Întrunirea acţionarilor, sau, mai bine zis, revolta, a avut loc pe 21 aprilie la Grand Hyatt Hotel din Manhattan. Era o zi nefiresc de rece, aproape hibernală, dar potrivit de mohorâtă ţinând cont de circumstanţe. Cu două săptămâni în urmă ştirea că Nicholas Spencer, preşedintele şi directorul executiv al Gen-stone, murise într-un accident în timp ce zbura cu avionul său personal spre San Juan fusese întâmpinată cu o sinceră durere. Compania lui aştepta să primească "binecuvântarea" Administraţiei pentru Alimente şi Medicamente (AAM) pentru un vaccin care prevenea dezvoltarea celulelor canceroase şi, totodată, stopa evoluţia bolii la cei deja afectaţi - un agent preventiv şi un leac, de a cărui descoperire era singurul responsabil. Şi-a denumit compania "Gen-stone", o referire la piatra Rosetta care dezvăluise limba Egiptului antic şi permisese cunoaşterea remarcabilei lui culturi.

Ştirea dispariţiei lui Spencer a fost urmată rapid de anunţul preşedintelui consiliului de administraţie al Gen-stone conform căruia experimentarea vaccinului întâlnise numeroase obstacole şi acesta nu putea fi supus spre aprobare AAM într-un viitor previzibil. Anunţul mai spunea că de la companie fuseseră furate zeci de milioane de dolari, aparent de către Nicholas Spencer.

Sunt Marcia DeCarlo, cunoscută mai bine sub numele de Carley, şi chiar în timp ce stăteam în sectorul împrejmuit cu frânghie, destinat ziariştilor, la întrunirea acţionarilor, observând feţele furioase sau uluite sau înlăcrimate din jurul meu, nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Se părea că Nicholas Spencer, Nick, fusese un hoţ şi un escroc. Vaccinul miraculos nu era decât rodul imaginaţiei lui debordante şi al desăvârşitei arte de a convinge. Îi înşelase pe toţi aceşti oameni care investiseră atâţia bani în compania lui, adesea economiile de-o viaţă sau toate bunurile. Bineînţeles că ei speraseră în primul rând să facă bani, dar nu puţini credeau şi că investiţia lor avea să facă din vaccin o realitate. Şi nu numai investitorii aveau de suferit - furtul golise tot fondul de pensii al angajaţilor Gen-stone, peste o mie de oameni. Pur şi simplu nu părea cu putinţă.

Întrucât cadavrul lui Nicholas Spencer nu fusese adus de ape la ţărm împreună cu bucăţile carbonizate din avionul său blestemat, jumătate din oamenii aflaţi în sală nu credeau că era mort, iar cealaltă jumătate i-ar fi înfipt cu plăcere un par în inimă dacă rămăşiţele i-ar fi fost descoperite.

Charles Wallingford, preşedintele consiliului de administraţie al Gen-stone, cenuşiu la faţă, dar cu eleganţa naturală datorată atâtor generaţii care beneficiaseră

1

Întrunirea acţionarilor, sau, mai bine zis, *revolta,* a avut loc pe 21 aprilie la Grand Hyatt Hotel din Manhattan. Era o zi nefiresc de rece, aproape hibernală, dar potrivit de mohorâtă ţinând cont de circumstanţe. Cu două săptămâni în urmă ştirea că Nicholas Spencer, preşedintele şi directorul executiv al Gen-stone, murise într-un accident în timp ce zbura cu avionul său personal spre San Juan fusese întâmpinată cu o sinceră durere. Compania lui aştepta să primească "binecuvântarea" Administraţiei pentru Alimente şi Medicamente (AAM) pentru un vaccin care prevenea dezvoltarea celulelor canceroase şi, totodată, stopa evoluţia bolii la cei deja afectaţi - un agent preventiv şi un leac, de a cărui descoperire era singurul responsabil. Şi-a denumit compania "Gen-stone", o referire la piatra Rosetta care dezvăluise limba Egiptului antic şi permisese cunoaşterea remarcabilei lui culturi.

Ştirea dispariţiei lui Spencer a fost urmată rapid de anunţul preşedintelui consiliului de administraţie al Gen-stone conform căruia experimentarea vaccinului întâlnise numeroase obstacole şi acesta nu putea fi supus spre aprobare AAM într-un viitor previzibil. Anunţul mai spunea că de la companie fuseseră furate zeci de milioane de dolari, aparent de către Nicholas Spencer.

Sunt Marcia DeCarlo, cunoscută mai bine sub numele de Carley, şi chiar în timp ce stăteam în sectorul împrejmuit cu frânghie, destinat ziariştilor, la întrunirea acţionarilor, observând feţele furioase sau uluite sau înlăcrimate din jurul meu, nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Se părea că Nicholas Spencer, *Nick,* fusese un hoţ şi un escroc. Vaccinul miraculos nu era decât rodul imaginaţiei lui debordante şi al desăvârşitei arte de a convinge. Îi înşelase pe toţi aceşti oameni care

investiseră atâţia bani în compania lui, adesea economiile de-o viaţă sau toate bunurile. Bineînţeles că ei speraseră în primul rând să facă bani, dar nu puţini credeau şi că investiţia lor avea să facă din vaccin o realitate. Şi nu numai investitorii aveau de suferit - furtul golise tot fondul de pensii al angajaţilor Gen-stone, peste o mie de oameni. Pur şi simplu nu părea cu putinţă.

Întrucât cadavrul lui Nicholas Spencer nu fusese adus de ape la ţărm împreună cu bucăţile carbonizate din avionul său blestemat, jumătate din oamenii aflaţi în sală nu credeau că era mort, iar cealaltă jumătate i-ar fi înfipt cu plăcere un par în inimă dacă rămăşiţele i-ar fi fost descoperite.

Charles Wallingford, preşedintele consiliului de administraţie al Gen-stone, cenuşiu la faţă, dar cu eleganţa naturală datorată atâtor generaţii care beneficiaseră de creştere aleasă şi privilegii, se străduia să aducă adunarea la ordine. Alături de el, pe podium, stăteau alţi membri ai consiliului, cu figuri grave. Toţi până la unul erau personalităţi proeminente în afaceri şi societate. În rândul doi se aflau oameni pe care i-am recunoscut ca fiind directori de la firma de contabilitate a companiei Gen-stone. Unii dintre ei erau intervievaţi din când în când în *Weekly Browser,* suplimentul de dimineaţă al mai multor ziare, pentru care scriu rubrica financiară.

În dreapta lui Wallingford, cu faţa ca de alabastru, cu părul blond răsucit într-un coc franţuzesc şi îmbrăcată într-un costum negru care sunt sigură o costase o avere, stătea Lynn Hamilton Spencer, soţia - sau văduva - lui Nick şi, întâmplător, sora mea vitregă, pe care am întâlnit-o exact de trei ori şi pe care mărturisesc că o antipatizez. Să mă explic. Acum doi ani, mama mea văduvă s-a măritat cu tatăl văduv al lui Lynn, după ce l-a cunoscut în Boca Raton unde trăiau pe domenii învecinate.

La cina din seara dinaintea nunţii, atitudinea condescendentă a lui Lynn Spencer m-a supărat în aceeaşi măsură în care Nicholas Spencer m-a fermecat. Bineînţeles că ştiam cine era. În *Time* şi *Newsweek* apăruseră poveşti detaliate despre el. Spencer era fiul unui doctor din Connecticut, un medic generalist pasionat de studiul biologiei. Aveau un laborator acasă şi, încă din copilărie, Nick îşi petrecea acolo majoritatea timpului liber, ajutându-l pe tatăl său la experienţe. "Alţi copii aveau câini", le explicase el celor care îl intervievaseră. "Eu aveam şoareci. Nu o ştiam, dar eram instruit în microbiologic de către un geniu." Tânărul obţinuse o licenţă în managementul afacerilor cu gândul ca, într-o bună zi, să stăpânească o firmă de instrumente chirurgicale. A pus pe picioare o mică afacere şi a ajuns repede în vârf, devenind partener. Apoi, când microbiologia a devenit ştiinţa viitorului, a început a intui că acesta era domeniul în care voia să se implice. A pornit să reconstituie însemnările tatălui său şi a descoperit că acesta, cu puţin înainte de moartea sa subită, fusese pe punctul de a crea un produs important în cercetarea cancerului. Folosind ca bază compania de furnizare de instrumentar medical a creat un important compartiment de cercetare.

Capitalul obţinut prin asociere l-a ajutat să lanseze Gen-stone, iar vestea despre vaccinul împotriva cancerului a făcut ca acţiunile companiei să devină cele mai bine cotate pe Wall Street. Oferită iniţial la trei dolari, acţiunea crescuse la o sută şaizeci de dolari. Sub rezerva aprobării date de AAM, Garner Pharmaceutical semnase un contract prin care se angaja să plătească un miliard de dolari pentru drepturile de distribuire a noului vaccin.

Ştiam că soţia lui Nick Spencer murise de cancer în urmă cu cinci ani, că aveau un fiu în vârstă de zece ani şi că se recăsătorise cu Lynn, de

patru ani. Dar toată documentarea mea în legătură cu trecutul lui nu mi-a fost de nici un ajutor când l-am cunoscut la acea masă “de familie”. Pur şi simplu nu eram pregătită pentru a face faţă atracţiei pe care o exercita Nick Spencer. Era unul dintre oamenii înzestraţi atât cu farmec cât şi cu o minte cu adevărat sclipitoare. Înalt de peste un metru optzeci, cu părul blond închis, cu ochii de un albastru intens şi un trup atletic, era foarte atrăgător şi fizic. Dar cea mai valoroasă trăsătură era talentul de a comunica cu oamenii. În timp ce mama se străduia să întreţină conversaţia, m-am pomenit povestindu-i lui Nick despre mine mai multe lucruri decât dezvăluisem vreodată cuiva la prima întâlnire.

În câteva minute ştia câţi ani am, unde locuiesc, ce slujbă am şi unde am crescut.

— Treizeci şi doi de ani, spuse el zâmbind. Cu opt ani mai mică decât mine.

Apoi i-am spus nu numai că divorţasem după o scurtă căsnicie cu un coleg de facultate, ci i-am vorbit şi despre copilaşul care trăise doar cinci zile din cauză că gaura din inima lui era prea mare ca să poată fi suturată. Asta nu-mi era caracteristic. Eu nu vorbesc niciodată despre copil. Doare prea mult. Cu toate acestea, mi-a fost uşor să-i povestesc lui Nicholas Spencer despre el.

— Ăsta e genul de tragedie pe care cercetările noastre îl vor împiedica într-o bună zi, spusese el cu blândeţe. Voi mişca munţii din loc pentru a-i scuti pe oameni de durerea pe care ai cunoscut-o tu, Carley.

Gândurile îmi fură readuse rapid la realitatea prezentă de ciocănelul izbit în mod repetat de Charles Wallingford până se lăsă tăcerea - o tăcere mânioasă, apăsătoare.

— Sunt Charles Wallingford, preşedintele companiei Gen-stone, spuse el.

Fu întâmpinat cu un cor asurzitor de huiduieli şi fluierături.

Ştiam că Wallingford avea patruzeci şi opt sau patruzeci şi nouă de ani, şi îl văzusem la ştiri a două zi după prăbuşirea avionului lui Spencer. Acum arăta mult mai bătrân. Stresul din ultimele zile lăsase urme adânci pe chipul lui. Nimeni nu se putea îndoi că omul suferea.

— Am lucrat cu Nicholas Spencer în ultimii opt ani, spuse el. Tocmai vândusem afacerea de comerţ en detail a familiei, al cărei director eram, şi căutam o ocazie să investesc într-o companie promiţătoare. L-am cunoscut pe Nick Spencer, şi el m-a convins că această companie, pe care tocmai o înfiinţase, avea să facă progrese uluitoare în descoperirea de noi medicamente. La îndemnul lui am investit aproape toţi banii obţinuţi din vânzarea afacerii noastre de familie şi am intrat în Gen-stone. Aşa că sunt la fel de afectat ca şi voi de faptul că vaccinul nu este gata şi nu poate fi supus spre aprobare AAM. Asta nu înseamnă că, dacă se găsesc alte fonduri, cercetările nu vor rezolva problema ...

Zeci de voci îl întrerupseră.

— Şi cum rămâne cu banii pe care i-a furat?

— De ce nu recunoaşteţi că tu şi toată şleahta de acolo de sus ne-aţi înşelat?

Lynn se ridică brusc şi, cu un gest surprinzător, trase microfonul din faţa lui Wallingford.

— Soţul meu a murit în drum spre o întâlnire de afaceri al cărei scop era să obţină mai multe fonduri pentru a putea continua cercetarea. Sunt sigură că există o explicaţie pentru banii care lipsesc.

Un bărbat veni în fugă pe interval agitând nişte foi de hârtie care arătau de parcă, fuseseră rupte din ziare şi reviste.

— Familia Spencer pe domeniul ei din Bedford! strigă el. Soţii Spencer găzduind un bal de caritate! Nicholas Spencer zâmbind în timp ce

completează un cec pentru "Nevoiaşii New York-ului"!

Agenţii de pază îl înşfăcară de braţe când ajunse la podium.

— De unde crezi că proveneau banii ăia, cucoană? Îţi spun eu de unde. *Din buzunarele noastre!* Am pus o a doua ipotecă pe casă ca să investesc în compania voastră păduchioasă. Vrei să ştii de ce? Pentru că puştoaica mea are cancer, şi am crezut în promisiunea bărbatului tău privitoare la vaccin.

Sectorul destinat ziariştilor era în primele câteva rânduri. Eu stăteam în capăt şi, dacă aş fi întins mâna, l-aş fi atins pe om. Era un tip voinic la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un jerseu şi blugi. Am văzut cum faţa i s-a schimonosit brusc şi a început să plângă.

— Nici măcar n-am să pot ţine fetiţa acasă, spuse el. Acum va trebui să vând casa.

Am ridicat capul spre Lynn şi privirile ni s-au întâlnit. Ştiam că nu avea cum să vadă dispreţul din ochii mei, în timp ce mă gândeam că diamantul de pe degetul ei valora, probabil, suficient ca să plătească a doua ipotecă, adică atât cât costa ca un copil să moară acasă la el.

Întrunirea nu a durat mai mult de patruzeci de minute, şi a constat într-o serie de reproşuri ale celor care pierduseră totul investind în Gen-stone. Mulţi dintre ei au spus că se lăsaseră convinşi să cumpere acţiuni din cauză că un copil sau alt membru al familiei avea o boală pe care vaccinul ar fi putut s-o stopeze.

În timp ce lumea se revărsa în stradă, am strâns nume, adrese şi numere de telefon. Mulţumită rubricii mele, mulţi dintre oameni mă ştiau după nume şi erau dornici să-mi vorbească despre pierderea lor financiară. M-au întrebat dacă credeam că există vreo şansă să îşi recupereze măcar o parte din investiţie, dacă nu toată.

Lynn părăsise sala printr-o uşă laterală. M-am bucurat. Îi scrisesem un bilet după prăbuşirea avionului lui Nick, anunţând-o că aveam să iau parte la slujba în memoria lui. Încă nu avusese loc; aşteptau să vadă dacă va fi recuperat cadavrul. Acum, la fel ca aproape toţi ceilalţi, m-am întrebat dacă Nick chiar fusese în avion când acesta s-a prăbuşit sau şi-a înscenat dispariţia.

Am simţit o mână pe braţ. Era Sam Michaelson, un reporter veteran de la revista *Wall Street Weekly.*

— Îţi fac cinste cu un pahar, Carley.

— Doamne sfinte, mi-ar prinde bine unul!

Am coborât în barul de la parter şi am fost îndrumaţi spre o masă. Era patru şi treizeci de minute.

— În general nu beau votcă până la ora cinci, dar, după cum bine ştii, undeva în lume *este* ora cinci, spuse Sam.

Eu am comandat un pahar de Chianti. De regulă, la sfârşitul lui aprilie trec pe Chardonnay, vinul meu de vreme caldă, dar după acea întrunire mă simţeam "îngheţată" emoţional şi simţeam nevoia de ceva care să mă încălzească.

Sam a dat comanda, apoi a întrebat brusc:

— Aşadar, tu ce părere ai, Carley? Nu cumva, în timp ce noi vorbim, escrocul ăla stă cu burta la soare în Brazilia?

I-am dat singurul răspuns sincer pe care îl puteam oferi:

— Nu ştiu.

— L-am întâlnit pe Spencer o dată, spuse Sam. Jur că dacă s-ar fi oferit să-mi vândă Brooklyn Bridge aş fi acceptat pe loc. Alunecos ca un şarpe, tipul. L-ai întâlnit vreodată în carne şi oase?

Am stat pe gânduri o clipă, încercând să mă hotărăsc ce să-i spun lui Sam. Faptul că Lynn Hamilton Spencer este sora mea vitregă, ceea ce însemna că Nick Spencer mi-e cumnat, nu-l

mărturisisem nimănui. Cu toate acestea nu-mi permiteam să fac comentarii în public sau în particular despre Gen-stone ca investiţie pentru că eram de părere că faptul putea fi considerat un conflict de interese. Din păcate, asta nu m-a oprit să cumpăr acţiuni Gen-stone în valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru că, aşa cum spusese Nicholas Spencer în acea seară la cină, după ce acest vaccin va elimina posibilitatea apariţiei şi dezvoltării cancerului, într-o bună zi va apărea altul capabil să elimine toate anomaliile genetice.

Copilaşul meu a fost botezat în ziua în care s-a născut. Îi pusesem numele Patrick, după bunicul meu din partea mamei. Am cumpărat acele acţiuni ca un fel de tribut adus amintirii fiului meu. În acea noapte din urmă cu doi ani Nick spusese că, cu cât se adunau mai mulţi bani, cu atât mai repede se putea încheia testarea vaccinului şi lansarea lui pe piaţă. "Şi, bineînţeles, în cele din urmă cei douăzeci şi cinci de mii de dolari ai tăi vor valora mult mai mult", adăugase el.

Banii ăia reprezentau economiile mele pentru plata integrală a unui apartament.

M-am uitat la Sam şi am zâmbit, gândindu-mă încă ce răspuns să-i dau. Părul lui Sam este un fel de cenuşiu înspicat cu alb. Şuviţele lungi sunt pieptănate peste ţeasta cu început de chelie. Am observat că şuviţele astea sunt uneori strâmbe, cum sunt, de exemplu şi acum, şi, ca o veche amică, a trebuit să mă abţin să-i spun "Predă-te. Ai pierdut bătălia cu părul".

Sam are aproape şaptezeci de ani, dar ochii lui albaştri ca de copil sunt luminoşi şi vioi. Cu toate acestea, în spatele acelei feţe de spiriduş nu se află nimic copilăresc. Este isteţ şi şiret. Mi-am dat seama că n-ar fi cinstit să nu-i spun de legătura mea destul de "subţire" cu soţii Spencer, dar am ţinut să precizez că, de fapt, pe Nick îl întâlnisem o singură dată, iar pe Lynn de trei ori.

I-am văzut sprâncenele înălţându-se în timp ce îl puneam în temă cu relaţia.

— Ea îmi pare o tipă destul de sigură pe sine, spuse Sam. Cum era Spencer?

— Şi eu aş fi cumpărat de la el Brooklyn Bridge. Mi s-a părut un tip nemaipomenit.

— Şi acum ce crezi?

— Adică, dacă a murit sau a aranjat, cumva, prăbuşirea avionului? Nu ştiu.

— Şi soţia, sora ta vitregă?

Am tresărit.

— Sam, mama e cu adevărat fericită cu tatăl lui Lynn, sau, dacă nu, joacă teatru al naibii de bine; iau până şi lecţii de pian împreună. Ar fi trebuit să auzi concertul pe care ni l-au oferit când m-am dus luna trecută la Boca într-un week-end. Recunosc că Lynn nu mi-a plăcut când am cunoscut-o. Cred că sărută oglinda în fiecare dimineaţă. Adevărul e că am văzut-o numai în seara dinaintea nunţii, la nuntă şi încă o dată, anul trecut; când am ajuns, ea tocmai pleca. Aşa că fă-mi plăcerea şi nu o mai numi sora mea vitregă.

— S-a notat.

Chelneriţa a venit cu băuturile. Sam a sorbit din pahar cu plăcere, apoi şi-a dres glasul.

— Carley, tocmai am auzit că ai făcut cerere pentru postul care s-a eliberat la revistă.

— Da.

— Cum aşa?

— Vreau să scriu pentru o revistă financiară serioasă, şi nu doar o rubrică ce, în esenţă, este un spaţiu de umplutură într-un supliment duminical de interes general. Ţelul meu e să fiu reporter la *Wall Street Weekly.* De unde ştii că am solicitat postul?

— Şeful cel mare, Will Kirby, a întrebat de tine.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că ai cap şi că eşti mult mai bună decât tipul care pleacă.

Jumătate de oră mai târziu Sam m-a lăsat în faţa locuinţei mele. Stau într-un apartament de la primul etaj al unui bloc de pe East 37th Street din Manhattan. Am ignorat ascensorul, care merită să fie ignorat, şi am urcat pe trepte. M-am simţit uşurată deschizând uşa şi intrând. Nu mă simţeam deloc în apele mele şi pe bună dreptate. Situaţia financiară a acelor investitori mă afectase profund, dar era mai mult de atât. Mulţi dintre ei făcuseră investiţii din acelaşi motiv ca şi mine, sperând să stopeze evoluţia unei boli la cineva iubit. Pentru mine era prea târziu, dar ştiam că prin cumpărarea acelor acţiuni, ca un tribut adus lui Patrick, încercam totodată să-mi vindec rana din inimă.

Apartamentul meu e mobilat cu lucrurile pe care le-au avut părinţii mei în casa din Ridgewood, New Jersey, unde am crescut. Fiind unicul copil, am avut dreptul să aleg tot ce am vrut când ei s-au mutat în Boca Raton. Am retapiţat canapeaua în albastru, ca să meargă cu albastrul persanului antic pe care l-am găsit la o licitaţie. Mesele, veiozele şi fotoliul sunt de pe vremea când eram cea mai scundă, dar cea mai rapidă puştoaică din echipa universitară de baschet de la Immaculate Heart Academy.

Am un tablou cu echipa pe peretele din dormitor, în care eu ţin mingea de baschet. Mă uit la el şi constat că în multe privinţe nu m-am schimbat. Părul scurt, negru şi ochii albaştri pe care i-am moştenit de la tata sunt tot aceiaşi. N-am beneficiat de acel salt în creşterea în înălţime pe care mama m-a asigurat că o să-l am. Un metru şaizeci aveam atunci, un metru şaizeci am şi acum. Lipseşte zâmbetul victorios din tablou. Atunci credeam că lumea întreagă e a mea. Poate că de vină este şi faptul că scriu rubrica financiară. Sunt mereu în contact cu oameni reali cu probleme financiare reale.

În seara asta mai aveam un motiv să mă simt sfârşită, la pământ.

Nick. Nick Spencer. Indiferent cât de copleşitoare sunt dovezile, pur şi simplu nu pot accepta ce s-a spus despre el.

Oare există un alt răspuns pentru eşecul vaccinului, dispariţia banilor şi prăbuşirea avionului? Sau am eu ceva care mă face să mă las fraierită de ipocriţi cu vorba mieroasă cărora nu le pasă decât de ei înşişi? Cum m-am lăsat fraierită de Greg, "Domnul total nepotrivit" cu care m-am măritat acum aproape unsprezece ani.

Când după patru zile de la naştere Patrick a murit, n-a fost nevoie ca Greg să-mi spună că se simţea uşurat. O vedeam. Asta însemna că nu mai avea să fie împovărat de grijile pe care le comportă creşterea unui copil care are nevoie de îngrijire constantă.

N-am discutat cu adevărat despre asta. A zis că slujba care i se oferise în California era prea bună ca să-i dea cu piciorul.

Eu i-am spus:

— Nu mă lăsa să te reţin.

Şi asta a fost tot.

Aceste gânduri n-au făcut decât să mă deprime şi mai mult, aşa că m-am culcat devreme, hotărâtă să-mi limpezesc mintea şi să pornesc cu forţe proaspete a doua zi.

La şapte dimineaţa m-a trezit un telefon de la Sam.

— Carley, deschide televizorul. E un buletin de ştiri. Aseară, Lynn Spencer s-a dus la casa ei din Bedford. Cineva a incendiat-o. Pompierii au reuşit s-o scoată pe Lynn, dar a inhalat mult fum. E în stare gravă la spitalul St. Ann.

În timp ce Sam închidea, am luat telecomanda de pe noptieră. Telefonul a sunat tocmai când aprindeam televizorul. Era registratura spitalului St. Ann.

— Domnişoară DeCarlo, sora dumneavoastră vitregă, Lynn Spencer, e internată aici. Doreşte să vă vadă. Puteţi să veniţi azi? Glasul femeii deveni

insistent. E foarte tulburată şi are dureri mari. Pentru ea e important să veniţi.

2

În cele patruzeci de minute necesare să ajung la spitalul St. Ann am rămas pe frecvenţa postului CBS ca să prind orice ştire despre incendiu. După spusele reporterilor, Lynn Spencer plecase spre casa ei din Bedford seara trecută pe la ora unsprezece. Cei doi soţi care aveau grijă de casă - Manuel şi Rosa Gomez - locuiau pe domeniu într-o clădire separată. Se pare că nu se aşteptau ca ea să vină acolo în seara aceea.

Ce a determinat-o pe Lynn să se ducă aseară în Bedford? m-am întrebat în timp ce m-am decis s-o iau pe Cross Bronx Expressway, varianta cea mai rapidă de a ajunge din partea de est a Manhattan-ului, în Westchester Country, dacă nu se produce un accident care să încurce circulaţia. De regulă există un accident, ceea ce face ca Cross Bronx să fie numită cea mai proastă şosea din ţară.

Apartamentul din New York al soţilor Spencer este pe Fifth Avenue, aproape de clădirea în care a locuit Jackie Kennedy. M-am gândit la domeniul meu de optzeci de metri pătraţi şi la cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care îi pierdusem, bani care trebuia să fie prima rată pentru un apartament într-un bloc ce urma să se construiască. M-am gândit la tipul de la întrunirea de ieri, al cărui copil era pe moarte şi care urma să-şi piardă casa din cauză că investise în Gen-stone. M-am întrebat dacă Lynn se simţise cât de cât vinovată. M-am întrebat dacă avea de gând să-mi vorbească despre asta.

Aprilie nu se dezminţea. Am constatat asta în timp ce parcurgeam pe jos drumul până la garajul în care îmi ţineam maşina. Soarele strălucea şi cerul era de un albastru intens. Cei câţiva nori, asemănători unor pernuţe de puf alb, pluteau

deasupra capului meu, ca un gând întârziat. Aşa îmi spune prietena mea, Eve, că aruncă pernele când decorează o cameră. Eve e decorator de interioare. Pernele trebuie sa arate neglijent, un gând întârziat când totul este la locul lui.

Termometrul de pe bord înregistra optsprezece grade. Ar fi fost o zi grozavă pentru un drum la ţară dacă motivul n-ar fi fost cel pe care îl aveam eu. Totuşi, eram curioasă. Mergeam să vizitez o soră vitregă, practic o străină, care din motive necunoscute ceruse să mă vadă pe mine în locul uneia dintre celebrele ei prietene.

Am reuşit să traversez Cross Bronx în aproximativ cincisprezece minute, aproape un record, şi am cotit spre nord către Hutchinson River Parkway. Prezentatorul ştirilor a început să relateze cele întâmplate cu Lynn. Alarma de incendiu din conacul Bedford se declanşase la 13:15 a.m. Pompierii au ajuns la faţa locului câteva minute mai târziu, când întregul parter al casei era deja cuprins de flăcări. Rosa Gomez i-a asigurat că nu era nimeni înăuntru. Din fericire, unul dintre pompieri a recunoscut Fiatul din garaj ca fiind maşina pe care o conducea de obicei Lynn şi a întrebat-o pe Rosa de cât timp era acolo. Femeia a fost surprinsă de prezenţa maşinii. Au pus o scară până la fereastra dormitorului pe care l-a indicat ea, au spart geamul şi au intrat. Au găsit o Lynn ameţită şi dezorientată, încercând să-şi croiască drum pe bâjbâite prin fumul dens. Inhalase deja mult fum. Labele picioarelor îi erau pline de băşici de la podeaua încinsă, iar pe mâini avea arsuri de gradul doi pentru că pipăise peretele în căutarea uşii. Spitalul raporta că starea ei devenise stabilă.

Un raport preliminar indica faptul că incendiul fusese premeditat. Cineva turnase benzină pe veranda din faţă care se întindea pe toată lungimea faţadei. Când benzina s-a aprins, o

minge de foc a făcut ca în câteva secunde parterul să fie cuprins de flăcări.

Cine să fi dat foc casei? m-am întrebat eu. Ştia sau bănuia cineva că Lynn era acolo? Gândul mi-a fugit imediat la întrunirea acţionarilor şi la bărbatul care o apostrofase. El se referise la conacul ei din Bedford. Eram sigură că atunci când poliţia va auzi de el îl va vizita.

Lynn era într-un separeu dintr-o secţie specială a spitalului St. Ann. Avea în nări tuburi de oxigen, şi braţele îi erau bandajate. Cu toate acestea nu era nici pe departe atât de palidă ca ieri, când o văzusem la întrunirea acţionarilor. Apoi mi-am amintit că inhalarea de fum poate da pielii o tentă rozalie.

Părul ei blond era dat pe spate şi părea tuns neregulat. M-am întrebat dacă nu cumva trebuise să i se taie o parte din el în camera de urgenţă. Palmele îi erau bandajate, până aproape de vârfurile degetelor. Mi-a fost ruşine că, un moment, m-am întrebat dacă inelul cu diamant pe care îl purtase la întrunire se afla undeva în casa arsă din temelii.

Avea ochii închişi, dar nu eram sigură dacă dormea. M-am uitat la sora care mă adusese la ea.

— Acum un minut era trează, mi-a spus ea încet. Vorbiţi-i.

— Lynn, am şoptit eu pe un ton nesigur.

A deschis ochii.

— Carley. A încercat să zâmbească. Îţi mulţumesc că ai venit.

Am dat din cap. De obicei sunt spontană, dar acum pur şi simplu nu ştiam ce să-i spun. Eram sincer bucuroasă că nu suferise arsuri grave şi că trăieşte, dar nu-mi puteam imagina de ce jucam eu rolul rudei celei mai apropiate. Dacă există un lucru de care sunt sigură pe lumea asta e că Lynn Hamilton Spencer are tot atât de puţină consideraţie pentru mine cât am eu pentru ea.

— Carley... Glasul îi sună ascuţit şi, dându-şi seama de asta, îşi strânse buzele. Carley, începu ea din nou, pe un ton mai liniştit, habar n-aveam că Nick lua bani de la companie. Încă nu-mi vine să cred. Nu ştiu nimic despre afacerile lui. Avea casa din Bedford şi apartamentul din New York dinainte de a ne căsători.

Buzele îi erau crăpate şi uscate. A ridicat mâna dreaptă. Ştiam că vrea să ajungă la paharul cu apă. Sora plecase imediat ce Lynn deschisese ochii. Nu ştiam dacă trebuia să apăs pe butonul care ridica patul. În loc de asta, mi-am strecurat braţul pe după gâtul ei şi am susţinut-o în timp ce sorbea.

A băut puţin, apoi s-a lăsat iar pe spate şi a închis ochii de parcă acel scurt efort o secătuise. În acel moment am simţit o undă de milă autentică pentru ea. Lynn cea elegant îmbrăcată şi coafată pe care o cunoscusem în Boca Raton era la ani-lumină depărtare de această femeie care avea nevoie de ajutor ca să bea câteva picături de apă.

Am culcat-o la loc, pe pernă, şi am văzut cum pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Carley, spuse ea cu glas istovit, am pierdut tot. Nick e mort. Mi s-a cerut să-mi dau demisia de la firma de relaţii publice. L-am prezentat pe Nick la o mulţime de clienţi noi. Mai mult de jumătate dintre ei au investit masiv în companie. Acelaşi lucru s-a întâmplat în Southhampton, la club. Oameni care îmi erau prieteni de ani de zile sunt furioşi că prin mine l-au cunoscut pe Nick şi acum au pierdut o mulţime de bani.

M-am gândit cum îl descrisese Sam pe Nick — un şarpe alunecos.

— Avocaţii acţionarilor au de gând să mă dea în judecată. În nerăbdarea ei, Lynn începuse să vorbească repede. A pus o mână pe braţul meu, apoi a icnit şi şi-a muşcat buza. Am nişte bani în contul meu personal din bancă, spuse ea, asta-i tot.

Mi-am pierdut slujba. Carley, am nevoie de ajutorul tău.

Cum puteam s-o ajut? m-am întrebat. Nu ştiam ce să spun, aşa că m-am mulţumit s-o privesc.

— Dacă Nick a luat banii ăia, singura mea speranţă e că oamenii vor crede că sunt o victimă inocentă. Carley, se vorbeşte că o să-mi deschidă proces penal. Te rog să împiedici lucrul acesta. Oamenii te respectă. Te vor asculta. Fă-i să înţeleagă că, dacă a fost o escrocherie, eu n-am luat parte la ea.

— Crezi că Nick e mort? Era o întrebare pe care trebuia să o pun.

— Da, sunt convinsă. Nick credea în mod absolut în legitimitatea lui Gen-stone. Era în drum spre o întâlnire de afaceri în Puerto Rico şi l-a prins o furtună puternică.

Glasul îi devenise încordat şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Nick te plăcea, Carley. Te plăcea foarte mult. Te admira. Mi-a povestit de copilaşul tău. Fiul lui Nick, Jack, tocmai a împlinit zece ani. Bunicii lui locuiesc în Greenwich. Acum nici măcar nu mă vor lăsa să-l văd. Nu m-au plăcut niciodată din cauză că semăn cu fiica lor, care a murit, iar eu trăiesc. Îmi este dor de Jack. Aş vrea măcar să-l pot vizita.

Asta puteam să înţeleg.

— Îmi pare rău, Lynn, îmi pare sincer rău.

— Carley, am nevoie de mai mult decât compătimirea ta. Am nevoie să-i ajuţi pe oameni să înţeleagă că n-am făcut parte din nici un plan menit să-i escrocheze. Vrei să-mi susţii cauza? Închise ochii. Şi a lui, şopti ea. Te plăcea foarte mult.

3

Ned stătea în holul spitalului, cu un ziar deschis în faţă. Venise pe alee în spatele unei femei care ducea un buchet de flori şi sperase că cei care îl vedeau vor crede că sunt împreună. O dată ajuns înăuntru, se aşezase pe un scaun în hol.

Stătea cocârjat, astfel că ziarul îi ascundea faţa. Totul se petrecuse foarte repede. Trebuia să se gândească.

Ieri aproape că se năpustise la nevasta lui Spencer când, la întrunirea acţionarilor, ea înşfăcase microfonul ca să susţină că totul era o greşeală de contabilitate. A avut noroc că celălalt tip începuse să strige la ea.

Apoi, când o văzuse urcând într-o limuzină luxoasă, furia explodase în el.

Oprise imediat un taxi şi îi dăduse şoferului adresa apartamentului ei din New York, clădirea aia şic de vizavi de Central Park. Ajunsese tocmai când portarul îi deschidea respectuos uşa de la intrare.

În timp ce plătea taxiul şi cobora, şi-o imagina pe Lynn Spencer urcând cu ascensorul spre apartamentul elegant care fusese cumpărat cu banii pe care ea şi bărbatul ei îi furaseră de la el.

Rezistase dorinţei de a alerga după ea şi pornise pe jos pe Fifth Avenue. În timp ce mergea remarca dispreţul din privirile oamenilor care veneau spre el. Ştiau că locul lui nu era pe Fifth Avenue. El aparţinea unei lumi în care oamenii cumpărau numai lucrurile de care aveau nevoie, plătind cu cărţi de credit, ca apoi să achite numai în cele mai mici rate lunare permise.

La televizor Spencer povestise cum cei care investiseră în IBM sau Xerox acum cincizeci de ani deveniseră milionari. “Cumpărând acţiuni Gen-stone nu numai că îi veţi ajuta pe alţii, ci veţi face şi avere.” Mincinosul! Mincinosul! Mincinosul! - cuvântul explodă în mintea lui Ned.

Din Fifth Avenue se duse să ia autobuzul spre casă, în Yonkers. Casa era o clădire veche cu două

niveluri. El şi Annie închiriaseră parterul în urmă cu douăzeci de ani, când se căsătoriseră.

În camera de zi era harababură. Decupase toate articolele despre prăbuşirea avionului şi despre vaccin şi le împrăştiase pe măsuţa de cafea. Restul hârtiilor le azvârlise pe podea. Reciti articolele, pe fiecare în parte.

Când se făcu întuneric, nu-şi bătu capul cu cina. Nu-i mai era foame. La zece, scoase o pătură şi o pernă şi se culcă pe canapea. Nu se duse în dormitor, unde i se făcea prea dor de Annie.

După înmormântare, preotul îi dăduse o Biblie. "Am însemnat nişte pasaje pe care ar fi bine să le citeşti, Ned", spusese el. "S-ar putea să te ajute."

Psalmii nu-l interesaseră, dar, răsfoind Biblia, găsise ceva în Cartea lui Ezekiel. "Voi întristaţi prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat." Era ca şi cum profetul vorbea despre el şi Spencer. Asta însemna că Dumnezeu era supărat pe oamenii care le făceau rău altor oameni şi voia să-i pedepsească.

Ned adormise, dar se trezi puţin după miezul nopţii cu imaginea conacului Bedford în minte. După ce cumpărase acţiunile, o dusese de mai multe ori cu maşina pe Annie până acolo, duminica după-amiaza. Ea era foarte supărată că el vânduse casa din Greenwood Lake moştenită de la mama lui şi folosise banii ca să cumpere acţiunile care aveau să-i facă bogaţi.

— Aia era casa în care puteam să ne retragem la pensie! ţipa la ei, uneori plângând. Nu vreau un conac. Iubeam casa aia. Am muncit din greu la ea şi am făcut-o tare drăguţă, iar tu nici măcar nu mi-ai spus când ai vândut-o. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Ned?

— Domnul Spencer mi-a spus că îi ajut pe alţii cumpărându-i acţiunile, iar, într-o bună zi, voi putea avea şi eu o casă ca asta.

Nici măcar asta nu o convinsese pe Annie. În urmă cu două săptămâni, când avionul lui Spencer se prăbuşise şi apăruse zvonul că vaccinul era sub semnul întrebării, Annie îşi ieşise din minţi.

— Stau în picioare, la spital, opt ore pe zi. L-ai lăsat pe escrocul ăla să te ducă cu vorba şi ai cumpărat acţiunile alea false, iar acum va trebui să muncesc toată viaţa. Plângea atât de tare încât abia putea vorbi. Nu te înveţi minte, Ned. Pierzi slujbă după slujbă din cauza temperamentului tău îngrozitor, iar când în sfârşit încerci să faci ceva, te laşi fraierit. Înşfăcase cheile de la maşină şi fugise din casă. Cauciucurile scrâşniseră când ţâşnise cu maşina în stradă, în marşarier.

Momentul următor se tot repeta în mintea lui Ned. Imaginea maşinii de gunoi care dădea cu spatele. Scrâşnetul frânelor. Priveliştea maşinii zburând în aer şi apoi izbindu-se de pământ. Rezervorul de benzină explodând şi flăcările cuprinzând maşina.

Annie. Moartă.

Se cunoscuseră în spital, cu peste douăzeci de ani în urmă, când fusese internat. Se luase la bătaie cu un tip într-un bar şi se alesese cu o contuzie. Annie îi adusese de mâncare şi îl certase că îşi pierduse cumpătul şi se bătuse. Era energică, micuţă şi autoritară într-un fel drăgălaş. Aveau aceeaşi vârstă, treizeci şi opt de ani. Începuseră să iasă împreună, apoi ea se mutase la el.

Venise aici în dimineaţa aceea pentru că asta îl făcea să se simtă mai aproape de Annie. Îşi putea imagina că din clipă în clipă ea avea să apară pe hol şi să spună că îi părea rău că întârziase, dar una dintre fete lipsea şi ea trebuise să-i ţină locul.

Ştia că era o fantezie. Ea nu mai avea să fie aici niciodată.

Cu un gest brusc, Ned mototoli ziarul, se ridică, se duse până la cel mai apropiat coş de gunoi şi îndesă gazeta în el. Apoi porni către uşă, dar fu strigat de un doctor care traversa holul.

— Nu te-am mai văzut de la accident, Ned. Îmi pare rău de Annie. Era o fiinţă minunată.

— Mulţumesc. Apoi îşi aminti numele doctorului. Vă mulţumesc, domnule doctor Ryan.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Trebuia să spună ceva. Ochii doctorului Ryan îl priveau cercetători. S-ar fi putut ca doctorul Ryan să ştie că la insistenţele lui Annie el venea aici, la doctorul Greene, pentru consiliere psihiatrică. Doctorul Greene îl enervase când spusese: "Nu crezi că ar fi trebuit să discuţi cu Annie înainte de a vinde casa?"

Arsura de la mână chiar îl durea. Când aruncase băţul de chibrit în benzină, focul îi prinsese mâna. Ăsta era pretextul că se afla aici. Întinse mâna s-o vadă doctorul Ryan.

— M-am ars aseară când mi-am pregătit cina. Nu mă prea pricep la bucătărie. La urgenţă era aglomeraţie şi trebuie să mă duc la lucru. Oricum, nu-i chiar atât de rău.

Doctorul Ryan se uită la mână.

— E destul de grav, Ned. Ar putea să se infecteze. Scoase din buzunar un carneţel de reţete şi completă una. Cumpără unguentul acesta şi dă-te mereu cu el. Vino la control peste o zi, două.

Ned îi mulţumi şi se îndepărtă. Nu voia să se mai întâlnească cu altcineva. În drum spre uşă, se opri. În jurul ieşirii principale erau instalate camere de luat vederi.

Îşi puse ochelarii de soare cu lentile negre înainte să iasă pe uşa turnantă în spatele unei tinere. Apoi îşi dădu seama că pentru ea erau acolo camerele.

Se dădu repede într-o parte şi se strecură în spatele oamenilor care fuseseră pe cale să intre în spital, dar se opriseră când văzuseră camerele şi aşteptau. Printre ei erau mulţi gură-cască.

Femeia intervievată avea părul închis la culoare, peste douăzeci şi cinci de ani, şi era atrăgătoare. I se părea cunoscută. Apoi îşi aduse

aminte unde o văzuse. Fusese ieri la întrunirea acţionarilor. Oamenii îi puseseră întrebări în timp ce părăseau sala.

Încercase să stea de vorbă cu el, însă trecuse repede pe lângă ea. Nu-i plăceau oamenii care puneau întrebări.

Unul dintre reporteri întinse un microfon către ea.

— Domnişoară DeCarlo, e adevărat că Lynn Spencer este sora dumneavoastră?

— Soră vitregă.

— Cum se simte?

— Evident că are dureri. A trăit o experienţă cumplită. A fost cât pe ce să-şi piardă viaţa în acel incendiu.

— Are vreo idee cine ar fi putut să pună focul? A primit vreo ameninţare?

— N-am discutat despre asta.

— Domnişoară DeCarlo, credeţi că focul a fost pus de cineva care şi-a pierdut banii investind în Gen-stone?

— Nu pot face speculaţii pe tema asta. Pot să spun că cel care dă foc unei case, fără să ştie că cineva ar putea dormi înăuntru, e fie psihopat, fie rău.

Ochii lui Ned se îngustară; se simţi cuprins de mânie. Annie murise captivă într-o maşină care ardea. Dacă el n-ar fi vândut casa din Greenwood, acum ar fi fost împreună acolo. Ea ar fi stat în genunchi răsădind flori în grădină în loc să iasă în fugă din casa din Yonkers, plângând atât de tare încât nu mai fusese atentă la trafic când scosese maşina cu spatele.

Preţ de o clipă, ochii i se întâlniră cu cei ai femeii intervievate. O chema DeCarlo şi era sora lui Lynn Spencer. Am să-ţi arăt eu cine-i nebun, se gândi el. Păcat că soră-ta n-a rămas blocată în incendiu aşa cum a rămas Annie în maşină. Păcat că nu erai şi tu în casă cu ea. Am să le aranjez eu, Annie, promise el. Am să te răzbun.

4

M-am dus acasă nici pe departe mulţumită de prestaţia mea de la acea neaşteptată conferinţă de presă. Îmi plăcea mult mai mult când eu eram cea care punea întrebările. Mi-am dat seama că, vrând-nevrând aveam să fiu percepută ca purtătoarea de cuvânt şi apărătoarea lui Lynn. Nu era un rol pe care mi-l doream. Încă nu eram convinsă că fusese o soţie naivă şi încrezătoare care nu sesizase că trăia lângă un escroc.

Dar *era* oare? Se presupunea că atunci când s-a prăbuşit avionul Nick se afla în drum spre o întâlnire de afaceri. Când urcase în acel avion, mai credea încă în Gen-stone? Murise crezând în el?

De data asta, Cross Bronx Expressway era pe măsura faimei sale de cea mai proastă şosea din ţară. Un accident provocase un blocaj pe o distanţă de două mile, fapt care mi-a oferit suficient timp să pot gândi în linişte. Poate chiar prea mult, deoarece mi-am dat seama că, în ciuda a tot ce se dezvăluise despre Nick Spencer şi compania lui în ultimele câteva săptămâni, lipsea ceva, era ceva în neregulă. Totul se îmbina prea bine: avionul lui Nick se prăbuşeşte, vaccinul e declarat imperfect, dacă nu fără valoare, şi lipsesc milioane de dolari.

Oare a fost un accident înscenat şi acum Nick stă cu burta la soare în Brazilia, aşa cum a sugerat Sam? Sau avionul s-a prăbuşit din cauza furtunii, cu el în carlingă? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, unde erau toţi banii ăia, dintre care douăzeci şi cinci de mii îmi aparţineau?

"Te plăcea, Carley", spusese Lynn.

Ei bine, şi eu îl plăceam. De asta aş fi vrut să cred că există şi altă explicaţie.

Am trecut pe lângă locul accidentului care redusese Cross Bronx la o şosea cu o singură bandă. Se răsturnase un trailer. Lăzile cu portocale şi grapefrut fuseseră date la o parte pentru a se

deschide singura bandă. Cabina trailerului părea intactă. Am sperat că şoferul era teafăr.

Am cotit pe Harlem River Drive. Eram nerăbdătoare să ajung acasă. Voiam să revăd rubrica de duminica următoare înainte s-o trimit prin e-mail la birou. Intenţionam să-l văd pe tatăl lui Lynn şi să-l anunţ că Lynn o să se facă bine. Doream să văd dacă am vreun mesaj pe robot, mai ales de la redactorul-şef de la *Wall Street Weekly.* Doamne, cât de mult mi-ar plăcea să scriu pentru revista aia!

Am parcurs restul drumului destul de repede. Necazul a fost că, în minte, continuam să văd privirea sinceră a lui Nick Spencer când vorbea despre vaccin. Îmi tot aminteam de impresia pe care mi-o provocase: Ce tip grozav!

Oare mă înşelam eu cumplit, eram tâmpită şi naivă, adică exact aşa cum nu trebuie să fie un reporter? Sau, poate, exista un alt răspuns? În timp ce intram în garaj, mi-am dat seama ce mă mai sâcâia. Instinctul îmi vorbea din nou şi îmi spunea că pe Lynn o interesa mult mai mult să-şi spele numele decât să afle dacă soţul ei trăia sau nu.

Am găsit pe robot un mesaj, unul pe care îl doream. "Vă rog să-l sunaţi pe Will Kirby la *Wall Street Weekly"*

Will Kirby este redactor-şef. Am format repede numărul. Îl întâlnisem pe Kirby de câteva ori la marile adunări, dar nu discutaserăm niciodată cu adevărat. Când secretara mi-a făcut legătura cu el şi l-am auzit pe fir, primul meu gând a fost că glasul i se potrivea cu corpul. E un bărbat masiv în jur de cincizeci şi cinci de ani, şi are un glas profund şi sonor. N-a pierdut timpul stând la palavre cu mine.

— Carley, poţi veni la mine mâine dimineaţă?

Ştii bine că pot, m-am gândit.

— Desigur, domnule Kirby.

— Ora zece îţi convine?

— Absolut.

— Bun. Ne vedem atunci.

Clic.

Fusesem deja examinată de doi oameni de la revistă, aşa că interviul acesta avea să decidă: pe scut, sau sub scut. Mă gândeam cu ce să mă îmbrac. Un costum cu pantalon era probabil o alegere mai bună pentru un interviu decât o fustă. Cel gri în dungi pe care îl cumpărasem în timpul unor reduceri de preţuri la Escada, la sfârşitul verii trecute, ar fi fost grozav. Dar dacă se făcea frig, aşa ca ieri, era prea subţire. Poate că cel bleumarin ar fi fost o alegere mai bună.

Nu mai simţisem de mult acest amestec de nelinişte şi nerăbdare. Ştiam că deşi îmi plăcea foarte mult să scriu rubrica, asta nu-mi va ocupa tot timpul. Dacă ar fi fost un articol zilnic, altfel ar fi stat lucrurile, dar un supliment săptămânal nu prea e o provocare o dată ce ai învăţat meseria. E adevărat că din când în când colaboram la diverse reviste scriind despre personalităţi din lumea financiară, dar tot nu era de ajuns.

Am sunat la Boca. Mama se mutase în apartamentul lui Robert după ce s-au căsătorit pentru că avea o privelişte grozavă a oceanului şi era mai mare decât al ei. Ce nu-mi plăcea la treaba asta era că acum, când mă duceam în vizită, dormeam în "camera lui Lynn", şi asta în ciuda faptului că ea nu stătea acolo. Când veneau în vizită, ea şi Nick luau un apartament în staţiunea Boca Raton. Cu toate acestea, când mă duceam acolo în câte un week-end, eram acut conştientă de faptul că Lynn mobilase camera aia pentru ea înainte de a se mărita cu Nick. Dormeam în patul *ei,* foloseam cearşafurile roz şi feţele de pernă cu dantelă pe margini care erau ale *ei,* mă înfăşuram după duş în prosopul *ei* scump, cu monogramă.

Îmi plăcuse mult mai mult să dorm pe canapeaua extensibilă din vechiul apartament al mamei. Dar important era că mama se simţea fericită şi că îmi plăcea sincer Robert Hamilton. E

un om liniştit, cumsecade, fără aroganţa pe care a afişat-o Lynn la prima întâlnire. Mama mi-a spus că Lynn încercase să-l cupleze cu o văduvă bogată din apropiere de Palm Beach, dar pe el nu-l interesase.

Am ridicat receptorul, am apăsat pe unu şi numărul a fost apelat automat. A răspuns Robert. Bineînţeles că era teribil de îngrijorat din cauza lui Lynn. Am fost fericită să-l pot asigura că Lynn se va se face bine şi va ieşi din spital peste câteva zile.

Pe lângă faptul că era îngrijorat pentru fiica lui, lucru firesc de altfel, am simţit că mai era ceva. N-a ezitat să vorbească.

— Carley, tu l-ai cunoscut pe Nick. Nu-mi vine să cred că era un escroc. Dumnezeule, m-a convins să-mi bag aproape toate economiile în Gen-stone. Nu i-ar fi făcut asta tatălui soţiei sale, dacă ar fi ştiut că e o escrocherie, nu-i aşa?

La interviul din dimineaţa următoare, stăteam în faţa lui Will Kirby, care şedea la birou. Mi s-a oprit inima când a spus:

— Înţeleg că eşti sora vitregă a lui Lynn Spencer.

— Da, sunt.

— Te-am văzut aseară la ştiri în faţa spitalului. Sincer să fiu, ne-am temut că s-ar putea să-ţi fie imposibil să te ocupi de sarcina pe care o am în minte, dar Sam mi-a spus că nu eşti foarte apropiată de ea.

— Nu, nu sunt. Sincer, m-a mirat că a vrut să mă vadă ieri. Avea însă un motiv. Vrea ca oamenii să înţeleagă că, indiferent ce a făcut Nick, ea nu a fost părtaşă.

I-am spus că Nick îl convinsese pe tatăl lui Lynn să-şi investească majoritatea economiilor în Gen-stone.

— Ar fi fost un adevărat ticălos dacă şi-ar fi înşelat în mod deliberat socrul, aprobă Kirby.

Apoi mi-a spus că slujba îmi aparţinea şi că prima mea sarcină era să fac un portret amănunţit al lui Nicholas Spencer, sau, altfel spus, o schiţă biografică. Anexasem la cererea mea pentru post mostre din schiţele făcute anterior şi îi plăcuseră.

— Vei face parte dintr-o echipă. Don Carter se va ocupa de partea de afaceri. Ken Page este expertul nostru medical. Tu te vei ocupa de viaţa personală. Apoi, toţi trei veţi da o formă unitară articolului. Don fixează întâlniri la Gen-stone cu preşedintele şi doi dintre directori. Ar trebui să te duci şi tu acolo, peste ei.

Pe biroul lui Kirby erau două copii ale rubricii mele. Arătă spre ele.

— Apropo, nu văd nici un conflict de interese dacă vrei să scrii mai departe rubrica. Acum du-te şi prezintă-te lui Carter şi doctorului Page, şi pe urmă treci pe la personal să completezi formularele obişnuite.

Întrevederea fiind încheiată, întinse mâna spre telefon, dar în timp ce mă ridicam de pe scaun, a zâmbit scurt.

— Mă bucur să te avem printre noi, Carley, spuse el. Îţi sugerez să te duci mâine în Connecticut, de unde era Spencer. Mi-a plăcut că la întocmirea schiţelor biografice i-ai făcut pe oamenii din locurile natale ale subiecţilor tăi să vorbească despre ei.

— Era din Caspien, am spus, un orăşel din apropiere de Bridgeport. M-am gândit la articolele pe care le citisem despre faptul că Nick Spencer lucrase cot la cot cu tatăl său, medic, în laboratorul din casa lor. Speram ca atunci când aveam să ajung la Caspien să pot cel puţin să confirm că asta era adevărat. Pe urmă m-am întrebat de ce nu-mi venea să cred că murise.

Răspunsul a venit imediat. Lynn păruse mai preocupată de propria-i imagine decât de Nicholas Spencer pentru că nu era o văduvă îndurerată. Fie ştia că nu era mort, fie o durea în cot de el. Aveam

de gând să aflu care din cele două variante era cea adevărată.

5

Mi-am dat seama că avea să-mi facă plăcere să lucrez cu Ken Page şi Don Carter. Ken e un tip masiv, cu părul negru şi bărbie de buldog. Pe el l-am cunoscut primul şi am început să mă întreb dacă bărbaţii de la *Wall Street Weekly* trebuia să îndeplinească o cerinţă minimă de înălţime şi de greutate. Apoi însă a sosit Don Carter. E scund, cu părul şaten deschis şi ochi de un căprui intens. Le-am dat amândurora în jur de patruzeci de ani.

Abia apucasem să-l salut pe Ken când el s-a scuzat şi a fugit să-l prindă pe Carter, pe care îl zărise trecând prin hol. Am profitat de moment ca să mă uit bine la diplomele de pe perete şi am fost impresionată. Ken era medic şi avea şi doctoratul în ştiinţă moleculară.

S-a întors însoţit de Don. Obţinuseră confirmarea întâlnirilor cu cei de la Gen-stone pentru a doua zi la ora unsprezece. Întrevederea avea să aibă loc la Pleasantville, sediul principal al companiei.

— Au birouri de protocol în Chrysler Building, îmi spuse Don, dar munca adevărată se face în Pleasantville.

Urma să ne întâlnim cu Charles Wallingford, preşedintele comitetului director, şi Milo Celtavini, cercetător ştiinţific, şeful laboratorului Gen-stone. Întrucât atât Ken, cât şi Don locuiau în Westchester County, am hotărât să mă întâlnesc cu ei acolo.

Binecuvântat fie Sam Michaelson. Evident că el îmi pusese o vorbă bună. Bineînţeles că atunci când lucrezi în echipă la un proiect important vrei să fii sigur că poţi lucra fără hopuri, ca o echipă. Mulţumită lui Sam, aveam sentimentul că, cu tipii ăştia, nu voi avea parte de "să aşteptăm şi să

vedem". În esenţă, primeam încă un "bine ai venit la bord".

Imediat ce am ieşit din clădire l-am sunat pe Sam pe celular şi i-am invitat pe el şi pe soţia lui la o cină la Il Mulino, în Village. Apoi m-am grăbit spre casă, cu gândul să-mi fac un sandviş şi o ceaşcă de cafea şi să prânzesc în faţa computerului. Primisem o mulţime de noi întrebări de la cititorii rubricii mele şi voiam să le sortez. Când primeşti corespondenţă pentru o rubrică precum a mea, întrebările tind să se repete, deoarece pe mulţi oameni îi interesează acelaşi lucru, fapt care îmi dă un indiciu la care întrebări ar trebui să încerc să răspund.

Din când în când întreprind propriile-mi cercetări atunci când vreau ca cititorii mei să aibă o anume informaţie. Este important ca cei care nu au experienţă financiară să fie ţinuţi la curent cu subiecte precum refinanţarea ipotecărilor atunci când sunt foarte scăzute, sau evitarea reclamei sforăitoare a unor împrumuturi "fără dobândă".

Când fac asta, folosesc în scrisorile de sondaj iniţialele prietenilor mei şi trec oraşul în care au o relaţie. Cea mai bună prietenă a mea este Gwen Harkins. Tatăl ei a crescut în Idaho. Sondajul de săptămâna trecută trebuia să răspundă la întrebarea de ce e nevoie să se ţină seama înainte de a solicita anularea unei ipoteci. Am semnat G.H. din Boise, Idaho.

Ajungând acasă, mi-am dat seama că trebuia să las la o parte un timp planurile de a lucra la rubrică. Pe robot era un mesaj de la Procuratura Generală. Jason Knowles, un anchetator, voia să vorbească urgent cu mine. Îşi lăsase numărul, rugându-mă să-l sun. Aşa am făcut.

Am petrecut următoarele patruzeci de minute întrebându-mă ce informaţii utile puteam să deţin eu ca un anchetator de la Procuratura Generală să vrea să le aibă imediat. Când a sunat interfonul, am ridicat receptorul, am aflat că era domnul

Knowles, l-am avertizat să urce pe scări şi am deblocat clanţa.

Câteva minute mai târziu la uşa mea se afla un bărbat cu păr argintiu şi un fel de a fi curtenitor, dar şi direct. L-am invitat înăuntru şi s-a aşezat pe canapea. Eu am ales scaunul cu spătar drept din faţa canapelei şi am aşteptat să vorbească.

Mi-a mulţumit că l-am primit atât de repede, apoi a trecut la subiect.

— Domnişoară DeCarlo, aţi fost luni la întrunirea acţionarilor de la Gen-stone.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Am confirmat dând din cap.

— Am înţeles că mulţi oameni care au luat parte la acea întâlnire şi-au exprimat puternicul resentiment faţă de conducere şi că un bărbat s-a înfuriat chiar la declaraţia făcută de Lynn Spencer.

— E adevărat. Mă aşteptam ca următoarea întrebare să fie dacă eram sora vitregă a lui Lynn. M-am înşelat.

— Am înţeles că stăteaţi pe scaunul din capătul rândului rezervat presei şi că eraţi aproape de bărbatul care a urlat la doamna Spencer.

— Aşa e.

— Am mai înţeles că, după întrunire, aţi vorbit cu un număr de acţionari nemulţumiţi şi le-aţi luat numele.

— Da.

— A vorbit cumva cu dumneavoastră şi cel care spunea că îşi pierde casa din cauză că a investit în Gen-stone?

— Nu, n-a vorbit cu mine.

— Aveţi numele acţionarilor care au vorbit cu dumneavoastră?

— Da, le am. Am simţit că Jason Knowles aştepta o explicaţie. După cum poate ştiţi, sau nu, scriu o rubrică de sfaturi financiare destinată consumatorului sau investitorului mai puţin avizat. Uneori colaborez şi la alte reviste, scriu articole. La acea întrunire mi-a trecut prin minte că aş putea

să scriu un articol care să ilustreze felul în care colapsul lui Gen-stone a distrus viitorul atâtor mici investitori.

— Ştiu, şi de asta mă aflu aici. Am vrea numele celor care au vorbit cu dumneavoastră.

M-am uitat la el. Părea o cerere rezonabilă, dar cred că am avut reacţia instantanee a oricărui ziarist căruia i se cere să-şi dezvăluie sursele.

Jason Knowles parcă mi-a citit gândurile.

— Domnişoară DeCarlo, sunt sigur că înţelegeţi de ce vă cer asta. Sora dumneavoastră, Lynn Spencer...

L-am întrerupt:

— Soră vitregă.

A dat din cap.

— Soră vitregă. Sora dumneavoastră vitregă putea să moară când casa ei a fost mistuită de flăcări, alaltăieri noapte. În momentul de faţă nu ştim dacă persoana care a provocat incendiul ştia că era în casă. Oricum, s-ar putea şi ca unul dintre acei acţionari furioşi - şi chiar disperaţi - să fi pus focul.

— Vă daţi seama că există sute de alţi oameni, atât acţionari cât şi angajaţi, care ar putea fi răspunzători de incendiu?

— Suntem conştienţi de asta. Aveţi cumva numele celui care a avut acea izbucnire?

— Nu. M-am gândit la acel om nenorocit care trecuse de la supărare la lacrimi de deznădejde. Nu el a pus focul. Sunt sigură de asta.

Sprâncenele lui Jason Knowles se înălţară.

— Sunteţi sigură că nu el a dat foc. De ce?

Mi-am dat seama ce tâmpenie ar fi fost să spun “Pur şi simplu, ştiu că n-a făcut-o el”. În loc de asta, am spus:

— Omul acela era disperat, dar altfel. Era distrus de îngrijorare. Spunea că fata lui e pe moarte, iar el o să-şi piardă casa.

Era evidentă dezamăgirea lui Jason Knowles că nu l-am putut identifica pe bărbatul care a fost

atât de supărat la acea întrunire, dar nu terminase cu mine.

— *Aveţi* numele oamenilor care au vorbit cu dumneavoastră, domnişoară DeCarlo?

Am ezitat.

— Domnişoară DeCarlo, am văzut interviul dumneavoastră de la spital. Aţi spus, şi pe bună dreptate, că cel care dă foc unei case este sau psihopat, sau nemernic.

Avea dreptate. Am acceptat să-i dau numele şi numerele de telefon pe care mi le notasem la acea întrunire. Iarăşi păru să-mi citească gândurile.

— Domnişoară DeCarlo, când îi sunăm pe aceşti oameni, avem de gând să le spunem pur şi simplu că vorbim cu toţi cei care au participat la şedinţa acţionarilor, ceea ce, vă asigur, e adevărat. Mulţi dintre cei prezenţi returnaseră cartea poştală trimisă de companie, indicând că aveau de gând să onoreze invitaţia. Toţi cei care au returnat acea carte poştală vor fi vizitaţi. Problema e că nu toţi cei care au participat s-au deranjat să returneze cartea poştală.

— Înţeleg.

— Cum aţi găsit-o pe sora dumneavoastră vitregă, domnişoară DeCarlo?

Am sperat ca momentul meu de ezitare să nu fie înregistrat de acest om calm, cu spirit de observaţie.

— Aţi văzut interviul, am spus. Am găsit-o pe Lynn cu dureri mari şi uluită de tot ce s-a întâmplat. Mi-a spus că habar n-avea că soţul ei făcea ceva ilegal. Jură că, din câte ştie ea, el era convins că vaccinul lui Gen-stone reprezenta un medicament miraculos.

— Crede că prăbuşirea avionului a fost provocată? întrebă direct Jason Knowles.

— Categoric, nu. Parcă eram ecoul lui Lynn. M-am întrebat dacă vorbele mele sunau convingător. Insistă că vrea şi are nevoie de adevăr.

6

A doua zi la ora unsprezece am intrat în parcarea pentru vizitatori a lui Gen-stone din Pleasantville, New York. Pleasantville este un fermecător orăşel din districtul Westchester, pus pe hartă cu ani în urmă când *Reader's Digest* şi-a deschis acolo sediul internaţional.

Gen-stone se află la vreo jumătate de milă depărtare de proprietatea *Digest.* Era o zi frumoasă de aprilie. În timp ce mergeam pe alee spre clădire, mi-a venit în minte un vers dintr-un poem care îmi plăcea mult când eram copil: "Oh, să fii în Anglia, acum, că a venit aprilie". Numele poetului, unul renumit, îmi scăpa. Mi-am imaginat că, probabil, aveam să mă trezesc la trei dimineaţa şi să mi-l amintesc fără nici un efort.

În faţa intrării principale stătea un paznic. Chiar şi aşa, a trebuit să apăs pe un buton şi să mă anunţ înainte ca recepţionera să-mi dea drumul înăuntru.

Ajunsesem cu cincisprezece minute mai înainte, fapt care m-a încântat. E mult mai bine să ai timp să-ţi tragi sufletul înainte de o întâlnire decât să vii târziu, agitat şi scuzându-te. I-am spus recepţionerei că îi aşteptam pe partenerii mei şi m-am aşezat.

Seara trecută, după cină, am intrat pe Internet ca să iau nişte informaţii despre cei doi cu care urma să mă întâlnesc, Charles Wallingford şi doctorul Milo Celtavini. Am aflat că Charles Wallingford fusese al şaselea membru din familia sa care condusese lanţul Wallingford de depozite de mobilă fină. Pus pe picioare de stră-stră-străbunicul său, modestul depozit de pe Delancey Street se dezvoltase, se mutase pe Fifth Avenue şi se extinsese până când Wallingford a devenit un nume cunoscut.

Atacul virulent al lanţurilor de magazine de mobilă cu reducere şi o scădere a activităţii în economie nu au fost gestionate bine de Charles când a preluat frâele companiei. El a adăugat o linie de mobilă mult mai ieftină stocului lor, schimbând astfel imaginea firmei Wallingford, a închis un număr de depozite, le-a restructurat pe cele rămase şi, în final, a acceptat oferta de cumpărare a întregului lanţ de către o companie britanică. Asta s-a petrecut în urmă cu zece ani.

Doi ani mai târziu Wallingford l-a cunoscut pe Nicholas Spencer care, la acea vreme, se lupta să înfiinţeze o companie nouă, Gen-stone. Wallingford a investit o sumă considerabilă în Gen-stone şi a acceptat postul de preşedinte al comitetului director.

M-am întrebat dacă acum îşi dorea să fi rămas la mobilă.

Doctorul Milo Celtavini a urmat colegiul şi secţia postuniversitară pentru doctoranzi în Italia, a făcut muncă de cercetare în imunobiologie majoritatea timpului cât a stat acolo, apoi a acceptat invitaţia de a intra în echipa de cercetare de la Sloan-Kettering, din New York. La scurt timp după aceea a acceptat să preia laboratorul de la Gen-stone, convins că erau pe drumul spre o potenţială realizare revoluţionară în medicină.

Ken şi Don au intrat în timp ce îmi împătuream însemnările. Recepţionera le-a luat numele şi, câteva minute mai târziu, eram escortaţi spre biroul lui Charles Wallingford. Când am intrat, stătea la un birou de mahon din secolul al optsprezecelea. Covorul persan de la picioarele lui se decolorase exact cât să dea o strălucire dulce nuanţelor de roşu, albastru şi auriu din modelul lui. O canapea de piele şi mai multe scaune în ton formau un grup în stânga uşii. Pereţii erau lambrisaţi. Draperiile înguste, de un albastru închis, mai mult încadrau decât acopereau ferestrele. Ca urmare, camera era luminoasă, iar

frumoasele grădini de afară serveau drept opere de artă vie.

Era biroul unui om cu un gust desăvârşit. Asta îmi confirma impresia pe care mi-o făcuse Wallingford la întrunirea acţionarilor de luni. Deşi evident încordat, se comportase cu demnitate când îi fuseseră adresate vorbe batjocoritoare.

Se ridică de la birou şi ne salută cu un zâmbet curtenitor.

După ce ne-am prezentat, a spus: "Cred că veţi sta mai comod acolo", indicând zona cu canapeaua. Eu m-am aşezat pe canapea, iar Don Carter a luat loc lângă mine. Ken şi Wallingford s-au aşezat pe câte un scaun.

Fiind expertul în afaceri al grupului nostru, Don i-a mulţumit lui Wallingford că a acceptat să fie intervievat, apoi a început să-i pună nişte întrebări destul de dure, inclusiv cum au putut să dispară atâţia bani fără ca el şi comitetul director să fie avertizaţi în vreun fel.

După spusele lui Wallingford, totul se rezuma la faptul că, după ce Garner Pharmaceuticals se angajase să investească în Gen-stone, cei de acolo începuseră să se alarmeze de continuele dezamăgiri legate de rezultatele experienţelor în desfăşurare. Spencer îşi însuşea de ani de zile beneficiile secţiei de produse medicale. Dându-şi seama că AAM nu avea să aprobe niciodată vaccinul şi el nu mai putea întârzia descoperirea furtului, probabil s-a hotărât să dispară.

— Evident că soarta a avut şi ea un cuvânt de spus, zise Wallingford. În drum spre Puerto Rico, avionul lui Nick s-a prăbuşit din cauza furtunii neaşteptate.

— Domnule Wallingford, credeţi că aţi fost invitat să intraţi în companie şi să fiţi preşedintele comitetului director datorită priceperii dumneavoastră în investiţii sau a experienţei în afaceri ?, întrebă Don.

— Presupun că Nick m-a invitat din ambele motive.

— Dacă îmi este permis să spun, domnule, nu toată lumea a fost impresionată de felul în care v-aţi gestionat afacerea anterioară. Don începu să citească extrase din nişte articole apărute în publicaţii de afaceri, care păreau să sugereze că Wallingford făcuse o harababură în compania familiei.

Wallingford ripostă spunând că vânzările de mobilă cu amănuntul scădeau în mod constant, problemele de producţie şi livrare erau în continuă creştere, şi dacă ar mai fi aşteptat, cu siguranţă compania ar fi dat faliment. Arătă spre unul dintre articolele pe care le ţinea Don în mână.

— Pot cita o duzină de alte articole scrise de tipul acela, care arată ca un guru, spuse el pe un ton sarcastic.

Pe Wallingford părea să nu-l tulbure deloc aluzia că gestionase prost afacerea familiei. Din cercetările mele aflasem că avea patruzeci şi nouă de ani, doi băieţi mari şi era divorţat de zece ani. Abia când Carter îl întrebă dacă era adevărat că avea relaţii reci cu fiii săi, expresia feţei i se înăspri.

— Spre marele meu regret au existat unele dificultăţi, spuse el. Şi, ca să preîntâmpin orice interpretare greşită, am să vă spun motivul acestora. Fiii mei nu voiau să vând compania. Erau absolut lipsiţi de realism cu privire la potenţialul ei viitor. N-au vrut nici să investesc majoritatea banilor obţinuţi din vânzare în această companie. Din păcate, se dovedeşte că, în privinţa asta, au avut dreptate.

Apoi ne povesti cum ajunsese să se asocieze cu Nicholas Spencer.

— Se ştia că eram în căutarea unei oportunităţi bune de investiţie. O companie de fuziuni şi achiziţii mi-a sugerat să mă gândesc să fac o investiţie modestă în Gen-stone. L-am

cunoscut pe Nick Spencer şi m-a impresionat profund, o reacţie deloc neobişnuită, după cum poate ştiţi. M-a rugat să vorbesc cu mai mulţi microbiologi de frunte, toţi cu referinţe impecabile, şi toţi mi-au spus că, după părerea lor, era pe drumul cel bun în cercetările privind vaccinul care avea să prevină cancerul şi, totodată, să limiteze răspândirea celui deja instalat. Mi-am dat seama ce ar putea deveni Gen-stone. Apoi Nick m-a întrebat dacă aş vrea să mă gândesc să mă alătur lui ca preşedinte al comitetului director şi codirector executiv. Eu urma să conduc compania, în vreme ce el avea să fie şeful cercetării şi faţa publică a companiei.

— Să aducă şi alţi investitori, sugeră Don.

Wallingford zâmbi mohorât.

— Era bun la asta. Modesta mea investiţie s-a transformat într-o angajare aproape totală a bunurilor mele. Nick se ducea regulat în Italia şi Elveţia. Lăsa să se creadă că cunoştinţele sale ştiinţifice rivalizau sau le depăşeau pe cele ale multor specialişti în biologia moleculară.

— Era cât de cât adevărat? întrebă Don.

Wallingford clătină din cap.

— Era el deştept, dar nu chiar atât de deştept.

Cu siguranţă pe mine mă prostise, m-am gândit, amintindu-mi de convingerea cu care îmi vorbea de vaccinul pe care îl punea la punct.

Mi-am dat seama încotro bătea Don Carter. Deşi Wallingford făcuse o harababură din afacerea familiei, Nick Spencer hotărâse că era imaginea perfectă pentru compania sa. Arăta şi vorbea ca anglo-saxonul conformist ce era şi putea fi uşor manipulat. Următoarea întrebare a lui Don mi-a confirmat ipoteza.

— Domnule Wallingford, nu vi se pare că acest comitet director al dumneavoastră e un amestec destul de eterogen?

— Nu sunt sigur că vă înţeleg.

— Toţi directorii provin din familii extrem de bogate, dar nici unul nu are cu adevărat experienţă în afaceri.

— Sunt oameni pe care îi cunosc bine şi care fac parte din consiliile de conducere ale propriilor lor fundaţii.

— Ceea ce nu dovedeşte neapărat că au priceperea financiară necesară pentru a fi la conducerea unei companii precum aceasta.

— Nicăieri nu veţi găsi un grup de oameni mai inteligenţi şi mai onorabili, spuse Wallingford. Tonul lui deveni brusc rece şi se înroşi la faţă.

Cred că era pe punctul de a ne da afară, dar s-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat doctorul Celtavini.

Doctorul era un bărbat relativ scund, cu aspect conservator, în vârstă de vreo şaptezeci de ani, cu un uşor accent italian. El ne-a spus că atunci când acceptase să conducă laboratorul Gen-stone crezuse cu tărie că se putea pune la punct un vaccin care să prevină cancerul. Iniţial avusese nişte rezultate promiţătoare la puii de şoareci cu celulele canceroase genetice, dar ulterior apăruseră problemele. Nu reuşise să multiplice acele prime rezultate. Era nevoie de teste exhaustive şi în continuare de multă muncă pentru a se putea trage o concluzie certă.

— Rezultatele de succes vor veni cu timpul, spuse el. Există mulţi lucrători în domeniu.

— Ce părere aveţi despre Nicholas Spencer? întrebă Ken Page.

Celtavini se făcu cenuşiu la faţă.

— Când am venit la Gen-stone, aveam o reputaţie nepătată de patruzeci de ani în domeniul meu. Acum se consideră că sunt implicat în prăbuşirea acestei companii. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră: îl dispreţuiesc pe Nicholas Spencer.

Când Ken s-a dus cu doctorul Celtavini în laborator, Don şi cu mine am şters-o. Don avea

întâlnire cu revizorii contabili în Manhattan. I-am propus să ne întâlnim mai târziu la birou şi i-am spus că aveam de gând să pornesc dimineaţă spre Caspien, orăşelul din Connecticut unde crescuse Nicholas Spencer. Am căzut de acord că pentru a redacta articolul de pagina întâi cât era încă o ştire fierbinte trebuia să ne mişcăm repede. Asta nu m-a împiedicat să-mi îndrept maşina spre nord, şi nu spre sud. O curiozitate copleşitoare m-a îmboldit să mă duc în Bedford să văd cu ochii mei ravagiile incendiului în care era să-şi piardă viaţa Lynn.

7

Ned remarcase că doctorul Ryan se uitase cam ciudat când dăduse peste el în holul spitalului. De data asta îi era frică să se întoarcă, însă trebuia s-o facă. Trebuia să intre în rezerva în care era pacienta Lynn Spencer.

Dacă făcea asta, poate că nu va mai vedea întruna faţa lui Annie, aşa cum arătase când maşina ardea şi ea nu reuşea să iasă. Simţea nevoia să vadă aceeaşi expresie pe faţa lui Lynn Spencer.

Interviul cu sora ei, sau sora vitregă, indiferent ce era, fusese difuzat alaltăieri la ştirile de la şase, apoi la cele de la unsprezece. "Lynn are dureri mari", spusese ea. "Fie-ţi milă de ea" era ceea ce voia să spună. Nu e vina ei că soţia ta a murit. Ea şi soţul ei au vrut doar să vă înşele. Asta-i tot ce au vrut să facă.

Annie. Când reuşea să doarmă, o visa. Uneori erau vise frumoase. Se visa în Greenwood Lake, în urmă cu cincisprezece ani. Cât timp trăise mama lui, nu se duseseră niciodată acolo. Mamei lui nu-i plăcea s-o viziteze cineva. Când a murit, casa a devenit a lui, şi Annie a fost încântată. "N-am avut niciodată o casă a mea. Am s-o repar şi am s-o fac tare frumoasă. Stai să vezi, Ned."

Şi *chiar* o făcuse frumoasă. Era mică, doar patru camere, însă de-a lungul anilor Annie

economisise destui bani ca să cumpere dulapuri noi pentru bucătărie şi să angajeze un meseriaş să le pună. Anul următor economisise suficient ca să instaleze în baie un scaun de toaletă nou şi o chiuvetă. Îl convinsese să îndepărteze tapetul vechi şi zugrăviseră împreună casa pe dinăuntru şi pe dinafară. Cumpăraseră ferestre de la tipul ăla care îşi făcea tot timpul reclamă pe CBS că le vinde foarte ieftin. Annie avea grădina ei, grădina ei frumoasă.

Se tot gândea cum munceau împreună, cum zugrăveau. O visa pe Annie cum atârna perdelele şi apoi se dădea înapoi şi ca să le privească încântată.

Îşi amintea cum se duceau acolo cu maşina în fiecare week-end, din mai până la sfârşitul lui octombrie. Aveau numai două calorifere electrice şi costa prea mult ca să le folosească iarna. Annie intenţiona ca atunci când va ieşi la pensie să pună încălzire centrală, astfel încât să poată locui acolo tot timpul anului.

El vânduse casa noului lor vecin în octombrie trecut. Vecinul voia să-şi mărească proprietatea. Nu primise un preţ prea bun pentru casă, dar lui Ned nu-i păsase. El ştia că, indiferent cât putea să bage în Gen-stone, banii ăia aveau să-i aducă o avere. Nicholas Spencer îi promisese asta când îi vorbise despre vaccin. Îl cunoscuse pe Spencer când lucra pentru cel care amenaja grădinile pe proprietatea Bedford.

Nu-i spusese lui Annie că vinde casa. Nu voia ca ea să-l convingă să n-o vândă. Apoi, într-o sâmbătă frumoasă de februarie, când el era la lucru, ea se hotărâse să dea o fugă până în Greenwood Lake. Casa nu mai era. Se întorsese acasă şi îl lovise în piept cu pumnii, şi cu toate că el o dusese în Bedford să vadă ce conac îi va cumpăra, nu reuşise s-o împace.

Lui Ned îi părea rău că Nicholas Spencer murise. “Aş vrea să-l fi omorât eu însumi. Dacă nu

l-aş fi ascultat, Annie ar fi fost tot aici, cu mine", gândea el.

Seara trecută, când nu putea să doarmă, a avut o viziune. Annie îi spunea să se ducă la spital, la doctorul Greene. "Ai nevoie de un medicament, Ned", îi spunea ea. "Doctorul Greene o să-ţi dea medicamentul."

Dacă îşi făcea programare la doctorul Greene, putea să se ducă la spital şi nimănui nu i s-ar fi părut ciudat să îl vadă acolo. Avea să afle unde era Lynn Spencer şi să intre în rezerva ei. Înainte de-a o omorî îi va spune totul despre Annie.

8

Nu avusesem de gând să o vizitez pe Lynn în ziua aceea, dar după ce am trecut de ruina care fusese casa ei din Bedford, mi-am dat seama că eram la doar zece minute depărtare de spital. M-am hotărât să mă opresc acolo. Am să fiu sinceră: văzusem fotografii ale acelei case frumoase, iar acum, uitându-mă la resturile carbonizate, mi-am dat seama dintr-o dată cât de norocoasă fusese Lynn că supravieţuise. Mai erau alte două maşini în garaj în acea noapte. Dacă pompierul acela n-ar fi observat Fiatul roşu pe care îl conducea ea de obicei şi n-ar fi întrebat de el, acum Lynn ar fi fost moartă.

Fusese norocoasă. Mai norocoasă decât bărbatul ei, mi-am zis în timp ce intram în parcarea spitalului. Eram sigură că azi n-am să dau peste cameramani. În lumea asta care se mişcă în viteză, întâlnirea lui Lynn cu moartea era deja o ştire veche. Ea redevenea interesantă doar dacă cineva era arestat pentru provocarea incendiului sau dacă se descoperea că Lynn însăşi fusese părtaşă la furtul de la Gen-stone.

Mi s-a permis să intru în spital şi am fost îndrumată spre ultimul etaj. Când am ieşit din ascensor, mi-am dat seama că etajul era rezervat

pacienţilor cu bani. Holuri, covoare, iar rezerva liberă pe lângă care am trecut rivaliza cu o cameră dintr-un hotel de cinci stele.

Mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să telefonez în prealabil. Imaginea pe care o aveam în minte o reprezenta pe Lynn aşa cum o văzusem acum două zile, cu tuburi de oxigen în nas, cu mâinile şi picioarele bandajate şi patetic recunoscătoare că venisem s-o văd.

Uşa de la rezerva ei era întredeschisă. Când m-am uitat înăuntru am ezitat să intru pentru că ea vorbea la telefon. Stătea întinsă pe un divan de lângă fereastră. Schimbarea petrecută în înfăţişarea ei era spectaculoasă. Tuburile de oxigen dispăruseră. Bandajele de pe palmele ei erau mult mai mici. Un halat de satin de un verde deschis înlocuise cămaşa de noapte dată de spital pe care o purtase marţi. Nu mai avea părul lăsat pe spate liber, ci pieptănat într-un coc franţuzesc. Am auzit-o spunând: "Şi eu te iubesc".

Trebuie că mi-a sesizat prezenţa pentru că s-a întors în timp ce închidea celularul. Ce am văzut pe faţa ei? Surprindere? Sau, preţ de o clipă, o expresie supărată, chiar alarmată?

Apoi zâmbetul ei a devenit primitor şi glasul cald.

— Carley, ce drăguţ din partea ta că ai venit! Tocmai vorbeam cu tata. Nu pot să-l conving că n-am nimic.

M-am dus la ea şi, dându-mi seama că probabil nu trebuia să-i ating mâna, am bătut-o uşurel pe umăr, după care m-am aşezat pe fotoliul de două persoane din faţa ei. Pe masa de lângă ea erau flori, flori erau şi pe comodă şi pe noptieră. Nici unul din aranjamente nu era genul pe care îl întâlneşti în holul spitalului. Toate trebuie să fi costat mulţi bani.

Mi-am reproşat sentimentul că şovăiam în faţa ei, de parcă aşteptam ca ea să stabilească atmosfera. La prima noastră întâlnire din Florida

fusese condescendentă. Acum două zile, vulnerabilă. Azi?

— Carley, n-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru felul în care ai vorbit despre mine la interviul de alaltăieri, spuse ea.

— Am spus pur şi simplu că ai noroc că eşti în viaţă şi că ai dureri.

— Tot ce ştiu este că am primit telefoane de la prieteni care n-au mai vorbit cu mine după ce au aflat ce a făcut Nick.

— Ce crezi acum despre soţul tău, Lynn? Era o întrebare pe care trebuia să o pun. Mi-am dat seama că pentru întrebarea asta venisem aici.

Lynn a privit pe lângă mine. Gura i s-a strâns. Şi-a împreunat mâinile, apoi a icnit şi le-a desfăcut.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, Carley! Prăbuşirea avionului. Nu mi-a venit să cred că Nick a murit. Era mai dur ca viaţa. Tu l-ai cunoscut şi cred că ai sesizat asta. Am crezut în el. L-am considerat un om cu o misiune. Îmi spunea: "Lynn, am să înfrâng celula canceroasă, dar acesta e numai începutul. Când văd copii care s-au născut surzi sau orbi sau retardaţi şi ştiu cât de aproape suntem de prevenirea unor astfel de defecte din naştere, înnebunesc că n-am ieşit încă pe piaţă cu vaccinul ăsta."

Îl întâlnisem pe Nicholas Spencer numai o dată, dar îl văzusem de nenumărate ori la televizor, în diverse interviuri. Conştient sau inconştient, Lynn prinsese ceva din glasul lui de tenor, din acea pasiune plină de forţă care mă impresionase profund.

Ridică din umeri.

— Acum nu pot decât să mă întreb dacă toată viaţa mea cu el a fost o minciună. Oare a pus ochii pe mine şi pe urmă m-a luat de soţie pentru că îi ofeream posibilitatea de a cunoaşte oameni pe care altfel nu i-ar fi cunoscut?

— Dar tu cum l-ai cunoscut?

— A venit la firma de relaţii publice la care lucrez, în urmă cu vreo şapte ani. Noi ne ocupăm numai de clienţi super. Voia să înceapă să facă publicitate firmei lui ca să se afle despre vaccinul la care se lucra. Pe urmă a început să mă invite în oraş. Ştiam că semăn cu prima lui soţie. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Tatăl meu şi-a pierdut banii de pensie pentru că s-a încrezut în Nick. Dacă el l-a înşelat în mod deliberat pe tata, ca şi pe toţi ceilalţi oameni, bărbatul pe care l-am iubit nici măcar n-a existat. Ezită, apoi continuă:

— Au venit ieri la mine doi membri din consiliul de conducere. Cu cât aflu mai mult, cu atât sunt mai convinsă de faptul că Nick a fost un escroc de la început până la sfârşit.

Am hotărât că e cazul să-i spun că voi scrie un articol amănunţit despre el pentru *Wall Street Weekly.*

— Va fi un articol "zarurile sunt aruncate", am spus eu.

— Zarurile au fost aruncate.

Telefonul de pe noptieră sună. L-am luat şi i l-am dat. Ascultă, oftă şi spuse:

— Da, pot să urce. Îmi dădu receptorul înapoi şi spuse: doi tipi de la poliţia din Bedford vor să discute cu mine despre incendiu. Nu vreau să te reţin, Carley.

Mi-ar fi plăcut tare mult să asist la acea întâlnire, dar fusesem concediată. Am pus receptorul în furcă, mi-am luat poşeta, apoi mi-a venit o idee.

— Mâine mă duc la Caspien, Lynn.

— Caspien?

— Oraşul unde a crescut Nick. Cunoşti pe cineva acolo la care mi-ai sugera să mă duc? Adică, a pomenit Nick vreodată de nişte prieteni apropiaţi?

S-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nimeni de care să-mi amintesc. Brusc, s-a uitat pe lângă mine şi a icnit. M-am întors să văd

ce o speriase.

În prag stătea un bărbat, cu o mână în interiorul hainei şi cu cealaltă în buzunar. Avea un început de chelie, tenul pământiu şi pomeţii lăsaţi. M-am întrebat dacă era un pacient.

S-a uitat lung la noi două, apoi a aruncat o privire pe coridor.

— Scuze. Cred că am greşit etajul. Şi, cu această scuză murmurată, a dispărut.

O clipă mai târziu doi ofiţeri de poliţie în uniformă i-au luat locul în prag şi eu am plecat.

9

În drum spre casă am auzit la radio că poliţia interoga un suspect în incendierea casei din Bedford a lui Nicholas Spencer.

Spre spaima mea, am auzit că suspectul era bărbatul care avusese izbucnirea emoţională la întrunirea acţionarilor de luni după-amiază de la Grand Hyatt Hotel din Manhattan. Se numea Marty Bikorsky, avea treizeci şi şase de ani, locuia în White Plains, New York, şi lucra la o staţie de benzină din Mount Kisco, un orăşel învecinat cu Bedford. Fusese tratat marţi după-amiază la spitalul St. Ann pentru o arsură la mâna dreaptă.

Bikorsky a afirmat că în noaptea incendiului lucrase până la ora unsprezece, se întâlnise cu nişte prieteni la o bere, iar la douăsprezece treizeci era acasă, în pat. Luat la întrebări, a recunoscut că la bar făcuse tămbălău în legătură cu conacul soţilor Spencer din Bedford şi spusese că pentru doi cenţi i-ar da foc.

Soţia lui a confirmat depoziţia privind ora la care ajunsese acasă şi se culcase, însă a recunoscut şi că atunci când s-a trezit, la trei, el nu era în pat. A mai spus că absenţa lui nu o mirase, pentru că el avea insomnie şi, uneori, în timpul nopţii îşi punea o haină peste pijama şi ieşea pe veranda din spate să fumeze. Ea s-a culcat la loc şi nu s-a mai trezit

până la şapte. La ora aceea el se afla deja în bucătărie şi era ars la mână. Îi explicase că atinsese flacăra de la aragaz în timp ce spăla cacaua vărsată.

Îi spusesem anchetatorului de la Procuratura Generală, Jason Knowles, că, după părerea mea, Marty Bikorsky nu are legătură cu incendiul, că era mai degrabă un om frământat decât răzbunător. M-am întrebat dacă îmi pierdeam intuiţia, care este esenţială pentru oricare jurnalist. Apoi am hotărât că, indiferent cum stăteau lucrurile în ce-l privea pe Bikorsky, eu tot aşa simţeam.

În timp ce conduceam, mi-am dat seama că ceva pâlpâia în subconştientul meu - se aprindea şi se stingea. Apoi m-am prins: era faţa bărbatului care stătuse scurt timp în uşa rezervei lui Lynn. Ştiam că îl mai văzusem. Marţi când mi se luase interviul, se afla în faţa spitalului.

Bietul om, m-am gândit. Arăta înfrânt. M-am întrebat dacă avea pe cineva din familie internat în spital.

În seara aceea am luat cina cu Gwen Harkins la Neary’s pe East 57th Street. În adolescenţă ea locuia aproape de mine în Ridgewood. Am făcut împreună şcoala generală şi liceul. Ea a plecat la colegiu în sud, la Georgetown, iar eu am plecat în nord, la Boston College, dar am făcut câteva semestre împreună la Londra şi Florenţa. Mi-a fost domnişoară de onoare când m-am măritat cu javra secolului. Şi tot ea a fost cea care s-a ţinut de capul meu să ieşim în oraş după ce copilaşul a murit şi javra a întins-o în California.

Gwen este o roşcată înaltă, zveltă, care de obicei poartă tocuri înalte. Sunt sigură că atunci când suntem împreună alcătuim o imagine ciudată. Eu sunt singură graţie unei legi care spune că ceea ce Dumnezeu a unit statul New York poate declara despărţit. Ea a avut doi tipi cu care s-ar fi putut mărita, însă nici unul, spune ea, nu a convins-o să stea mereu cu celularul lipit de ureche ca să nu

rateze apelul lui. Mama ei, ca şi a mea, îi spune tot timpul că într-o zi o să-l întâlnească pe Făt-Frumos. Gwen e avocat la o companie farmaceutică importantă, iar când am sunat-o şi i-am propus să luăm cina la Neary's, aveam două motive să vreau s-o văd.

Primul, desigur, e că întotdeauna ne simţim bine împreună. Al doilea e că voiam s-o trag de limbă despre Gen-stone şi cum se comentează cele întâmplate de către cei din industria farmaceutică.

Ca de obicei, Neary's era plin ochi. Pentru mulţi, e ca o a doua casă. Niciodată nu ştii ce politician sau celebritate poţi vedea la una din mesele din colţ.

Jimmy Neary a venit pentru o clipă la masa noastră. În timp ce eu şi Gwen sorbeam vinul roşu, i-am spus de noua mea slujbă şi de sarcina primită.

— Nick Spencer trecea pe aici din când în când, spuse el. Îl etichetasem ca fiind un om integru. Asta demonstrează că te poţi înşela oricând. Arătă cu capul spre doi bărbaţi care stăteau la bar. Tipii ăia au pierdut bani în Gen-stone şi nu-şi pot permite. Ambii au copii la colegiu.

Gwen a comandat o gustare caldă. Eu am ales mâncarea mea preferată, un sandviş cu o felie de friptură şi cartofi prăjiţi. Ne-am instalat comod şi am început să conversăm.

— Cina asta o plătesc eu, Gwen. Am nevoie de nişte informaţii de la tine. Cum a putut Nick Spencer să aibă parte de o publicitate atât de zgomotoasă pentru vaccinul lui dacă era o gogoriţă?

Gwen ridică din umeri. E un avocat bun, ceea ce înseamnă că niciodată nu răspunde direct la o întrebare.

— Carley, progresele bruşte şi remarcabile în domeniul medicamentelor noi au loc, practic, în fiecare zi. Compară-le cu transportul. Până în secolul al nouăsprezecelea, oamenii călătoreau cu

căruţa, diligenţa, sau călare. Trenul şi automobilul au fost marile invenţii care au făcut ca lumea să se mişte mai repede. În secolul douăzeci am avut avioane cu elice, apoi avioane cu reacţie, apoi avioane supersonice, şi după aceea nave spaţiale. Genul ăsta de accelerare şi progres are loc şi în laboratoarele medicale. Ia gândeşte-te. Aspirina a fost descoperită abia pe la sfârşitul lui 1890. Înainte de asta, oamenilor li se lua sânge ca să scape de febră. Pojarul. Vaccinul ăsta are doar optzeci de ani şi aproape că a eradicat boala. Nu mai departe de acum cincizeci de ani a fost o epidemie de poliomielită. Vaccinul Salk şi apoi vaccinul Sabin au avut grijă să nu se mai întâmple asta. Şi aş putea continua la infinit.

— ADN?

— Exact. Şi nu uita că ADN-ul a revoluţionat sistemul juridic şi, totodată, a permis identificarea bolilor ereditare.

M-am gândit la deţinuţii care scăpaseră de la moarte pentru că ADN-ul lor dovedise că nu ei comiseseră crima.

Gwen continua să fie în priză.

— Aminteşte-ţi de cărţile alea în care un copil a fost răpit, şi apoi, treizeci de ani mai târziu, apare la uşă un adult şi spune: “Am venit, mamă”. Astăzi nu mai contează dacă cineva seamănă sau nu cu altcineva. Probele ADN au cuvântul hotărâtor.

A sosit mâncarea noastră. Gwen a luat de două ori din farfurie, apoi a continuat:

— Carley, nu ştiu dacă Nick Spencer a fost un şarlatan sau un geniu. Am înţeles că unele dintre primele rezultate ale vaccinului său anticancer, apărute în revistele medicale, păreau foarte încurajatoare. Dar, să recunoaştem, rezultatele nu s-au putut verifica. Apoi, fireşte, Spencer dispare şi se dovedeşte că a furat compania.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Într-un grup mare la câteva seminare medicale. Un tip impresionant, dar ştii ceva?

Aflând cât a furat de la oameni care nu îşi pot permite să piardă şi, chiar mai rău, cum a spulberat speranţele celor care au crezut cu disperare în vaccinul atât de mediatizat, nu simt nici un pic de milă pentru el. În ceea ce mă priveşte, a primit ce merita.

10

Connecticut este un stat frumos. Verii tatălui meu trăiau acolo când eram copil. Pe atunci mergeam în vizită la ei şi credeam că tot statul e ca Darien. Însă ca oricare alt stat, Connecticut are orăşelele lui modeste în care trăieşte clasa muncitoare. A doua zi dimineaţă, când am ajuns în Caspien, am constatat că era un cătun aflat la o distanţă de zece mile de Bridgeport.

Călătoria a durat mai puţin de o oră şi jumătate. Am ieşit din garaj la nouă, iar la zece şi douăzeci treceam pe lângă placa cu "Bine aţi venit în Caspien". Pe lemn era sculptată imaginea unui soldat din timpul revoluţiei, ţinând o muschetă.

Am pornit-o în sus şi în jos pe străzi ca să simt pulsul locului. Majoritatea caselor păreau să fi fost clădite pe la mijlocul anilor '50. Multe dintre ele fuseseră extinse, semn că altă generaţie luase locul stăpânilor iniţiali, veteranii celui de al doilea război mondial. În şoproane sau rezemate lângă uşile laterale, se vedeau biciclete şi skate board-uri. Mare parte din maşinile parcate pe alei sau pe străzi erau SUV-uri sau berline spaţioase. Aproape toate casele erau bine întreţinute. Pretutindeni unde locuiesc oameni, există o zonă cu case mai mari, dar în Caspien nu vedeai imitaţii de conace. De bună seamă că atunci când oamenilor a început să le meargă foarte bine, au pus afişul "de vânzare" şi s-au mutat într-o zonă mai cu pretenţii din apropiere, precum Greenwick, Westport sau Darien.

Am condus încet pe Main Street, centrul localităţii. Lung de patru cvartale, acesta avea obişnuitul amestec de localuri de afaceri specifice unui mic orăşel - un magazin cu articole de menaj, unul de mobilă, un oficiu poştal, un salon de coafură, o pizzerie, câteva restaurante, o agenţie de asigurări.

Am trecut prin două intersecţii. Pe Elm Street am văzut un salon de servicii funerare şi un complex comercial care includea un supermarket, o spălătorie ecologică, un magazin de băuturi şi un cinematograf. Pe Hickory Street am găsit o braserie şi, alături de ea, o clădire cu două niveluri cu o firmă pe care scria JURNALUL ORAŞULUI CASPIEN.

Pe harta mea, casa familiei Spencer era situată pe Winslow Terrace 71, un bulevard care se desprindea la capătul lui Main Street. La acea adresă am găsit o casă spaţioasă cu verandă, genul de casă de la începutul secolului, asemeni celei în care crescusem şi eu. Afară era o placă pe care scria PHILIP BRODERICK, Medic. M-am întrebat dacă doctorul Broderick locuia la etaj, în locul familiei Spencer.

Într-un interviu, Nicholas Spencer oferise un tablou strălucitor al copilăriei sale: "Nu-l puteam deranja pe tata când avea pacienţi, însă simplul fapt că-l ştiam acolo la parter, la un minut depărtare, mă făcea să mă simt grozav".

Aveam de gând să-i fac o vizită doctorului Philip Broderick, dar ceva mai târziu. M-am întors la clădirea care adăpostea *Jurnalul oraşului Caspien,* am parcat în faţă şi am intrat.

Femeia solidă de la recepţie era atât de absorbită de Internet încât a tresărit când s-a deschis uşa. Imediat, însă, expresia feţei ei a devenit plăcută. Mi-a spus un "bună dimineaţa" voios şi m-a întrebat cu ce putea să mă ajute. Ochelarii mari, fără ramă, îi măreau ochii de un albastru deschis.

Hotărâsem ca, în loc să mă prezint ca reporter la *Wall Street Weekly,* să solicit pur şi simplu numerele de dată recentă ale ziarului. Avionul lui Spencer se prăbuşise cu aproape trei săptămâni în urmă. Scandalul legat de banii care lipseau şi de vaccin era acum vechi de două săptămâni. Bănuiam că ziarul local scrisese în amănunt despre ambele subiecte.

Femeia avea o uimitoare lipsă de curiozitate faţă de ce mă adusese acolo. A dispărut pe hol şi s-a întors cu exemplare din ediţiile săptămânilor trecute. Am plătit trei dolari pe ele, le-am pus sub braţ şi m-am îndreptat spre braseria de alături. Micul meu dejun constase într-o jumătate de brioşă englezească şi o ceaşcă de cafea instant. Am hotărât că o baghetă şi o cafea fiartă ar fi o masă excelentă pentru ora unsprezece.

Braseria era mică şi intimă, unul din acele locuri cu draperii roşii cu carouri şi farfurii pictate cu găini şi puişori, atârnate pe peretele din spatele tejghelei. Doi bărbaţi de vreo şaptezeci de ani tocmai se ridicau să plece. Chelneriţa, o mână de om, dar plină de energie, strângea ceştile goale din faţa lor.

Când am intrat, a ridicat privirea.

— Stai unde vrei, spuse ea zâmbind. La est, la vest, la nord sau la sud.

Pe ecusonul ei scria “Spune-mi Milly”. Am apreciat că era cam de vârsta mamei mele, dar, spre deosebire de ea, avea părul de un roşu aprins.

Am ales masa rotunjită din colţ, unde puteam să întind ziarele. N-am apucat să mă aşez, că Milly era deja lângă mine, cu carnetul de comenzi în mână. Câteva clipe mai târziu cafeaua şi bagheta se aflau în faţa mea.

Avionul lui Spencer se prăbuşise pe 4 aprilie. Cel mai vechi ziar cumpărat de mine purta data de 9 aprilie. Pe prima pagină era o fotografie de-a lui.

Articolul era o odă în memoria unui băiat dintr-un orăşel, care ajunsese departe. Fotografia

era recentă. Fusese făcută în ziua în care Spencer primise titlul de cetăţean de onoare al oraşului. La vremea decernării premiului, îi mai rămăseseră patruzeci şi şapte de zile de trăit pe planeta asta. M-am întrebat deseori dacă oamenii simt că le expiră timpul. Cred că tata a simţit. În dimineaţa aceea, din urmă cu opt ani, a plecat să se plimbe, însă mama mi-a spus că la uşă a ezitat, apoi s-a întors şi a sărutat-o pe creştet. Trei străzi mai încolo a făcut atac de cord. Doctorul a spus că a murit înainte să atingă pământul.

În fotografia asta Nicholas Spencer zâmbea, dar ochii lui păreau gânditori, chiar îngrijoraţi.

Primele patru pagini îi erau consacrate în întregime. Erau poze cu el la vârsta de opt ani când juca în Divizia Mică. Fusese aruncător în echipa de base-ball Caspien Tigers. Altă poză îl înfăţişa la vârsta de zece ani, alături de tatăl lui, în laboratorul din casa familiei. În liceu fusese în echipa de înot - în fotografia aia apărea ţinând un trofeu. Altă fotografie îl reprezenta într-un costum shakespearean, ţinând ceva ce semăna cu un Oscar - fusese ales ca cel mai bun actor într-un rol principal.

Fotografia în care apărea alături de prima sa soţie în ziua nunţii lor, în urmă cu doisprezece ani, m-a făcut să icnesc. Janet Barlowe Spencer din Greenwich fusese o blondă suplă cu trăsături delicate. Ar fi o exagerare să spun că era dublura lui Lynn, dar nu încape îndoială că asemănarea era foarte mare. M-am întrebat dacă asemănarea dintre ele avusese vreo legătură cu căsătoria lui cu Lynn.

Ziarul mai cuprindea omagii din partea unor localnici printre care un avocat care spunea că fuseseră cei mai buni prieteni în liceu, un profesor care îi ridica în slăvi setea de cunoaştere şi o vecină care spunea că el se oferea mereu să-i facă comisioane. Mi-am scos carnetul şi am notat numele. Bănuiam că am să le găsesc adresele în cartea de telefon, dacă mă hotăram să-i contactez.

Numărul din săptămâna următoare scria că vaccinul Gen-stone despre care compania lui Spencer afirmase că va vindeca boala canceroasă s-a dovedit a fi un eşec. Articolul nota că celălalt director executiv al lui Gen-stone admisese că poate se grăbiseră atunci când dăduseră publicităţii primele succese ale vaccinului. Fotografia lui Nick Spencer, care însoţea articolul, părea că fusese pusă la dispoziţie de companie.

Ziarul apărut în urmă cu cinci zile avea aceeaşi fotografie a lui Spencer, dar purta un titlu diferit: "Spencer acuzat de furt de milioane". În articol se folosea cuvântul "presupus", însă într-un editorial se sugera că premiul pe care ar fi trebuit să i-l ofere oraşul era încă un Oscar pentru cel mai bun actor şi nu cel de "Cetăţean de onoare".

"Spune-mi Milly" mi-a oferit încă o cafea. Am acceptat-o şi am văzut că ochii îi sticleau de curiozitate la vederea fotografiei lui Spencer.

— L-ai cunoscut pe Nicholas Spencer? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu. Când am venit în oraş acum douăzeci de ani el plecase deja. Dar trebuie să-ţi spun că atunci când au apărut articolele despre faptul că şi-a escrocat compania şi că vaccinul nu e bun de nimic numeroşi oameni de pe aici au fost tare nefericiţi. Mulţi au cumpărat acţiuni de la compania lui după ce a primit medalia. În discursul său a spus că s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la vaccinul poliomielitei încoace.

Afirmaţiile lui deveniseră mai arogante. "Ai vrut să mai prinzi în laţ un mănunchi de fraieri înainte să dispari?", mi-am zis.

— La dineul ăla a fost mare înghesuială, continuă Milly. Fotografia lui Spencer apăruse pe copertele a două reviste naţionale. Oamenii voiau să-l vadă de aproape. El era singura celebritate pe care a dat-o vreodată oraşul ăsta. Firește, a fost şi o

strângere de fonduri. Am auzit că, după discursul lui, comitetul de directori al spitalului a cumpărat o mulţime de acţiuni la Gen-stone. Acum toţi sunt supăraţi pe cei care au inventat premiul şi l-au adus pe Spencer aici. Nu mai pot continua construcţia unei noi aripi a spitalului, destinată copiilor.

Îşi puse în şold mâna stingă - în dreapta ţinea cafetiera.

— Dă-mi voie să-ţi spun că, în oraşul ăsta, numele de Spencer înseamnă mocirlă. Dar, Dumnezeu să-l odihnească, adăugă ea cu reţinere, apoi se uită la mine. De ce te interesează atât de mult Spencer? Eşti cumva reporter?

— Da, sunt, am recunoscut.

— Nu eşti prima care se interesează de el pe aici. A venit şi cineva de la FBI şi a întrebat cine sunt prietenii lui. I-am spus că nu i-a rămas nici unul.

Am achitat nota de plată şi i-am dat lui Milly cartea mea de vizită, spunându-i: "În caz că vrei să iei legătura cu mine". M-am întors la maşină şi am pornit spre Winslow Terrace 71.

11

Uneori am noroc. Doctorul Philip Broderick nu avea program la cabinet joi după-amiază. Când am sosit era douăsprezece fără un sfert şi ultimul lui pacient pleca. I-am dat secretarei una din noile mele cărţi de vizită cu *Wall Street Weekly.* A şovăit, apoi m-a rugat să aştept până vorbeşte cu doctorul. Asta am şi făcut.

Când s-a întors, mi-a spus:

— Domnul doctor vă poate primi.

Părea surprinsă şi, sincer vorbind, şi eu eram. Teoria mea, elaborată pe baza experienţei acumulate în perioada în care am scris articole biografice, spune că unii oameni au totuşi o politeţe înnăscută şi consideră că, dacă te-ai

deranjat să vii la ei, meriţi să fii tolerat, dacă nu primit cu braţele deschise. Tot conform teoriei, alţi oameni se tem că dacă te refuză în pragul uşii lor ai putea să scrii ceva negativ despre ei.

Oricum, indiferent de motivele acestui doctor, eram pe cale să ne întâlnim. Probabil că mi-a auzit paşii pentru că s-a ridicat de la birou când am intrat în cabinet. Era un bărbat înalt şi suplu, de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu o claie de păr cărunt. M-a întâmpinat politicos, dar practic.

— Domnişoară DeCarlo, am să încep prin a fi foarte sincer. Am acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră doar pentru că citesc şi respect revista pe care o reprezentaţi. Totuşi, trebuie să înţelegeţi că nu sunteţi primul şi nici al cincilea sau al zecelea reporter care sună sau trece pe aici.

M-am întrebat câte articole aveau să apară despre Nicholas Spencer. Speram ca aportul meu la articolul nostru să aducă cel puţin ceva nou sau demn de o ştire. I-am mulţumit repede doctorului că m-a primit fără să mă anunţ dinainte, m-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a arătat şi am trecut la atac.

— Domnule doctor Broderick, dacă citiţi în mod regulat revista noastră ştiţi că politica editorială prevede prezentarea adevărului, fără notă de senzaţional, aşa cum sunt faptele dezvăluite. Asta intenţionez să fac eu pentru revistă, dar şi din interes personal. Acum trei ani, mama mea s-a recăsătorit. Sora mea vitregă, pe care o cunosc foarte puţin, este soţia lui Nicholas Spencer. Se află la spital în urma rănilor suferite după ce casei sale i s-a dat foc în mod intenţionat acum câteva nopţi. Ea nu ştie ce să creadă despre soţul ei, dar vrea şi are nevoie să ştie adevărul. Orice ajutor pe care îl puteţi da va fi foarte apreciat.

— Am citit despre incendiu.

Am detectat nota de compătimire pe care o voiam de la el» în timp ce mă condamnam că

jucam cartea aceea.

— L-aţi cunoscut pe Nicholas Spencer?

— L-am cunoscut pe tatăl lui, doctorul Edward Spencer. Mi-a fost prieten. Împărtăşeam interesul lui pentru microbiologic şi deseori veneam aici să asist la experienţele lui. Pentru mine era un hobby fascinant. Nicholas Spencer absolvise deja colegiul şi se mutase în New York când m-am stabilit eu aici.

— Când I-aţi văzut ultima oară pe Nicholas Spencer?

— Pe 16 februarie, a doua zi după strângerea de fonduri.

— A rămas în oraş peste noapte?

— Nu, s-a întors în dimineaţa de după strângerea de fonduri. Nu mă aşteptam să îl văd. Să vă explic. Asta e casa în care a crescut, dar presupun că ştiţi asta.

— Da, ştiu.

— Tatăl lui Nick a murit subit acum doisprezece ani în urma unui atac de cord, chiar când s-a însurat Nick. M-am oferit imediat să cumpăr casa. Soţiei mele i-a plăcut, iar eu depăşisem faza primului cabinet La vremea aceea aveam de gând să păstrez laboratorul şi să mă joc cu unele dintre primele experienţe ale doctorului Spencer, care, hotărâse el, nu duceau nicăieri. L-am întrebat pe Nick dacă vrea să mă lase să copiez acele însemnări. Mi le-a lăsat A luat în schimb toate dosarele întocmite mai târziu de tatăl său, considerând că deţineau informaţii promiţătoare în munca de cercetare. Probabil ştiţi că mama lui a murit de tânără de cancer. Ei bine, scopul vieţii tatălui său a fost să găsească un leac pentru această boală.

Mi-am amintit de încordarea de pe faţa lui Nick Spencer când mi-a vorbit despre asta.

— Aţi folosit însemnările doctorului Spencer? am întrebat.

— Nu chiar. Broderick dădu din umeri. Eram mereu prea ocupat, iar pe urmă mi-a trebuit spaţiul pe care îl ocupa laboratorul ca să fac încă două camere de consultaţii. Am dus în pod însemnările, pentru cazul în care Spencer ar fi venit vreodată după ele. Nu a făcut-o, până în ziua de după strângerea de fonduri.

— Asta a fost cu o lună şi jumătate înainte să moară! De ce credeţi că s-a întors atunci după ele?

Broderick ezită.

— Nu a dat nici o explicaţie, aşa că nu pot fi sigur. Părea neliniştit. Încordat ar fi cuvântul mai potrivit, cred. L-am informat că făcuse drumul degeaba, iar el m-a întrebat ce voiam să spun.

— Ce voiaţi să spuneţi?

— Toamna trecută a venit cineva de la compania lui după însemnări şi, bineînţeles, i le-am dat.

— Cum a reacţionat Nick când i-aţi spus asta?

— M-a întrebat dacă puteam să-i dau numele sau să descriu persoana care a fost aici. Nu mi-am amintit numele bărbatului, însă i l-am descris. Era bine îmbrăcat, avea părul castaniu-roşcat, era de înălţime medie şi în jur de patruzeci de ani.

— Nick l-a recunoscut?

— Nu sunt sigur, dar a fost vizibil supărat. Apoi a spus: N-am chiar atât de mult timp cât credeam", şi a plecat.

— Ştiţi dacă a mai vizitat pe cineva din oraş?

— Presupun că da. O oră mai târziu, când eram în drum spre spital, a trecut pe lângă mine cu maşina.

Avusesem de gând ca următoare mea oprire să fie la liceul pe care îl urmase Nick, să aflu ce fel de puşti fusese, dar după ce am stat de vorbă cu doctorul Broderick, m-am răzgândit. Intenţionam să mă duc direct la Gen-stone, să-l găsesc pe tipul

cu părul castaniu-roşcat şi să-i pun câteva întrebări.

Asta dacă lucra pentru Gen-stone, lucru de care, nu ştiu de ce, mă cam îndoiam.

12

După ce părăsi spitalul, Ned se duse acasă şi se întinse pe canapea. Îşi dăduse toată silinţa, dar nu îşi ţinuse promisiunea faţă de Annie. Avea benzină într-un borcan şi un fitil lung într-un buzunar, iar în celălalt o brichetă. Încă un minut şi ar fi putut să-i facă acelei rezerve ce îi făcuse conacului.

Auzise clicul uşii ascensorului şi îi văzuse pe poliţaii din Bedford. Îl cunoşteau. Nu erau destul de aproape ca să-i vadă faţa, dar nu voia ca ei să înceapă să se întrebe ce căuta în spital acum că Annie era moartă.

Bineînţeles că ar fi putut să le spună că se afla acolo pentru că avea programare la doctorul Greene. Şi nici n-ar fi minţit. Doctorul Greene fusese ocupat, dar îl prinsese în pauza de prânz. Era un om de treabă, chiar dacă fusese de acord cu Annie că ar fi trebuit să discute cu ea despre vânzarea casei din Greenwood Lake.

Nu-i mărturisise doctorului Greene că era supărat. Îi spusese doar: “Mi-e dor de Annie. O iubesc”.

Doctorul Greene nu ştia adevăratul motiv al morţii lui Annie, nu ştia că ea ieşise în fugă din casă, se urcase în automobil şi fusese lovită de o maşină de gunoi, toate astea din cauză că era foarte supărată pe el pentru acţiunile de la Gen-stone. Doctorul nu ştia că Ned lucrase pentru cel care se ocupase de grădinile conacului Bedford care arsese, şi de asta cunoştea terenul.

Doctorul Greene îi dăduse calmante şi nişte somnifere. Ned luă două somnifere imediat ce ajunse acasă şi adormi pe canapea. Nu se trezi

decât după paisprezece ore, adică abia joi dimineaţa la ora unsprezece.

La acea oră proprietăreasa lui, doamna Morgan, sună la uşă. În urmă cu douăzeci de ani, când el şi Annie se mutaseră acolo, casa aparţinea mamei ei, doamna Morgan o preluase anul trecut.

Ned n-o plăcea. Era o femeie masivă, cu o faţă de om pus pe ceartă. Îi deschise şi rămase în prag, blocând intrarea. Femeia încerca să se uite pe lângă el, căutând nod în papură.

Când vorbi, glasul ei nu avea obişnuitul ton aspru, puternic.

— Ned, credeam că la ora asta eşti deja la muncă.

El nu-i răspunse. Nu era treaba ei că fusese din nou concediat.

— Ştii ce rău îmi pare de Annie.

— Mda. Sigur. Era atât de ameţit de efectul somniferelor încât îi era greu să şi bombăne.

— Ned, a apărut o problemă. Tonul compătimitor dispăru. Contractul de închiriere expiră pe întâi iunie. Fiul meu se însoară şi are nevoie de apartamentul tău. Îmi pare rău, dar ştii cum e. Dar, în amintirea lui Armie, poţi să stai gratis aici toată luna mai.

O oră mai târziu, făcu un drum la Greenwood Lake. Câţiva dintre vechii lor vecini erau afară şi lucrau la peluze. Se opri în faţa proprietăţii unde fusese casa lor. Acum era o peluză. Bătrâna doamnă Schafley, vecina lor din dreapta, tăia în curte crengile mimozelor. Ridică ochii, îl văzu şi îl invită la o ceaşcă de ceai. Îl servi cu prăjitură de casă, cu cafea, ba chiar îşi aminti că lui îi plăcea ceaiul cu mult zahăr. Apoi se aşeză vizavi de el.

— Arăţi groaznic, Ned, spuse ea. Lui Annie nu i-ar fi plăcut să te vadă atât de neîngrijit. Ea avea mereu grijă să arăţi bine.

— Trebuie să mă mut, spuse el. Proprietăreasa vrea apartamentul pentru fiul ei.

— Unde ai să te duci, Ned?

— Nu ştiu. Încă luptându-se cu toropeala produsă de somnifere, lui Ned îi veni o idee. Doamnă Schafley, mi-aţi putea închiria pentru un timp dormitorul dumneavoastră liber până găsesc ceva?

Văzu refuzul instantaneu din ochii ei.

— De dragul lui Annie, adăugă el. Ştia că doamna Schafley o iubise pe Annie. Femeia clătină din cap.

— N-ar merge, Ned. Nu eşti cea mai ordonată persoană. Annie strângea mereu după tine. Casa asta e mică şi n-am sfârşi prieteni buni.

— Credeam că vă plac. Ned simţi mânia urcându-i în gât.

— Te plac, spuse ea pe un ton liniştitor, dar nu-i acelaşi lucru când trăieşti în casă cu cineva. Se uită pe fereastră. Oh, uite-l pe Harry Harnik. Alergă la uşă şi îl strigă. A venit Ned în vizită, urlă ea.

Harry Harnik era vecinul care se oferise să le cumpere casa pentru că voia să aibă o curte mai mare. Dacă Harry n-ar fi făcut oferta aia, el n-ar fi vândut casa şi n-ar fi băgat banii în nenorocita aia de companie. Acum Annie nu mai era, casa nu mai exista, iar proprietăreasa voia să-l azvârle afară. Doamna Schafley, care întotdeauna se purta foarte frumos când era Annie prin preajmă, nu voia nici măcar să-i închirieze o cameră.

Harry Harnik intră în casă, afişând un zâmbet compătimitor.

— Ned, am auzit despre Annie târziu. Îmi pare rău. Era o persoană minunată.

— Minunată, aprobă doamna Schafley.

Oferta lui Harnik de a cumpăra casa fusese primul pas către moartea lui Annie. Doamna Schafley îl chemase acum aici pentru că nu voia să fie singură cu el. “Îi este frică de mine”, se gândi Ned. Chiar şi Harnik se uita ciudat la el. “Şi lui îi este frică de mine”, hotărî Ned.

Proprietăreasa, cu tot aerul ei bătăios, se oferise să-l lase să stea gratis în apartament o lună, pentru că şi ei îi era frică de el. Fiul ei nu avea să se mute niciodată la ea, nu se înţelegeau. “Vrea doar să scape de mine”, îşi spuse Ned.

Lynn Spencer se temuse de el când îl văzuse în uşa rezervei ei din spital. Sora ei, cucoana DeCarlo, evitase să-l privească atunci când dăduse interviul şi ieri abia dacă se deranjase să întoarcă capul să-l vadă. Va avea grijă să schimbe asta. O va face să-i fie frică de el.

Toată mânia şi durerea pe care le acumulase începeau să se transforme într-un sentiment de putere, ca atunci când era copil şi trăgea cu praştia în vrăbiile din copaci. Harnik, Schafley, Lynn Spencer, sora ei - toţi erau nişte vrăbii. Aşa trebuia să-i trateze, exact ca pe vrăbiile alea.

Pe urmă putea să plece în timp ce ei zăceau sângerând, exact cum lăsase vrăbiile alea, când era copil.

Care era cântecul pe care obişnuia să-l cânte în maşină? “Vom merge la vânătoare.” Asta era.

Începu să râdă.

Harry Harnik şi doamna Schafley se uitau lung la el. Doamna Schafley spuse:

— Ned, îţi mai iei doctoria de când a murit Annie? “Nu-i face să intre la bănuieli.” Reuşi să se oprească din râs.

— Oh, da, spuse el. Annie ar fi vrut s-o iau. Râdeam doar pentru că mi-am adus aminte ce tare te-ai supărat în ziua când am adus acasă maşina aia veche pe care urma s-o repar, Harry.

— Erau două maşini vechi, Ned. Din cauza lor, strada arăta ca un maidan. Annie te-a determinat să scapi de ele.

— Ţin minte. De asta ai cumpărat casa, fiindcă nu voiai să mă mai vezi aducând maşini vechi pe care îmi plăcea să le repar. De asta când nevasta ta a vrut să-i dea telefon lui Annie ca să se asigure că ea era de acord ca voi să cumpăraţi

proprietatea, n-ai lăsat-o să telefoneze. Şi, doamnă Schafley, ştiaţi că Annie va fi distrusă dacă rămâne fără casă. Nici dumneavoastră nu i-aţi dat telefon. N-aţi ajutat-o să-şi salveze casa pentru că voiaţi să plec de aici.

Pe feţele amândurora se citea vinovăţia. Poate că o iubiseră pe Annie, dar nu suficient ca să nu fi conspirat să-i ia casa.

"Nu le arăta ce simţi cu adevărat. Nu te trăda."

— Plec, spuse el. Dar m-am gândit că trebuie să vă arăt că ştiu ce aţi pus amândoi la cale şi sper să ardeţi în focul iadului pentru asta.

Le întoarse spatele, ieşi din casă şi o luă pe potecă înspre maşină. Chiar când deschidea portiera, zări o lalea aproape de locul în care fusese aleea îngustă ce ducea la casa lor.

Alergă până acolo, culese laleaua şi o ridică spre cer. Era promisiunea lui în faţa lui Annie că avea s-o răzbune. Lynn Spencer, Carley DeCarlo, proprietăreasa lui, doamna Morgan, Harry Harnik, doamna Schafley. Dar nevasta lui Harnik, Bess? Se sui în maşină şi plecă. Pe drum se mai gândi şi o adăugă pe listă şi pe Bess Harnik. Nu o sunase pe Annie ca s-o avertizeze de iminenta vânzare a casei. Nici ea nu merita să trăiască.

13

Nu eram sigură dacă făceam bine încâlcind teritoriul lui Ken Page când am ajuns la sediul Gen-stone din Pleasantville, dar ceva îmi spunea că trebuie să fac asta imediat. În timp ce mergeam pe I-95 de la Connecticut spre Westchester, m-am tot gândit la posibilitatea ca cel care venise să ia însemnările doctorului Spencer să fi fost de la o firmă de investigaţii, poate chiar de la cea angajată de companie.

În discursul său de la întrunirea acţionarilor, Charles Wallingford afirmase, sau cel puţin

insinuase, că banii care lipseau şi problema cu vaccinul erau lucruri absolut neaşteptate, şocante. Totuşi, cu luni înainte ca avionul lui Spencer să se prăbuşească, cineva adunase însemnările alea vechi. De ce?

"N-am chiar atât de mult timp cât credeam." Asta i-a spus Nick Spencer doctorului Broderick. Nu avea destul timp pentru ce? Ca să-şi acopere urmele? Ca să-şi asigure un viitor undeva sub un nume nou, poate cu o nouă faţă, şi cu milioane de dolari? Sau exista un cu totul alt motiv? Şi de ce mintea mea se tot întorcea la această posibilitate?

De data asta, când am ajuns la sediul companiei, am întrebat de doctorul Celtavini şi am pretins că era vorba de ceva urgent. Secretara lui m-a rugat să aştept. A trecut un minut şi jumătate până să-mi spună că doctorul era ocupat, însă avea să mă primească asistenta lui, doctorul Kendall.

Clădirea laboratorului era în spatele sediului biroului executiv şi la ea se ajungea printr-un coridor lung. Un paznic mi-a cercetat poşeta şi m-a pus să trec printr-un detector de metale. Am aşteptat în zona de primire până a venit doctor Kendall după mine.

Era o femeie cu aspect sobru, între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, cu părul drept, negru şi o bărbie voluntară.

M-a dus în biroul ei.

— L-am cunoscut ieri pe doctorul Page de la revista dumneavoastră, spuse ea. A petrecut mult timp cu doctorul Celtavini şi cu mine. Credeam că am reuşit să-i răspundem la toate întrebările.

— Există o întrebare pe care n-ar fi putut să o pună Ken Page pentru că e legată de ceva ce tocmai am aflat azi dimineaţă. Am înţeles că interesul iniţial al lui Nicholas Spencer pentru vaccin a fost declanşat de cercetările tatălui său în laboratorul de acasă.

Ea dădu din cap.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

— Primele însemnări ale doctorului Spencer erau păstrate pentru Nick Spencer de către cel care a cumpărat casa lui din Caspien, Connecticut Cineva care a pretins că e de la Gen-stone s-a adus acolo toamna trecută şi le-a luat.

— De ce spuneţi "a pretins că e de ia Gen-stone"?

M-am întors. Doctorul Celtavini era în uşă.

— Spun asta pentru că Nick Spencer s-a dus personal să ia acele însemnări şi, conform spuselor doctorului Broderick, care le păstra, a fost vizibil supărat când a auzit că au dispărut. Era greu de judecat reacţia de pe faţa doctorului Celtavini. Surpriză? îngrijorare? Sau ceva care semăna mai mult cu tristeţea? Aş fi dat orice să-i pot citi gândurile.

— Cunoaşteţi numele persoanei care a luat însemnările? întrebă doctorul Kendall.

— Doctorul Broderick nu-i mai ţinea minte numele. L-a descris ca fiind un bărbat bine îmbrăcat, cu părul castaniu-roşcat, în vârstă de vreo patruzeci de ani.

Se uitară unul la altul. Doctorul Celtavini clătină din cap.

— Nu cunosc o persoană care să aibă legătură cu laboratorul. Poate că secretara lui Nick Spencer, Vivian Powers, v-ar putea ajuta.

Aveam o duzină de întrebări pe care aş fi vrut să i le pun doctorului Celtavini. Instinctul îmi spunea că omul se lupta cu el însuşi. Ieri spusese că îl dispreţuia pe Nick Spencer nu numai din cauza duplicităţii lui, ci şi pentru că propria-i reputaţie fusese terfelită. Nu mă îndoiam că era sincer în privinţa asta, însă simţeam că în mintea lui se mai petrecea ceva. Celtavini i se adresă asistentei lui:

— Laura, dacă am fi trimis noi după însemnări, probabil că am fi apelat la oamenii noştri de la corespondenţă, ce zici?

— Cred că da, domnule doctor.

— Şi eu cred. Domnişoară DeCarlo, aveţi numărul doctorului Broderick? Aş vrea să vorbesc cu el.

I l-am dat şi am plecat. M-am oprit la recepţie şi mi s-a confirmat că, dacă domnul Spencer voia să i se livreze ceva de interes profesional, apela la unul dintre cei trei oameni angajaţi special în acest scop. Am cerut s-o văd pe Vivian Powers, însă ea îşi luase liber.

Când am plecat de la Gen-stone eram aproape sigură de cel puţin un lucru: tipul cu păr castaniu-roşcat care luase de la doctorul Broderick însemnările nu fusese autorizat să le ia.

Întrebarea era: unde au ajuns însemnările acelea şi ce informaţii importante conţineau?

14

Nu ştiu sigur când am început să mă îndrăgostesc de Casey Dillon. Poate cu ani în urmă. Numele lui complet e Kevin Curtis Dillon, dar toată viaţa i s-a spus Casey, exact cum mie, Marcia, mi se spune Carley. E chirurg ortoped la Spitalul pentru Chirurgie Specială. Cu mult timp în urmă, când amândoi locuiam în Ridgewood şi eu eram în anul doi de liceu, m-a invitat la balul lui de absolvire. Am făcut pentru el o pasiune care nu voia să treacă. Pe urmă a plecat la colegiu, iar când venea acasă nici nu mă mai saluta. Devenise foarte important.

Ne-am ciocnit unul de altul acum vreo şase luni în holul unui teatru de pe Broadway. Eu mă dusesem singură, el era însoţit. O lună mai târziu m-a sunat. La două săptămâni după aceea, m-a sunat iar. E foarte limpede că doctorul Dillon, un chirurg chipeş, de treizeci şi şase de ani, nu tânjeşte prea des după compania mea. Acum mă sună în mod regulat, de fapt nu chiar atât de regulat.

Mărturisesc că, prudentă cum sunt să nu mă aleg iarăşi cu inima zdrobită, ador totuşi fiece clipă petrecută cu Casey. Am fost absolut şocată când, acum două luni, m-am trezit în toiul nopţii şi mi-am dat seama că visasem că eram cu el şi cumpăram şerveţele pentru petrecerile noastre. În vis, am Văzut chiar şi numele noastre scrise de-a curmezişul lor: "Casey şi Carley".

Majoritatea întâlnirilor noastre sunt programate dinainte. Când am ajuns acasă însă, am găsit un mesaj pe robot: "Carley, vrei să îmbuci ceva?"

Mi s-a părut o idee grozavă. Casey locuieşte pe West 85th Street şi deseori ne întâlnim la un restaurant din centru. L-am sunat, i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că eram de acord, am notat cu grijă evenimentele zilei, apoi am hotărât că un duş fierbinte era numai bun.

Sita de la duşul meu a fost înlocuită de două ori, dar degeaba. Continuă să ţârâie apa, apoi o împroaşcă; schimbarea de temperatură este de-a dreptul traumatizantă şi nu m-am putut abţine să mă gândesc ce plăcut ar fi fost să mă aflu într-un jacuzzi cu apă caldă şi bolborositoare. Intenţionasem ca atunci când îmi voi cumpăra apartamentul să fac pe dracu-n patru şi să-mi instalez şi eu invenţia asta dumnezeiască. Acum, mulţumită investiţiei în Gen-stone, acel jacuzzi e departe.

Casey a sunat din nou în timp ce îmi uscam părul. Am căzut de acord că mâncarea chinezească de la Shun Lee West era excelentă şi am hotărât să ne întâlnim acolo la opt, dar să n-o lungim. El avea programate operaţii dimineaţă, iar eu trebuia să mă pregătesc pentru întâlnirea de la nouă cu băieţii, la birou.

Am ajuns la Shun Lee's la opt fix. Casey era instalat într-un separeu şi părea că e de ceva timp acolo. Am glumit spunându-i că mă face să simt că am întârziat chiar şi atunci când şi-ar putea fixa

ceasul după mine. Am comandat vin, ne-am uitat peste meniu, am dezbătut şi am căzut de acord să luăm amândoi crevete în sos de unt şi pui condimentat.

Apoi ne-am apucat să vorbim despre ce am mai făcut în ultimele două săptămâni.

I-am spus că am fost angajată la *Wall Street Weekly* şi s-a arătat corespunzător impresionat. Apoi i-am povestit de articolul despre Nicholas Spencer şi am început să gândesc cu glas tare, lucru care mi se întâmplă des când sunt cu Casey.

— Mă frământă faptul că adversitatea faţă de Spencer este atât de subiectivă. Sigur, e vorba de bani, pentru unii numai de bani, dar pentru alţii e mai mult decât atât. Se simt trădaţi.

— Îl credeau un zeu care îi atingea cu mâinile-i vindecătoare şi îi făcea bine, pe ei sau pe copiii lor, spuse Casey. Ca doctor, înţeleg veneraţia de care avem parte când scoatem din criză un pacient foarte bolnav. Spencer a promis să elibereze întreaga lume de ameninţarea cancerului. Când vaccinul a eşuat, poate că s-a pierdut cu firea.

— Cum adică, "s-a pierdut cu firea"?

— Carley, indiferent de motiv, a luat bani. Vaccinul a eşuat. Urma să fie făcut de ocară şi nu avea unde să se ducă în afară de închisoare. Mă întreb cât de mare era asigurarea lui. A verificat cineva asta?

— Sunt sigură că Don Carter, care scrie partea de afaceri a articolului, o va face, dacă n-a făcut-o deja. Deci crezi că s-ar putea ca Nick Spencer să fi optat pentru sinucidere?

— N-ar fi primul care a ales calea asta de ieşire.

— Nu, nu cred că a fost în stare de aşa ceva.

— Carley, pot să-ţi spun că laboratoarele de cercetare sunt pepiniere de bârfă. Am vorbit cu nişte tipi pe care îi cunosc. De câteva luni umbla

vorba că la Gen-stone rezultatele finale nu erau arătate.

— Crezi că Spencer ştia asta?

— Dacă toţi ceilalţi din afacere ştiau, nu văd cum să nu fi auzit şi el. Să-ţi dau un pont - farmaceuticele sunt o afacere de multe miliarde de dolari, iar Gen-stone nu e singura companie care încearcă cu disperare să vindece cancerul. Compania care găseşte leacul magic va avea un patent care valorează miliarde. Nu te amăgi. Celelalte companii jubilează că vaccinul lui Spencer a fost un fiasco. Nu e una care să nu lucreze cu frenezie pentru a fi învingătoarea. Banii şi premiul Nobel sunt stimulente excelente.

— Nu prea pui profesiunea medicală în cea mai bună lumină, domnule doctor.

— Nu intenţionez s-o pun în vreo lumină. Spun doar ce se întâmplă. La fel e şi cu spitalele. Suntem în competiţie pentru pacienţi. Pacienţii aduc venit. Venitul permite spitalelor să ţină pasul cu aparatura de ultimă oră. Cum atragi pacienţii? Având medici de prima mână. De ce crezi că doctorii care şi-au făcut un nume în domeniul lor sunt în mod constant recrutaţi? Pentru ei se duce o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi aşa a fost mereu. Am prieteni în laboratoare de cercetare din spitale care îmi spun că se feresc tot timpul de spioni. Furtul de informaţii cu privire la medicamente şi vaccinuri noi are loc tot timpul. Făcând abstracţie de furt, cursa pentru a fi cel care descoperă medicamentul sau vaccinul minune se desfăşoară douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cu asta se confrunta Nick Spencer.

Am prins cuvântul “spioni” şi m-am gândit la străinul care luase dosarele din cabinetul doctorului Broderick. I-am povestit lui Casey despre el.

— Carley, tu spui că Nick Spencer a luat dosarele tatălui său acum doisprezece ani şi că o persoană neautorizată s-a întors după restul toamna

trecută. Asta nu-ţi spune că cineva a considerat că ar putea fi valoroase şi că a ajuns la concluzia asta înainte ca Spencer însuşi să se gândească la acelaşi lucru?

— "N-am chiar atât de mult timp cum credeam." Casey, ăsta a fost ultimul lucru pe care i l-a spus Spencer doctorului Broderick, cu numai şase săptămâni înainte ca avionul lui să se prăbuşească.

— Ce crezi că a vrut să spună?

— Nu ştiu. Dar câtor oameni crezi tu că le-a spus despre însemnările de început ale tatălui său lăsate în fosta casă a familiei? Adică, atunci când te muţi şi în locul tău vine altă familie, parcă nu-ţi vine să le laşi să-ţi păstreze nişte lucruri. În cazul acesta, însă, a fost o situaţie specială. Doctorul sperase să lucreze ca hobby în acel laborator. Pe urmă, spune el, a folosit spaţiul drept camere de consultaţie.

A sosit mâncarea, aburind şi mirosind dumnezeieşte. Mi-am dat seama că nu mâncasem nimic, decât bagheta şi cafeaua de la ora unsprezece. Şi mi-am mai dat seama că, în dimineaţa următoare, după ce mă întâlneam la birou cu Ken Page şi Don Carter, voi mai face un drum până la Caspien.

Fusesem surprinsă că doctorul Broderick mă primise atât de prompt azi-dimineaţă şi că spusese atât de repede şi din proprie iniţiativă că fusese în posesia unora dintre dosarele doctorului Spencer pe care toamna trecută le predase unui mesager, al cărui nume nu şi-l amintea. Spencer crezuse întotdeauna că cercetările preliminare ale tatălui său aveau să-l ajute să dezvolte Gen-stone. Lăsase la Caspien însemnările alea la cererea lui Broderick. Ar fi trebuit tratate cu mare grijă.

Poate că fuseseră, m-am gândit. Poate că nu există nici un bărbat roşcat.

— Tu mă ajuţi foarte mult să gândesc, Casey, am spus în timp ce mă concentram asupra

mâncării. Poate că ar fi trebuit să te faci psihiatru.

— Toţi doctorii sunt psihiatri, Carley. Doar că unii dintre ei nu-şi dau seama de asta.

15

Era bine la *Wall Street Weekly.* Aveam un separeu al meu, un birou al meu, un computer al meu. Poate există oameni care tânjesc numai după drum liber, dar eu nu sunt unul dintre ei. Nu că nu-mi place să călătoresc - îmi place. Am scris articole despre oamenii renumiţi sau cel puţin cunoscuţi, care m-au dus în Europa şi America de Sud, ba chiar şi în Australia, însă după două săptămâni, abia aştept să mă întorc acasă.

Acasă e pentru mine minunata, superba, fantastica bucată de pământ numită Manhattan Island. Partea de est, partea de vest, tot oraşul. Îmi place la nebunie să mă plimb prin el într-o duminică liniştită şi să simt prezenţa clădirilor pe care le-au văzut stră-străbunicii mei când au ajuns la New York - unul din Emerald Isle, celălalt din Toscana.

Toate astea îmi treceau prin cap în timp ce îmi puneam câteva obiecte personale în biroul meu cel nou şi mă uitam peste însemnările pentru şedinţa care urma să aibă loc în biroul lui Ken.

În lumea ştirilor nu prea e timp de pierdut. Ken, Don şi cu mine am schimbat saluturi şi am trecut la treabă. Ken s-a aşezat la birou. Era îmbrăcat într-un jerseu şi o cămaşă cu guler răsfrânt şi arăta ca un fotbalist care şi-a pus ghetele în cui.

— Începe tu, Don, spuse el.

Don, scund şi îngrijit, îşi răsfoi însemnările.

— Spencer a intrat la Jackman Medical Supply Company acum paisprezece ani, după ce şi-a luat licenţa în medicină la Corneli. La vremea aceea era o companie de familie, care se lupta să supravieţuiască. Cu ajutorul socrului său, a sfârşit

prin a cumpăra în întregime compania Jackman. Acum opt ani, când a înfiinţat Gen-stone a înglobat în ea fosta companie Jackman şi a trecut public la finanţarea cercetării. Acesta e compartimentul pe care îl devaliza. A cumpărat casa din Bedford şi apartamentul din New York. Conacul a costat iniţial trei milioane, dar cu renovările făcute şi cu escaladarea preţurilor pe piaţa imobiliară valora mult mai mult când a fost incendiat. Apartamentul a fost achiziţionat cu patru milioane, dar a mai băgat nişte bani în el. Întâmplător, atât conacul cât şi apartamentul aveau ipoteci care, până la urmă, au fost achitate.

Mi-am amintit că Lynn îmi spusese că ea trăia în casa şi apartamentul primei lui soţii.

— Devalizarea compartimentului de instrumentar medical a început cu mai mult timp în urmă. Acum un an şi jumătate a început să-şi însuşească bani împotriva propriilor acţiuni. Nimeni nu ştie de ce.

— Pentru a respecta cronologia faptelor, aici intervin eu, spuse Ken. Asta a fost perioada când, conform spuselor doctorului Celtavini, au început să apară probleme în laborator. Generaţiile succesive de şoareci cărora li se administra vaccinul începeau să dezvolte celule canceroase. Probabil că Spencer şi-a dat seama că palatul din cărţi de joc era pe cale să se năruie şi a început să devalizeze serios compania. Se crede că întâlnirea din Puerto Rico era doar primul pas al fugii lui din ţară. Apoi i-a părăsit norocul.

— I-a spus doctorului care a cumpărat casa tatălui său că nu avea chiar atât de mult timp cât credea, am intervenit eu. Apoi le-am povestit despre însemnările pe care doctorul Broderick afirmase că le dăduse unui bărbat cu părul castaniu-roşcat care a pretins că era de la biroul lui Spencer. Ce mi-e greu să înghit, am continuat, e că un doctor ar preda nişte dosare de cercetare fără să verifice mai întâi dacă persoana care le cere e

autorizată să le ia, sau măcar să-i ceară o chitanţă pentru ele.

— Există vreo şansă ca cineva de la companie să fi început să-l suspecteze pe Spencer? întrebă Don.

— Dacă e să ne luăm după ce s-a spus la întrunirea acţionarilor, nu. Şi, cu certitudine, pentru Celtavini a fost o noutate existenţa acestor dosare. Or, dacă experienţele de început ale unui microbiolog amator ar fi putut interesa pe cineva, acea persoană ar fi cineva ca el.

— Doctorul Broderick a mai spus cuiva că însemnările au fost luate?

— A zis ceva despre faptul că a vorbit cu anchetatorii. Dar pentru că mi-a spus-o din proprie iniţiativă, aş zice că nu. Mi-am dat seama că nu-i pusesem direct această întrebare.

— Probabil că cei de la Procuratura Generală s-au dus la el. Don îşi închise carnetul. Ei sunt cei care încearcă să dea de urma banilor, însă eu unul cred că se află într-un cont dintr-o bancă elveţiană.

— Acolo se bănuieşte că intenţiona să fugă? am întrebat.

— Greu de spus. Există şi alte locuri în care oamenii cu mulţi bani sunt primiţi cu braţele deschise, fără să li se pună întrebări. Lui Spencer îi plăcea Europa şi vorbea fluent franceza şi germana, aşa că nu i-ar fi fost greu să se acomodeze acolo unde hotăra să se stabilească.

M-am gândit la ce spusese Nick despre fiul său Jack: “El înseamnă pentru mine totul”. Cum se împăcase cu gândul că, părăsind ţara asta, nu putea să-şi mai vadă fiul decât riscând să sfârşească în închisoare? Am aruncat pe masă subiectul ăsta, dar nici Don, nici Ken nu l-au văzut ca pe un conflict.

— Cu banii pe care i-a luat, puştiul poate oricând să sară într-un avion particular şi să se ducă în vizită la tăticu. Pot să-ţi dau o listă cu oameni care nu s-au mai întors aici, dar sunt buni

familişti. În plus, cât de des şi-ar fi văzut puştiul dacă intra la pârnaie?

— Şi mai există o necunoscută, am spus. Lynn. Dacă e să o credem, ea nu a avut nici o legătură cu planul lui. Avea el de gând s-o lase în aer, luându-şi tălpăşiţa? Nu ştiu de ce, dar nu o văd trăind în exil. Şi-a dat toată silinţa să facă parte din lumea bună din New York. Pretinde că acum nu are nici un ban.

— Ceea ce pentru cei ca Lynn Spencer înseamnă nici un ban, probabil că diferă mult faţă de ce considerăm noi trei a fi nici un ban, spuse sec Don şi se ridică.

— Încă ceva, am spus eu repede. Acesta e exact aspectul pe care aş vrea să-l ating în articol. Am revăzut ce s-a scris în presă despre falimentele corporaţiilor şi se pare că accentul se pune mereu pe cât de extravagant trăia tipul care îşi însuşea banii — cu avioane şi vapoare şi o jumătate de duzină de case. Noi nu avem genul acesta de poveste. Indiferent ce a făcut Nick Spencer cu banii, nu se vede. În schimb, vreau să-i intervievez pe oamenii mărunţi, inclusiv pe tipul care e acuzat că a provocat incendiul. Chiar dacă e vinovat, ceea ce mă îndoiesc, era înnebunit din cauză că fetiţa lui are cancer şi e pe moarte, iar el o să-şi piardă casa.

— Ce te face să crezi că nu e vinovat? întrebă Don. Mie mi se pare un fapt evident.

— L-am văzut la întrunirea acţionarilor. Eram practic umăr la umăr cu el când a avut izbucnirea aia.

— Care cât a durat? Don ridică o sprinceană - un truc pe care totdeauna l-am invidiat.

— Vreo două minute, poate mai puţin, am recunoscut. Dar, indiferent că a dat foc sau nu, omul e un exemplu de ce se întâmplă cu adevăratele victime când Gen-stone dă faliment.

— Vorbeşte cu câţiva dintre ei, să vedem ce iese, spuse Ken. Şi-acum la treabă.

M-am întors la biroul meu şi m-am uitat în dosarul despre Spencer. După prăbuşirea avionului, ziarele dăduseră citate din oamenii care îi fuseseră apropiaţi la Gen-stone. Vivian Powers, secretara lui de şase ani, îl ridicase în slăvi. Am cerut legătura cu ea la biroul din Pleasatnville şi m-am rugat să fie la lucru.

Mi-a răspuns chiar ea. După glas părea tânără. Mi-a spus pe un ton categoric că nu putea să-mi acorde un interviu nici prin telefon nici în persoană. Am atacat repede, înainte să apuce să închidă:

— Fac parte dintr-o echipă de la *Wall Street Weekly,* care scrie un articol despre Nicholas Spencer. Am sa fiu sinceră. Mi-ar plăcea să scriu şi ceva pozitiv despre el, însă oamenii sunt atât de supăraţi că şi-au pierdut banii încât o să fie un portret negativ. Atunci când a murit aţi vorbit foarte frumos despre el. Bănuiesc că şi dumneavoastră v-aţi schimbat părerea.

— Eu sunt convinsă că Nicholas Spencer n-a luat un cent pentru el, spuse ea cu ardoare. Apoi glasul i se frânse. A fost o persoană *minunată,* zise ea, aproape în şoaptă, şi *asta* e tot ce am de spus.

Am avut senzaţia că Vivian Powers se temea să nu fie auzită de cineva.

— Mâine e sâmbătă, aş putea veni la dumneavoastră acasă sau oriunde doriţi să ne întâlnim.

— Nu mâine. Trebuie să mă mai gândesc. Am auzit un clic şi legătura s-a întrerupt. Oare ce voise să spună prin faptul că Spencer n-ar fi luat nici un ban pentru el? m-am întrebat eu.

Poate nu mâine, dar o să stăm de vorbă, domnişoară Powers. O să stăm de vorbă.

16

Annie nu îl lăsa să bea. Nu avea voie din cauza medicamentelor. Cu o zi în urmă, însă, în

drum spre casă, Ned se oprise la un magazin de băuturi şi cumpărase vin, whisky şi rachiu. Nu îşi mai luase doctoria de când murise Annie şi spera că ea nu se va supăra că bea.

— Trebuie să dorm, Annie, îi explică el când deschise prima sticlă. Mă va ajuta să dorm.

Şi chiar îl ajută. Adormise pe scaun, dar pe urmă se întâmplă ceva. Ned nu ştia dacă visa sau îşi amintea noaptea incendiului. Stătea în pâlcul acela de copaci cu bidonul de benzină când din partea laterală a casei a ieşit o umbră şi a luat-o la fugă pe alee.

Vântul bătea tare şi crengile copacilor se legănau. La început crezuse că asta crease umbra... Însă acum umbra devenise silueta unui bărbat. I se părea uneori că îi vede faţa.

Să fi fost ca visele lui cu Annie, cele care erau atât de reale încât simţea până şi mirosul loţiunii cu care se dădea ea?

"Nu, era doar un vis", îşi zise ei.

La ora cinci, când lumina primilor zori se infiltră prin oblon, Ned se ridică. Îl durea tot corpul, dar şi mai tare îl durea inima. O voia pe Annie. Avea nevoie de ea, însă Annie era moartă. Se duse în cealaltă parte a camerei şi-şi luă puşca. În toţi aceşti ani o ţinuse ascunsă în spatele unei grămezi de vechituri din jumătatea lor de garaj. Se aşeză din nou, cu mâinile încleştate pe ţeavă.

Puşca avea să-l ducă la Annie. Când termina cu oamenii ăia, cei din cauza cărora murise ea, avea să i se alăture.

Apoi, brusc, îşi aminti de noaptea trecută. Faţa din aleea de la Bedford. O văzuse, sau visase?

Se întinse pe canapea şi încercă să adoarmă din nou, dar nu reuşi. Arsura de la mână se infectase şi îl durea foarte tare. Nu putea să se ducă la spital. Auzise la radio că tipul arestat pentru incendiu avea o arsură la mână.

Noroc că se întâlnise cu doctorul Ryan în holul spitalului. Dacă s-ar fi dus la urgenţă cineva

ar fi putut raporta la poliţie, iar poliţia ar fi descoperit că vara trecută lucrase pentru cel care se ocupa de amenajarea grădinilor de la conacul Bedford. Din păcate, pierduse reţeta pe care i-o dăduse doctorul.

Poate că dacă îşi punea unt pe mână avea să se simtă mai bine. Aşa făcuse mama lui când se arsese la mână în timp ce îşi aprindea ţigara la aragaz.

Oare să-i ceară doctorului Ryan altă reţetă? Poate reuşea să-l prindă la telefon. Dar asta îi va reaminti doctorului că la câteva ore după incendiul de la Bedford, Ned îi arătase mâna arsă.

Nu se putea hotărî ce să facă.

17

Decupasem din *Caspien Town Journal* toate articolele despre Nick Spencer. După ce am vorbit cu Vivian Powers, le-am frunzărit şi am găsit fotografia podiumului de ia dineul din 15 februarie, când i se decernase premiul de Cetăţean de Onoare. Sub fotografie erau trecute numele tuturor celor care stăteau la masă cu el. Printre ei era preşedintele comitetului director de la Caspien Hospital, primarul din Caspien, un senator, un cleric şi mai mulţi bărbaţi şi femei, indiscutabil cetăţeni de vază în zonă, genul de oameni la care se apelează de regulă când e vorba de strângeri de fonduri.

Mi-am notat numele lor şi le-am căutat numerele de telefon. Intenţionam să găsesc persoana din Caspien la care se dusese Nick Spencer după ce plecase de la doctorul Broderick. Şansele ca cineva dintre cei aflaţi pe podium să fie cel vizitat erau mici. I-am sărit pe primar, pe senator şi pe preşedintele comitetului director al spitalului. Speram să reuşesc s-o prind la telefon pe una din femeile care fuseseră acolo.

Conform spuselor doctorului Broderick, Spencer se întorsese pe neaşteptate în Caspien în acea dimineaţă şi se supărase că însemnările tatălui său dispăruseră. Întotdeauna caut să mă pun în pielea celui pe care încerc să-l înţeleg. Dacă eram în locul lui Nick şi nu aveam nimic de ascuns, m-aş fi dus direct la birou şi aş fi deschis o anchetă.

Aseară, după ce am ajuns acasă de la cina cu Casey, mi-am pus cămaşa de noapte preferată, m-am suit în pat, am sprijinit pernele de tăblia de la căpătâi şi am întins pe pat toate articolele din dosarul voluminos pe care îl aveam despre Nick. Citesc foarte repede şi am parcurs articolele, dar n-am găsit nici măcar o referire la faptul că el lăsase însemnările experienţelor de început ale tatălui său la doctorul Broderick din Caspien.

E la mintea cocoşului că o informaţie de genul ăsta o posedau foarte puţini oameni. Dacă era să îi cred de Celtavini şi pe Kendall, ei nu ştiau de existenţa vechilor însemnări, iar bărbatul cu păr castaniu-roşcat făcea parte dintre mesagerii companiei.

Dar de unde ar fi ştiut cineva din afara companiei de însemnările doctorului Spencer, şi mai ales, de ce să le fi vrut?

Am dat trei telefoane şi am lăsat mesaje. Singura persoană cu care am intrat în legătură a fost reverendul Howell, preotul prezbiterian care ţinuse o scurtă slujbă la strângerea de fonduri. A fost cordial, dar mi-a spus că nu prea discutase cu Nick Spencer în acea seară.

— Sigur, l-am felicitat pentru premiu, domnişoară DeCarlo. Apoi, la fel ca toţi ceilalţi, am fost uluit şi îndurerat să aflu de pretinsele lui fărădelegi şi despre faptul că spitalul a suferit o grea pierdere financiară din cauză că a investit foarte mult în compania lui.

— Părinte, la majoritatea dineelor de acest fel, între felurile de mâncare, oamenii se ridică şi se mişcă. Aţi observat, cumva, dacă Nicholas

Spencer a stat de vorbă în particular cu vreo persoană?

_ N-am observat, dar mă pot interesa, dacă vreţi.

Investigaţia mea nu prea făcea progrese. Am sunat la spital şi mi s-a spus că Lynn se externase.

Conform ziarelor de dimineaţă, Marty Bikorsky fusese acuzat pentru incendiu, provocare de daune prin imprudenţă şi eliberat pe cauţiune. Era trecut în cartea de telefon din White Plains. Am format numărul. A răspuns robotul şi am lăsat un mesaj. "Sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly.* V-am văzut la întrunirea acţionarilor şi nu mi se pare că sunteţi genul de om care să dea foc casei cuiva. Sper că mă veţi suna. Dacă pot, mi-ar plăcea să vă ajut."

Telefonul a sunat imediat după ce am închis.

_ Sunt Marty Bikorsky. Am desluşit în vocea lui prudenţă şi încordare. Nu cred că mă poate ajuta cineva, dar puteţi încerca.

O oră şi jumătate mai târziu parcam în faţa casei lui, o clădire mai veche, dar bine întreţinută. Pe peluză, pe un stâlp flutura un steag american. Capricioasa vreme de aprilie continua să joace feste. Ieri temperatura atinsese 22°C, azi coborâse la 14°C şi bătea vântul. Nu mi-ar fi stricat un jerseu pe sub jacheta uşoară de primăvară.

Trebuie că Bikorsky mă văzuse, pentru că uşa se deschise înainte să apuc să sun. M-am uitat la faţa lui şi primul meu gând a fost: "Sărmanul om!" Ochii lui aveau o expresie atât de deznădăjduită şi obosită încât m-a durut sufletul pentru el. A făcut un efort pentru a-şi îndrepta umerii căzuţi şi a reuşit chiar să schiţeze un zâmbet slab.

— Intraţi, domnişoară DeCarlo. Eu sunt Marty Bikorsky. A dat să întindă mâna, dar apoi şi-a retras-o. Era bandajată. Ştiam că afirmase că se arsese la aragaz.

Vestibulul îngust de la intrare dădea direct în bucătărie. Camera de zi se afla în dreapta uşii.

— Soţia mea a făcut cafea proaspătă, spuse el. Dacă doriţi, ne putem aşeza la masă.

L-am urmat în bucătărie unde o femeie, cu spatele la noi, scotea din cuptor o prăjitură cu cafea.

— Rhoda, dumneaei este domnişoara DeCarlo.

— Vă rog să-mi spuneţi Carley. De fapt, mă cheamă Marcia, dar în şcoală copiii au început să-mi spună Carley şi aşa a rămas.

Rhoda Bikorsky, o femeie cam de vârstă mea, era cu vreo doi centimetri mai înaltă ca mine, bine făcută, avea părul blond, lung şi ochi albaştri, strălucitori. Văzându-i obrajii îmbujoraţi m-am întrebat dacă asta era culoarea lor naturală, sau emoţia îşi spunea cuvântul.

Ca şi bărbatul ei, purta blugi şi un jerseu. Zâmbi scurt şi Spuse:

— Aş vrea şi eu ca cineva să fi scornit o poreclă pentru Rhoda. Apoi îmi strânse mâna.

Bucătăria era curată şi confortabilă. Masa şi scaunele erau în stilul american timpuriu, iar linoleumul care imita cărămida semăna cu cel pe care îl avuseserăm şi noi în bucătărie când eram copil.

La invitaţia Rhodei, m-am aşezat, am mulţumit pentru cafea şi, din proprie iniţiativă, m-am servit cu o felie de prăjitură. De unde stăteam, puteam vedea pe fereastră o curte mică. Un leagăn şi un balansoar făceau dovada prezenţei unui copil în familie.

Rhoda Bikorsky a observat la ce mă uitam.

— Marty le-a construit cu mâna lui pentru Maggie. Se aşează la masă, în faţa mea. Carley, am să fiu directă cu tine. Nu ne cunoşti. Eşti reporter. Te afli aici pentru că i-ai spus lui Marty că vrei să ne ajuţi. Eu am o întrebare foarte simplă: De ce vrei să ne ajuţi?

— Am fost la întrunirea acţionarilor. Părerea mea în legătură cu izbucnirea soţului tău a fost că

era un tată disperat, nu un om răzbunător.

Faţa ei se îmblânzi.

— Atunci ştii mai multe despre el decât poliţia. Dacă aş fi ştiut ce urmăresc, nu le-aş fi spus că Marty are insomnie şi se scoală în toiul nopţii ca să iasă la o ţigară.

— Tu te ţii mereu de capul meu să renunţ la fumat, spuse Bikorsky cu amărăciune. Trebuia să te fi ascultat, Rhoda.

— Din ce am citit, de la întrunirea acţionarilor te-ai dus direct la lucru la staţia service. Aşa e?

El dădu din cap.

— Săptămâna asta, am lucrat de la trei la unsprezece. Am întârziat, dar unul din băieţi mi-a ţinut locul. Eram foarte montat când, după lucru, m-am oprit la o bere în drum spre casă.

— E adevărat că la bar ai spus ceva despre incendierea casei lui Spencer?

El se strâmbă şi clătină din cap.

— Uite ce e, n-am să susţin că nu eram furios că am pierdut toţi banii. Mai sunt încă supărat. Asta e casa noastră şi trebuie s-o scoatem la vânzare. Dar în nici un caz n-aş da foc casei cuiva, aşa cum nu i-aş da foc nici acestei case. Numai gura e de mine.

— Poţi s-o mai spui o dată! Rhoda Bikorsky strânse braţul soţului său, apoi îşi propti bărbia în palmă. Treaba asta o să se lămurească, Marty.

Bikorsky spunea adevărul. Eram sigura de asta. Toate dovezile împotriva lui erau indirecte.

— Ai ieşit la o ţigară în noaptea de marţi, pe la ora două?

— Da. E un obicei rău, dar când mă trezesc şi ştiu că nu mai pot să adorm, două ţigări mă calmează.

M-am uitat întâmplător pe fereastră şi am observat că vântul se înteţise. Asta mi-a amintit de ceva.

— Stai puţin, am spus. În noaptea de luni spre marţi a fost frig şi a bătut tare vântul. Ai stat afară?

El ezită.

— Nu, am stat în maşină.

— În garaj?

— Maşina era pe alee. Am pornit motorul.

El şi Rhoda schimbară o privire. Ea îl atenţiona să nu mai spună nimic. Sună telefonul. Mi-am dat seama că Bikorsky se bucura că avea un pretext să plece de la masă. Când s-a întors, era negru la faţă.

— Carley, era avocatul meu. S-a făcut foc şi pară că te-am primit. Mi-a spus să nu mai scot nici un cuvânt.

— Eşti supărat, tati?

Târând o pătură după ea, o fetiţă de vreo patru ani intrase în bucătărie. Avea părul blond şi ochii albaştri ai mamei ei, însă la faţă era albă ca varul. Era atât de fragilă încât mintea m-a dus la frumoasele păpuşi de porţelan pe care le văzusem cândva într-un muzeu de păpuşi.

Bikorsky se aplecă şi o luă în braţe.

— Nu sunt supărat, iubito. Ai dormit bine? - Îhî.

El se întoarse spre mine.

— Carley, ea e Maggie a noastră.

— Tati, trebuia să spui că sunt *comoara* voastră. El se prefăcu îngrozit.

— Cum am putut să uit? Carley, ea e *comoara* noastră. Maggie, ea e Carley.

Am luat mâna mică pe care mi-a întins-o.

— Sunt foarte încântată de cunoştinţă, Carley, spuse ea. Am sperat să nu-mi dea lacrimile. Se vedea clar că era foarte, foarte bolnavă.

— Bună, Maggie. Şi eu mă bucur mult să te cunosc.

— Ce-ai zice să-ţi prepar o ceaşcă de cacao în timp ce mami îşi ia la revedere de la Carley? propuse Marty.

Ea îi atinse mâna bandajată.

— Promiţi să nu te arzi din nou la mână când prepari cacaua, tati?

— Promit, prinţeso. Marty se uită la mine. Poţi să scrii asta dacă vrei, Carley.

— Aşa am de gând, am spus încet. Rhoda m-a condus la uşă.

— Maggie are o tumoare la creier. Ştii ce ne-au spus doctorii acum trei luni? Au spus s-o luăm acasă şi să ne bucurăm de ea. Să n-o chinuim cu chimioterapie sau radiaţii şi să nu ne lăsăm păcăliţi de şarlatani cu cine ştie ce tratamente aiurite, că n-o să meargă. Au spus că Maggie nu o să mai apuce Crăciunul următor. Obrajii i se colorară şi mai tare. Să-ţi spun ceva, Carley. Când implori cerul dimineaţa, la prânz şi noaptea, aşa cum facem Marty şi cu mine, rugându-te la Dumnezeu să-ţi cruţe unicul copil, nu-L superi dând foc casei altcuiva.

Îşi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi un hohot de plâns.

— Eu l-am convins pe Marty să facem a doua ipotecă. Anul trecut am fost la azil la St. Ann’s să văd o prietenă care era pe moarte. Nicholas Spencer era voluntar acolo. Atunci l-am cunoscut. Mi-a povestit de vaccinul la care lucra şi de care era sigur că avea să vindece cancerul. L-am convins pe Marty să bage toţi banii în compania lui.

— L-ai cunoscut pe Nicholas Spencer într-un azil? Eram atât de uluită încât aproape că mă bâlbâiam.

— Da. Apoi, nu mai departe de luna trecută, când am aflat de Maggie, m-am dus iarăşi acolo. Mi-a spus că vaccinul nu era gata, că nu o putea ajuta. E greu de crezut că cineva atât de convingător ar putea înşela, ar putea risca... Clătină din cap şi îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un hohot. Fetiţa mea o să moară!

— Mami.

— Vin, puiule. Rhoda îşi şterse repede lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

Am deschis uşa.

— Am fost instinctiv de partea lui Marty, i-am spus. Acum, că v-am cunoscut, dacă există o modalitate de a vă ajuta, o voi găsi. I-am strâns mâna şi am plecat.

În drum spre New York am sunat ca să-mi verific mesajele. Cel pe care l-am primit m-a făcut să simt un fior de gheaţă pe şira spinării. "Bună ziua, domnişoară DeCarlo, sunt Milly. V-am servit ieri la braseria din Caspien. Ştiu că ieri v-aţi dus la doctorul Broderick şi m-am gândit că aţi vrea să ştiţi că, azi dimineaţă, în timp ce făcea jogging, a fost lovit de o maşină dispărută de la faţa locului. Sunt slabe şanse să scape cu viaţă."

18

Cred că am ajuns acasă pe pilot automat. Nu mă gândeam decât la accidentul care îl lăsase pe dr. Broderick în comă. Să fi fost oare doar un accident?

După discuţia cu el, mă dusesem direct la Gen-stone şi începusem să pun întrebări ca să aflu cine trimisese după însemnările alea. Am vorbit cu doctorul Celtavini şi cu doctorul Kendall. Am întrebat la recepţie de alte posibile servicii de mesagerie şi l-am descris pe bărbatul cu păr castaniu-roşcat aşa cum mi-l descrisese doctorul Broderick. Azi-dimineaţă, după nici douăzeci şi patru de ore, Broderick a fost atacat de cineva care conducea o maşină. Folosesc în mod deliberat cuvântul "atacat", în loc de lovit.

Am sunat din maşină la braseria din Caspien şi am vorbit cu Milly. Mi-a spus că accidentul avusese loc în jurul orei şase dimineaţa, în parcul de lângă casa lui.

— Din câte am auzit, poliţia presupune că tipul a fost beat, spuse ea. A trebuit să iasă de pe

şosea ca să-l lovească pe doctor. Nu e groaznic? Spune o rugăciune pentru el, Carley.

Cu siguranţă că aveam să spun.

Când am ajuns acasă am îmbrăcat un jerseu uşor, confortabil, pantaloni largi şi espadrile. La ora cinci mi-am turnat un pahar de vin, am luat nişte brânză şi nişte biscuiţi şi m-am lăsat în voia gândurilor.

Maggie, care mai avea doar câteva luni de trăit, mi-a reînviat amintirile dureroase despre Patrick. M-am întrebat dacă ar fi fost mai rău să-l fi avut pe Patrick patru ani şi apoi să-l pierd. Oare a fost mai uşor să mă despart de el după numai câteva zile înainte să devină sufletul şi centrul vieţii mele, aşa cum era Maggie pentru Rhoda şi Marty Bikorsky? Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă Patrick ar fi avut inima sănătoasă? Ce-ar fi fost dacă celulele canceroase care invadaseră creierul lui Maggie puteau fi distruse?

Desigur, n-are rost să pui întrebări cu "ce-ar fi fost dacă" pentru că nu există răspunsuri. Nu s-a întâmplat aşa, deci nu avem de unde să ştim. Patrick ar fi avut acum zece ani. În mintea şi în inima mea îl văd cum ar fi arătat dacă ar fi trăit. Ar fi avut părul închis, desigur. Greg, tatăl lui, este brunet. Probabil ar fi fost înalt pentru vârstă lui. Greg e înalt şi, judecând după părinţii şi bunicii mei, la mine gena înălţimii trebuie să fi fost regresivă. Ar fi avut ochi albaştri. Ai mei sunt albaştri, ai lui Greg un fel de albastru-fumuriu. Îmi place să cred că la trăsături ar fi semănat cu mine pentru că eu semăn cu tata, şi el era cel mai drăguţ om - şi cel mai cumsecade - din lume.

E ciudat. Copilul meu, care a trăit numai câteva zile, rămâne pentru mine atât de real, în timp ce pe Greg, cu care am fost colegă de şcoală un an şi măritată alt an, mi-l amintesc vag. Singurul lucru legat de el care persistă este faptul că nu încetez să mă întreb cum am putut să fiu atât

de proastă încât să nu-mi dau seama de la bun început cât de superficial era.

Sper că există şi o a doua şansă. Aş vrea să am într-o bună zi o familie. Mă tot rog ca în ziua aceea să am ochii deschişi, să nu fac altă greşeală. Asta mă îngrijorează. Mă pripesc să judec oamenii. Marty Bikorsky mi-a plăcut instinctiv şi mi-a fost milă de el. De asta m-am dus la el. Cred că e nevinovat. Nu a provocat el incendiul.

Apoi am început să mă gândesc la Nicholas Spencer. În urmă cu doi ani, când l-am cunoscut, l-am plăcut şi l-am admirat instinctiv. Acum, nu mă puteam gândi decât cum s-a jucat cu vieţile oamenilor, distrugându-le nu numai siguranţa financiară, ci spulberându-le şi speranţa că vaccinul lui avea să-i vindece de cancer pe cei pe care îi iubeau.

Şi dacă greşeam? Dacă lucrurile nu erau aşa cum păreau a fi?

Bărbatul cu părul castaniu-roşcat care luase însemnările doctorului Spencer era unul din semnele de întrebare, care o dată rezolvat putea oferi un răspuns. Sunt sigură de asta. Nu cumva Broderick fusese atacat din cauză că îl putea identifica?

M-am îmbrăcat şi m-am dus în Village, unde am mâncat scoici şi o salată într-un restaurant mic, fără pretenţii. Mi-a făcut bine la durerea de cap pe care o aveam, dar, din păcate, neliniştea nu mi-a trecut. Mă apăsa vinovăţia la gândul că vizita mea l-a costat poate viaţa pe doctorul Broderick. Cu toate acestea, când am ajuns acasă am reuşit să adorm.

Când m-am trezit, mă simţeam mai bine. Ador dimineţile de duminică, ador să citesc în pat ziarele în timp ce îmi beau cafeaua. Apoi, am deschis radioul să prind ştirile de la nouă. Dimineaţa, devreme, nişte copii din Puerto Rico, care pescuiau în apropierea locului în care fusese găsit avionul lui Nicholas Spencer, au scos cu

undiţa la suprafaţă o fâşie arsă şi pătată de sânge dintr-o cămaşă albastră, bărbătească. Prezentatorul ştirilor spunea că Nicholas Spencer, dat dispărut, care se presupunea că furase milioane de dolari de la compania sa de cercetare, purta o cămaşă sport albastră când a plecat de pe Westchester County Airport în urmă cu mai multe săptămâni. Bucata de pânză urma să fie analizată şi comparată cu cămăşile asemănătoare de la Paul Stuart, negustorul de galanterie bărbătească de la care cumpăra Spencer. Scafandrii urmau să coboare din nou în adâncuri ca să caute cadavrul.

Am sunat-o pe Lynn la apartamentul ei şi mi-am dat seama imediat că o trezisem din somn. Era morocănoasă, însă s-a înviorat când şi-a dat seama cu cine vorbeşte. I-am spus ce-am auzit la buletinul de ştiri şi, preţ de câteva secunde, a tăcut. Apoi a şoptit:

— Carley, eram convinsă că trăieşte, că trăiesc un coşmar şi că am să mă trezesc şi am să-l găsesc lângă mine.

— Eşti singură?

— Bineînţeles, răspunse ea indignată. Ce fel de om mă crezi...

Am întrerupt-o:

— Lynn, mă refeream la o menajeră sau la cineva care stă acolo să te ajute să-ţi revii, i-am spus pe un ton tăios.

Pentru Dumnezeu, de ce credea că insinuam că ar avea un tip prin preajmă?

— Oh, Carley, scuză-mă, spuse ea. Menajera mea e liberă de obicei duminica, dar astăzi vine puţin mai târziu.

— Ai vrea să ai companie?

— Da, aş vrea.

Am căzut de acord să mă duc la ea pe la unsprezece. Tocmai plecam când a sunat Casey.

— Carley, ai auzit ultimele ştiri despre Spencer?

— Da, le-am auzit.

— Asta ar trebui să pună punct tuturor speculaţiilor că ar mai fi încă în viaţă.

— Aşa cred. Chipul lui Nicholas Spencer mi-a apărut clar în minte. De ce mă aşteptasem că va reapărea brusc şi va rezolva lucrurile, demonstrând că totul nu fusese decât o greşeală cumplită? Sunt în drum spre Lynn, am continuat.

— Şi eu trebuie să fug. Nu te mai reţin. Vorbim mai târziu.

Îmi imaginasem că voi sta liniştită de vorbă cu Lynn, dar n-a fost aşa. Când am ajuns la ea, în camera de zi se aflau Charles Wallingford şi doi bărbaţi care s-au dovedit a fi avocaţi ai firmei Genstone.

Lynn era îmbrăcată în nişte pantaloni bej, minunat croiţi, şi o bluză cu imprimeuri pastel. Se machiase şi îşi pieptănase părul peste cap. Bandajele de la mâinile ei se reduseseră la câte o bucată de tifon.

Am sărutat-o cu oarecare stângăcie pe obraz, am primit un salut de gheaţă de la Wallingford şi, când m-am prezentat, unul politicos de la avocaţii cu înfăţişare gravă şi îmbrăcaţi în costume închise la culoare.

— Carley, spuse Lynn pe un ton de parcă s-ar fi scuzat, tocmai revedeam declaraţia pe care o pregătim pentru presă. Nu durează mult. Suntem siguri că o să primim o mulţime de telefoane.

Charles Wallingford m-a privit în ochi şi i-am citit gândurile. Urma să mă uit la ei în timp ce pregăteau declaraţia pentru presă? *Eu* eram presa.

— Lynn, am protestat, nu e cazul să fiu de faţă. Am să vin altădată.

— Carley, vreau să stai aici. Preţ de o clipă, aerul glacial al lui Lynn dispăru. Indiferent ce s-a întâmplat, sunt sigură că Nick credea în vaccin şi în posibilitatea de a le da oamenilor o şansă să beneficieze de succesul financiar al acestuia. Vreau ca ei să înţeleagă că n-am avut nici-un amestec în tot ce s-a întâmplat. Şi mai vreau ca oamenii să

ştie şi că, iniţial cel puţin, Nick nu s-a gândit să înşele pe nimeni. Asta nu e o chestiune de imagine în relaţiile cu publicul. Ai încredere în mine.

Tot nu mă încânta să fiu participantă la această şedinţă. M-am retras pe un scaun de lângă fereastră şi m-am uitat prin cameră. Pereţii erau de un galben luminos, tavanul şi ciubucele albe. Cele două canapele aveau huse cu imprimeuri galbene, verzi şi albe. De o parte şi de alta a şemineului se aflau două fotolii. Biroul englezesc înalt şi mesele erau nişte piese vechi superbe. Ferestrele din stânga ofereau o privelişte a Central Park. Era o zi caldă, şi copacii începeau să dea în floare. Parcul era plin de oameni care se plimbau, alergau sau pur şi simplu şedeau pe bănci.

Mi-am dat seama că încăperea fusese decorată pentru a da o impresie de interior-exterior. Era vie şi strălucitoare şi într-un fel mai puţin formală decât m-aş fi aşteptat cunoscând-o pe Lynn. De fapt, apartamentul nu arăta aşa cum mi-l imaginasem. Era spaţios, dar părea mai mult un cămin confortabil decât o expoziţie de mobilă şi decoraţiuni interioare.

Apoi mi-am amintit că Lynn îmi spusese că fusese cumpărat de Nick şi de prima lui soţie, şi că ea intenţionase să-l vândă şi să se mute. Lynn şi Nick se căsătoriseră în urmă cu patru ani. S-ar putea ca Lynn să nu-l fi redecorat după gustul ei pentru că nu intenţiona să stea acolo. Intuiam că aşa stăteau lucrurile.

Câteva clipe mai târziu cineva a sunat la uşă. Am văzut-o pe menajeră trecând pe lângă camera de zi în drum spre uşa de la intrare, dar cred că Lynn nu a auzit soneria. Ea şi Charles Wallingford erau foarte preocupaţi să studieze însemnările; apoi ea a început să citească cu glas tare:

— Din ce am înţeles noi, s-ar părea că fragmentul de îmbrăcăminte găsit azi-dimineaţă la două mile de Puerto Rico era din cămaşa pe care o purta soţul meu când a decolat de pe Westchester

Airport. În aceste trei săptămâni m-am agăţat de speranţa că a supravieţuit şi că se va întoarce pentru a se apăra de învinuirile care i s-au adus. El credea cu tărie că era pe cale să găsească un vaccin care să prevină şi, totodată, să vindece cancerul. Sunt convinsă că banii pe care i-a sustras, fără autorizaţie, au fost folosiţi exclusiv în acest scop.

— Lynn, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că reacţia la declaraţia asta o să fie "Pe cine crezi că păcăleşti?"

Tonul era blând, dar obrajii lui Lynn luară foc, şi ea lăsă să-i cadă din mână foaia pe care o ţinea.

— Adrian! exclamă ea.

Noul venit nu avea nevoie de prezentare. L-am recunoscut imediat. Era Adrian Nagel Garner, unicul proprietar al Garner Pharmaceutical Company şi un filantrop de talie mondială. Nu era foarte înalt, avea vreo cincizeci şi cinci de ani, păr cărunt şi trăsături şterse - genul de om pe care probabil nu l-ai remarca în mulţime. Nimeni nu ştia cât de bogat era. Nu permitea niciodată să i se facă publicitate, dar, cu toate acestea, se afla în centrul atenţiei. Oamenii vorbeau cu respect şi admiraţie despre casa lui din Connecticut, care conţinea o bibliotecă splendidă, un teatru cu optzeci de locuri, un studio de înregistrări şi o sală de sport. De două ori divorţat şi cu copii adulţi, se vorbea că are o relaţie romantică cu o englezoaică cu sânge albastru.

Compania lui era cea care intenţionase să plătească un miliard de dolari pentru dreptul de distribuire a vaccinului firmei Gen-stone, dacă acesta ar fi fost validat. Ştiam că unul dintre directorii lui fusese ales să lucreze în comitetul de conducere al Gen-stone, dar nu apăruse la întrunirea acţionarilor. Eram sigură că ultimul lucru pe care îl voia Adrian Nagel Garner era ca numele companiei lui să fie asociat în mintea

publicului cu Gen-stone. Sinceră să fiu, m-a şocat să-l văd în camera de zi a lui Lynn.

La fel de surprinsă, Lynn părea că nu ştie la ce să se aştepte.

— Ce surpriză plăcută, Adrian! spuse ea, gata-gata să se bâlbâie.

— Mă aflam în drum spre apartamentul soţilor Parkinson, când mi-am amintit că locuieşti aici. Am auzit vestea azi-dimineaţă.

Se uită la Wallingford.

— Charles.

Îl salută cu o anume răceală, dădu din cap, în semn de salut, spre avocaţi, după care se uită la mine.

— Adrian, ea e sora mea vitregă, Carley DeCarlo, spuse Lynn. Încă mai părea fâstâcită. Carley lucrează la un articol despre Nick pentru *Wall Street Weekly.*

I-am citit ironia în privire. Eram furioasă pe mine că n-am plecat în clipa în care i-am văzut pe Wallingford şi pe avocaţi.

— Am trecut pe la Lynn din acelaşi motiv ca şi dumneavoastră, domnule Garner, am spus pe un ton aspru, şi anume pentru a-i spune cât de rău îmi pare că moartea lui Nick a devenit o certitudine.

— Atunci, greşeşti, domnişoară DeCarlo, spuse tăios Adrian Garner. Eu nu sunt deloc sigur. Unul din zece oameni vor spune că acea bucată de cămaşă a fost lăsată de Nick în zona epavei în speranţa că o să fie găsită. Acţionarii şi angajaţii sunt deja foarte porniţi, şi cred că veţi fi de acord cu mine că Lynn a fost deja suficient de expusă reacţiilor acestora. În lipsa cadavrului lui Nick Spencer, ea n-ar trebui să spună nimic care ar putea fi interpretat ca o încercare de a convinge oamenii că el a murit. Cred că ar trebui să spună doar "Nu ştiu ce să cred".

Se întoarse spre ea.

— Lynn, tu trebuie să faci ceea ce crezi că e potrivit, fireşte. Îţi doresc numai bine, am vrut să

ştii asta.

Dând din cap spre noi ceilalţi, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din ţară părăsi încăperea.

Wallingford aşteptă până auzi închizându-se uşa de la intrare, apoi spuse cu năduf:

— Adrian Garner e al naibii de arogant.

— Dar s-ar putea să aibă dreptate, spuse Lynn. De fapt, Charles, cred că are dreptate.

Wallingford dădu din umeri.

— În toată harababura asta nu există "dreptate", spuse el. Scuză-mă, Lynn, dar ştii ce vreau să spun.

— Da, ştiu.

— Îmi vine greu pentru că l-am iubit pe Nick, spuse Wallingford. Am lucrat opt ani cu el şi am considerat că era un privilegiu. Totul mi se pare incredibil! Clătină din cap şi se uită la avocaţi, apoi dădu din umeri. Lynn, am să te ţin la curent cu tot ce se va întâmplă.

Ea se ridică şi din strâmbătura pe care o făcu în mod inconştient mi-am dat seama că statul în picioare îi provoca durere.

Mi s-a părut extenuată, dar la rugămintea ei am rămas destul cât să bem împreună câte o Bloody Mary. Am discutat iar relaţia noastră firavă de familie. I-am spus că vorbisem cu tatăl ei marţi când m-am întors de la spital ca să-i spun în ce stare era şi că o sunasem miercuri pe mama ca s-o înştiinţez de noua mea slujbă.

— Eu am vorbit cu tata în ziua în care am intrat în spital şi în dimineaţa următoare, spuse Lynn. I-am spus că am să las telefonul închis ca să mă pot odihni şi că am să-l sun în week-end. Am s-o fac mai târziu.

M-am ridicat şi am pus jos paharul gol.

— Ţinem legătura, Lynn.

Era o zi atât de frumoasă încât m-am hotărât să merg pe jos până acasă. Mersul pe jos îmi limpezeşte mintea, iar de data asta se petreceau o

mulţime de lucruri în ea. Ultimele două minute cu Lynn căpătau o importanţă deosebită. Când fusesem la ea la spital a doua oară, vorbea la telefon. Înainte de a închide a spus: "Şi eu te iubesc". Pe urmă m-a văzut şi a ţinut să-mi precizeze că vorbise cu tatăl ei.

Oare nu mai ştia ziua în care a vorbit cu el, sau la telefon fusese altcineva? Putea să fi fost o prietenă. Mie nu-mi place să spun "Te iubesc" când vorbesc cu vreo prietenă. Există o mulţime de feluri de a spune "Şi eu te iubesc". Glasul lui Lynn sunase extrem de cald, într-un fel sexy.

Următoarea posibilitate care mi-a trecut prin minte m-a şocat: să fi avut doamna Nicholas Spencer o discuţie tihnită cu soţul ei dispărut?

19

Carley DeCarlo. *Trebuia* să afle unde locuia. Era sora vitregă a lui Lynn Spencer, asta era tot ce ştia despre ea. Chiar şi aşa, lui Ned i se părea că o cunoştea după nume, avea impresia că Annie îi vorbise de ea. Dar de ce? Şi cum s-o fi cunoscut Annie? Poate că fusese pacientă în spital. Era posibil, hotărî el.

Acum că avea un plan şi că îşi curăţase şi încărcase puşca, Ned se simţea mai liniştit. Doamna Morgan urma să fie prima. Cu ea va fi uşor - îşi încuia întotdeauna uşa, dar el va urca la etaj să-i spună că avea un cadou pentru ea. O va face în curând. Înainte s-o împuşte, intenţiona să-i spună în faţă că nu trebuia să-l mintă că voia apartamentul pentru fiul ei.

Hotărî să se ducă la Greenwood Lake cât era încă întuneric, pentru a-i vizita pe doamna Schafley şi pe soţii Harnik. Îi va fi mai uşor decât atunci când împuşcase vrăbiile, pentru că toţi vor fi în pat. Soţii Harnik lăsau întotdeauna fereastra de la dormitor deschisă. Putea s-o împingă şi să se aplece peste pervaz înainte ca ei măcar să-şi dea

seama ce se întâmplă. În casa doamnei Schafley nici nu era nevoie să intre. Putea să stea la fereastra dormitorului şi să-i lumineze faţa cu lanterna. Când se va trezi, îşi va lumina faţa lui, astfel încât ea să-l vadă şi să ştie ce avea de gând să facă. Apoi o va împuşca.

Era convins că atunci când poliţia va începe ancheta pe el îl va căuta. Probabil că doamna Schafley le spusese celor din Greenwood Lake că el voise să închirieze o cameră la ea. "Îţi imaginezi ce tupeu din partea lui?" Aşa începea întotdeauna când se plângea de cineva. "Îţi imaginezi ce tupeu din partea lui?", îi spusese ea lui Annie când puştiul care-i tundea gazonul încercase să ridice preţul. "Îţi imaginezi ce tupeu din partea lui?", spusese când băiatul care-i aducea ziarul o întrebase dacă nu cumva uitase să-i dea un bacşiş de Crăciun.

Oare tot asta avea să gândească înainte ca el s-o omoare? Îţi poţi imagina ce tupeu din partea lui să mă omoare?

Ştia unde locuia Lynn Spencer, dar trebuia să afle adresa surorii ei vitrege, Carley DeCarlo. De ce îi suna atât de cunoscut numele ăsta? O auzise pe Annie vorbind despre ea? Citise undeva despre ea? "Asta e", şopti Ned. "Carley DeCarlo avea o rubrică în ziarul de duminică pe care Annie o citea cu plăcere."

Astăzi era duminică.

Se duse în dormitor. Cuvertura care-i plăcea atât de mult lui Annie era tot pe pat. El nu se atinsese de ea. Rămăsese aşa cum o aranjase Annie în acea ultimă dimineaţă. Zări suplimentul de duminică pe care ea îl lăsase împăturit pe noptieră. Îl luă şi îl deschise. Dădu încet paginile. Apoi îi văzu numele şi fotografia: Carley DeCarlo. O rubrică de sfaturi privitoare la bani. Annie îi trimisese odată o întrebare şi mult timp după aceea se uitase să vadă dacă apăruse în rubrică. N-o găsise, dar tot îi plăcea rubrica şi uneori i-o citea şi

lui. “Ned, ea e de acord cu mine. Spune că pierzi o grămadă de bani dacă faci rate pe cartea de credit şi plăteşti lunar numai minimum.”

Anul trecut Annie se supărase pe el pentru că luase în rate un set nou de unelte. Cumpărase o rablă de maşină la târgul de vechituri şi voia să o repare. Îi spusese că avea să le achite în timp. Atunci ea îi citise rubrica respectivă.

Ned se uită lung la poza lui Carley DeCarlo. I-ar fi plăcut s-o supere şi s-o facă să fie nervoasă. Din februarie când aflase că nu mai aveau casa din Greenwood Lake şi până în ziua accidentului, Annie fusese supărată şi nervoasă. Şi plânsese tot timpul. “Dacă vaccinul nu e bun, nu mai avem nimic, Ned, nimic”, spunea ea întruna.

În săptămânile dinaintea morţii, Annie suferise. Ned voia ca şi Carley DeCarlo să sufere, să fie îngrijorată şi nervoasă.

Ştia cum să procedeze. Îi va trimite prin e-mail o avertizare: “Pregăteşte-te pentru ziua judecăţii”.

Trebuia să iasă din casă. Va lua autobuzul până în centru, şi apoi va trece pe lângă clădirea elegantă de pe Fifth Avenue în care era apartamentul lui Lynn Spencer. Numai faptul că o ştia acolo îl făcea să se simtă ca şi cum o avea în bătaia puştii.

O oră mai târziu Ned stătea vizavi de intrarea clădirii lui Lynn Spencer. Era acolo de mai puţin de un minut când portarul deschise uşa şi Carley DeCarlo ieşi. Crezu că visează, exact cum îl visase pe bărbatul care ieşea din casa din Bedford, înainte ca el să-i dea foc.

Porni pe urmele ei. Carley merse pe jos până pe 37th Street, apoi traversă spre est. În cele din urmă urcă treptele unei case, şi Ned fu sigur că acolo locuia.

Acum ştiu unde stă, se gândi Ned, şi când voi hotărî că e timpul, va fi exact ca şi cu soţii Harnik

şi doamna Schafley.

20

Adrian Garner a nimerit-o ieri la fix, le-am spus lui Don şi Ken în dimineaţa următoare, când, la nouă fără un sfert, ne-am adunat toţi trei în biroul lui Ken.

Previziunea lui Garner că oamenii vor ajunge la concluzia că bucata de cămaşă arsă şi pătată de sânge nu era decât o parte din planul elaborat de Spencer pentru a scăpa se adeverise. Ziarele de scandal erau pline. Fotografia lui Lynn se afla pe prima pagină în *New York Post* şi pe pagina a treia din *The Daily News.* Ambele fotografii păreau făcute seara trecută în uşa clădirii în care locuia. Arăta în acelaşi timp uluită şi vulnerabilă. Avea lacrimi în ochi. Pe palma stângă se putea vedea pansamentul. Cu cealaltă mână o ţinea de braţ pe menajera ei. Titlul din *New York Post* era: SOŢIA NU E SIGURĂ DACĂ SPENCER S-A DUS LA FUND SAU A ÎNOTAT, în timp ce *The Daily News* titra: SOŢIA HOHOTEŞTE: "NU ŞTIU CE SĂ CRED".

Mai devreme sunasem la spital şi aflasem că starea doctorului Broderick rămăsese critică. M-am decis să le spun lui Don şi Ken despre el şi despre bănuielile mele.

— Crezi că accidentul lui Broderick ar putea avea vreo legătură cu faptul că ai vorbit cu el despre însemnările alea? întrebă Ken.

În cele câteva zile de când îl cunoşteam ajunsesem să-mi dau seama că, atunci când Ken cântărea aspectele pro şi contra ale unei situaţii, îşi scotea din când în când ochelarii şi îi balansa în mâna dreaptă. Aşa făcea şi acum. Mirieştea ţepoasă de pe bărbia şi obrajii lui m-a făcut să mă întreb dacă hotărâse să-şi lase barbă sau fusese grăbit dimineaţă şi nu avusese timp să se radă. Purta o cămaşă roşie, dar, nu ştiu de ce, în imaginea

mentală pe care o aveam despre el apărea în halat de doctor, cu stetoscopul după gât. Indiferent cum e îmbrăcat şi dacă e sau nu ras, Ken are ceva de doctor.

— S-ar putea să ai dreptate, continuă el. Ştim cu toţii că în industria farmaceutică există o competiţie acerbă, ca în oricare alt domeniu. Compania care va lansa prima pe piaţă un medicament care previne sau chiar vindecă această boală va câştiga miliarde.

— Ken, de ce să-ţi baţi capul să furi însemnările unui tip care nici măcar nu era biolog? obiectă Don.

— Nicholas Spencer a susţinut mereu că ultimele cercetări ale tatălui său au stat la baza vaccinului pe care îl pregătea. Poate că cineva s-a gândit că ar putea fi ceva de valoare şi în însemnările acelea, spuse Ken.

Mi se părea logic.

— Doctorul Broderick este legătura directă dintre însemnări şi bărbatul care le-a luat, am spus eu. Oare însemnările alea erau suficient de valoroase ca cineva să-l omoare, pentru ca el să-l nu-l mai poată identifica pe bărbatul cu păr castaniu-roşcat? Nu sugerează asta că, indiferent cine e, tipului ăsta nu i se poate da de urmă? Poate să fie chiar de la Gen-stone sau măcar să cunoască pe cineva de la Gen-stone, cineva destul de apropiat de Nick Spencer ca să fie în temă cu povestea cu Broderick şi însemnările.

— Ce nu luăm noi în calcul este faptul că s-ar putea ca însuşi Nick Spencer să fi trimis pe cineva să ia însemnările, pentru ca apoi să se prefacă surprins că au dispărut, spuse Don.

M-am uitat lung la el.

— De ce ar fi făcut asta?

— Carley, Spencer este - sau a fost - un şmecher cu suficiente cunoştinţe de microbiologie ca să adune banii necesari demarării afacerii. L-a pus preşedinte pe un tip ca Wallingford, care a

reuşit să ducă de râpă compania propriei sale familii, lăsându-l să alcătuiască un comitet director din indivizi care nu s-ar putea descurca să iasă pe o uşă turnantă. Faţă de aceştia i-a fost uşor să pretindă că se află pe punctul de a dovedi că posedă leacul cancerului. I-a mers opt ani. A trăit relativ modest pentru un tip în situaţia lui, pentru că ştia că n-o să ţină. Punea deoparte o avere pentru când avea să se retragă, adică după prăbuşirea castelului de nisip. A crea iluzia că cineva a furat date valoroase şi că el era victima unei conspiraţii însemna o circumstanţă atenuantă. Afirmaţia lui că nu a ştiut că însemnările au fost luate a fost făcută pentru cei asemeni nouă care scriem despre el.

— Şi asasinarea lui Broderick face parte din acest scenariu? am întrebat.

— Pun pariu că se va dovedi că a fost o coincidenţă. Sunt sigur că toate staţiile service şi atelierele de reparaţii din zona aceea au fost alertate, cerându-li-se să raporteze la poliţie orice maşină cu stricăciuni suspecte. Vor găsi un tip care era în drum spre casă după o noapte de chef sau vreun puşti cu mania vitezei.

— Asta dacă cel care l-a călcat pe Broderick era din zona aceea. Totuşi, nu ştiu ce mă face să cred că nu era. M-am ridicat. Acum mă duc să văd dacă pot s-o conving pe secretara lui Nick Spencer să accepte să stea de vorbă cu mine. Pe urmă voi face o vizită la azilul unde Spencer a lucrat ca voluntar.

Mi s-a spus că Vivian Powers îşi luase iarăşi liber. Am sunat-o acasă, şi când a auzit cine sunt a spus: “Nu vreau să vorbesc despre Nicholas Spencer” şi mi-a închis. Nu aveam altă soluţie decât să sun la uşa ei.

Înainte de a pleca de la birou, m-am uitat pe e-mail. Erau cel puţin o sută de întrebări pentru rubrica mea, toate de rutină. Apoi am dat de două

mesaje care m-au făcut să tresar. Primul spunea: *"Pregăteşte-te pentru ziua judecăţii"*.

Nu e o ameninţare, mi-am spus. Probabil că vine de la vreun scrântit religios. Nu i-am dat prea mare importanţă, poate pentru că celălalt mesaj chiar mi-a tăiat respiraţia: *"Cine era bărbatul care se afla în conacul lui Nick Spencer cu un minut înainte să ia foc?"*

Cine ar fi putut să vadă o persoană părăsind casa înainte de producerea incendiului? Oare nu cel care, de fapt, l-a provocat? Şi dacă aşa stau lucrurile, de ce să-mi scrie *mie?* Apoi mi-a venit o idee: nu cumva cei care avea grijă de casă nu se aşteptaseră ca Lynn să fie acasă, dar văzuseră pe altcineva părăsind casa? Dacă da, de ce păstraseră tăcerea? Nu vedeam decât un motiv: poate că cei doi se află ilegal în ţară şi nu vor să fie deportaţi.

Acum aveam de făcut trei vizite în Westchester County.

Am ales să o fac pe prima acasă la Vivian şi Joel Powers în Briarcliff Manor, unul dintre orăşelele care se învecinează cu Pleasantville. Cu ajutorul hărţii, am găsit casa lor, o clădire fermecătoare, cu etaj, veche de peste o sută de ani. Pe peluza din faţă era un anunţ: "De vânzare".

Rugându-mă să nu fi venit degeaba, am sunat la uşă şi am aşteptat. Am simţit că cineva mă privea prin vizor. Apoi uşa s-a deschis, atât cât i-a permis lanţul de siguranţă.

Femeia care deschisese, o frumuseţe cu păr negru, la vreo treizeci de ani, nu era machiată şi nici nu avea nevoie. Ochii ei căprui erau străjuiţi de gene lungi. Pomeţii înalţi, nasul şi gura perfecte m-au făcut să mă întreb dacă nu fusese vreodată model. În mod cert arăta ca un model.

— Sunt Carley DeCarlo, am spus. Eşti Vivian Powers?

— Da, sunt, şi ţi-am spus deja că nu vreau să fiu intervievată.

Convinsă că era pe punctul de a închide uşa, am spus repede:

— Încerc să scriu un articol corect şi echilibrat despre Nicholas Spencer. Sunt de părere că există mult mai multe elemente legate de dispariţia lui decât au apărut în presă. Când am vorbit sâmbătă, am avut senzaţia că îl aperi.

— Da. La revedere, domnişoară DeCarlo. Te rog să nu revii.

Riscam, dar m-am aruncat cu capul înainte.

— Domnişoară Powers, vineri m-am dus la Caspien, oraşul în care a crescut Nick Spencer. Am stat de vorbă cu un anume doctor Broderick care a cumpărat casa familiei şi avea în păstrare unele din primele înseninări ale doctorului Spencer. Acum e în spital. L-a lovit o maşină şi nu se ştie dacă va supravieţui. Faptul că a vorbit cu mine despre cercetările doctorului Spencer s-ar putea să aibă legătură cu aşa-zisul accident.

Am văzut în ochii femeii o expresie de uimire. O clipă mai târziu a desfăcut lanţul de siguranţă.

— Intră, mi-a spus ea.

Casa era în curs de evacuare. Covoare strânse, stive de cutii, mese goale, ferestre fără perdele, pereţi gri - toate atestau faptul că Vivian Powers era pe punctul de a se muta. Am observat că purta verighetă şi m-am întrebat cine era soţul ei.

M-a condus într-o verandă mică, închisă cu geam, cu mobilierul din împletitură de răchită.

S-a aşezat în fotoliul de două persoane, lăsându-mi-l mie pe cel de o persoană. Eram mulţumită că perseverasem şi acum mă aflam aici. În teoria afacerilor imobiliare se spune că o casă arată mult mai bine când e locuită. Atunci de ce graba ei de a pleca? Mi-am propus să mă interesez când fusese pusă în vânzare casa. Eram convinsă că nu înainte de prăbuşirea avionului.

— Aici m-am refugiat de când a început împachetatul.

— Când pleci?

— Vineri.

— Rămâi în localitate?

— Nu. Părinţii mei locuiesc la Boston. Am să stau la ei până îmi găsesc o locuinţă. Mobila am s-o las deocamdată într-un depozit.

Începeam să cred că Joel Powers nu făcea parte din planurile de viitor ale soţiei sale.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Nu te-aş fi lăsat să intri dacă nu m-aş fi hotărât să-ţi răspund. Dar mai întâi am eu câteva întrebări.

— Dacă pot am să-ţi răspund.

— Ce te-a făcut să te duci la doctorul Broderick?

— M-am dus doar ca să văd casa în care a crescut Nicholas Spencer şi să aflu câte ceva despre laboratorul care existase acolo.

— Ştiai că avea în păstrare primele dosare cu datele cercetărilor doctorului Spencer?

— Nu. Doctorul Broderick mi-a dat din proprie iniţiativă informaţia asta. Evident că a fost tulburat când a înţeles că nu Nicholas Spencer trimisese după însemnări. Ţi-a spus Spencer că dispăruseră?

— Da, mi-a spus. Ezită. La dineul de premiere din februarie s-a întâmplat ceva, şi asta avea legătură cu o scrisoare pe care Nick a primit-o în preajma Zilei Recunoştinţei. Cea care îi scria susţinea că doreşte să-i spună un secret pe care îl împărtăşise cu tatăl lui. Afirma că acesta o vindecase pe fiica ei de scleroză multiplă. Şi-a dat chiar şi numărul de telefon. Nick mi-a pasat mie scrisoarea ca să-i dau răspunsul standard. A zis: “E nebună de legat. Aşa ceva nu e cu putinţă.”

— I-aţi răspuns la scrisoare?

— Răspundeam la toate scrisorile. Oamenii scriau oferindu-se voluntari pentru experienţe.

Erau gata să semneze orice pentru a primi vaccinul anticancer la care lucra el. Uneori îi scriau că se vindecaseră de nu ştiu ce boală şi voiau ca el să le testeze leacurile preparate în casă şi să le distribuie. Aveam vreo două tipuri de răspunsuri.

— Ai păstrat copiile acelor scrisori?

— Nu, doar o listă cu oamenii cărora le-am expediat. Nici unul dintre noi nu îşi aducea aminte de numele acelei femei. Există doi angajaţi care se ocupă de genul acesta de corespondenţă. Apoi, la dineul de premiere, s-a întâmplat ceva. În dimineaţa următoare Nick era foarte emoţionat şi mi-a comunicat că trebuia să se întoarcă la Caspien. Spunea că aflase ceva extrem de important şi că intuiţia îi spunea să ia în serios scrisoarea femeii căreia tatăl lui îi vindecase fiica.

— Şi s-a dus în grabă la Caspien ca să ia însemnările tatălui său, dar a descoperit că dispăruseră. Asta s-a întâmplat în preajma Zilei Recunoştinţei, cam în acelaşi timp cu sosirea scrisorii, am gândit eu cu voce tare.

— Aşa e.

— Stai să vedem dacă am înţeles bine. Crezi că a existat o legătură între scrisoare şi dispariţia însemnărilor care a avut loc câteva zile mai târziu?

— Sunt sigură că a existat şi, de atunci, Nick a fost alt om.

— Ţi-a spus cumva la cine s-a dus după ce a plecat de la doctorul Broderick?

— Nu, nu mi-a spus.

— Poţi să verifici în agenda lui. Dineul de premiere a fost pe cincisprezece februarie. Poate a notat un nume sau un număr de telefon.

Vivian clătină din cap.

— Nu a notat nimic în dimineaţa aia şi nici în zilele următoare nu a mai scris nimic în agendă - adică nimic despre întâlnirile din afara biroului.

— Cum dădeai de el dacă apărea ceva urgent?

— Îl sunam pe celular. Existau evenimente deja programate, ca de pildă seminarii medicale,

dineuri, şedinţe de consiliu, treburi de genul ăsta. În ultimele patru sau cinci săptămâni Nick a lipsit mult de la birou. Când au venit cei de la procuratură, ne-au spus că fusese de două ori în Europa. Nu a folosit avionul companiei şi nimeni de la birou nu-i cunoştea planurile. Nici măcar eu.

— Autorităţile bănuiesc că a aranjat să-şi facă operaţie estetică, sau şi-a pregătit viitoarea reşedinţă. Tu ce crezi, Vivian?

— Eu cred că ceva nu era în ordine, şi el ştia ce anume. Cred că se temea că telefonul îi era ascultat. Mă aflam la el în birou când l-a sunat pe doctorul Broderick. Privind în urmă, mă întreb de ce nu i-a spus pur şi simplu că voia însemnările tatălui său. L-a întrebat doar dacă putea să treacă pe acolo.

Pentru mine era evident că Vivian Powers voia să creadă cu orice preţ că Nick Spencer fusese victima unei conspiraţii.

— Vivian, tu crezi că el s-a aşteptat ca vaccinul să aibă efect, sau a ştiut de la început că n-are valoare?

— Nu. Era animat de nevoia de a găsi un leac pentru cancer. Din cauza acestei boli cumplite şi-a pierdut şi soţia, şi mama. L-am cunoscut acum doi ani într-un azil-sanatoriu unde era internat soţul meu. Nick lucra ca voluntar.

— L-ai cunoscut pe Nick Spencer la sanatoriu?

— Da. St. Ann’s. S-a întâmplat cu câteva zile înainte de a muri Joel. Renunţasem la slujbă ca să am grijă de el. Fusesem asistenta preşedintelui unei firme de brokeraj. Nick s-a oprit în rezerva lui Joel şi a stat de vorbă cu noi. La câteva săptămâni după moartea lui Joel am primit un telefon de la el. Mi-a spus că dacă voiam să lucrez pentru Gen-stone, să vin la el. Îmi găsise un post. Şase luni mai târziu m-am prezentat la el. Nu mă aşteptam să lucrez pentru el personal, dar momentul a fost propice. Asistenta lui era însărcinată şi avea de

gând să stea acasă vreo doi ani, aşa că am primit slujba. Pentru mine a fost o mană cerească.

— Cum se înţelegea cu ceilalţi de la birou? Vivian zâmbi.

— Bine. Pe Charles Wallingford chiar îl plăcea. Uneori glumea pe seama lui în faţa mea. Spunea că dacă mai aude o dată de arborele lui genealogic, o să pună să-l taie. Pe Adrian Garner nu cred că-l plăcea. Spunea că e arogant, dar că merită să-l suporţi pentru banii lui.

— Ce-ar fi făcut dacă şi-ar fi dat seama că vaccinul nu poate fi realizat şi că luase bani pe care nu-i putea pune la loc?

— În cazul ăsta recunosc că putea să capoteze. Era nervos şi îngrijorat. Mi-a spus ceva ce s-a întâmplat cu numai o săptămână înainte de prăbuşirea avionului, ceva care putea să ducă la un accident fatal. Se întorcea la Bedford, de la New York, noaptea târziu, şi i s-a blocat pedala de acceleraţie.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Nu. El n-a dat importanţă incidentului. Spunea că din fericire circulaţia era redusă şi a putut să manevreze maşina după ce a oprit motorul. Era o maşină veche, una la care ţinea foarte mult, dar a ajuns la concluzia că venise timpul să scape de ea. Ezită. Carley, acum mă întreb dacă nu cumva a umblat cineva la maşină. Cum spuneam, s-a petrecut cu numai o săptămână înainte ca avionul lui să cadă.

M-am mulţumit să dau din cap gânditoare. Nu voiam să vadă că sunt de aceeaşi părere.

- Ce ştii despre relaţia lui cu Lynn?

— Nimic. Aşa sociabil cum părea, Nick era o persoană foarte discretă, chiar secretoasă.

Am văzut durerea din ochii ei.

— Ţineai foarte mult la el, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Oricine ar fi stat mai mult în preajma lui, l-ar fi îndrăgit. Era un om deosebit. Sufletul

companiei. Acum o să dea faliment. Oamenii fie sunt concediaţi, fie pleacă, şi toţi îl condamnă şi îl urăsc. Ei bine, eu cred că s-ar putea să fie şi el o victimă.

Am plecat, după ce Vivian mi-a promis că va ţine legătura cu mine. A stat în pragul uşii până am ajuns la maşină şi mi-a făcut cu mâna când am demarat.

Mintea îmi fierbea. Eram sigură că exista o legătură între "accidentul" lui Broderick, pedala de acceleraţie blocată şi prăbuşirea avionului lui Nicholas Spencer. Trei accidente? Nici vorbă. Am permis întrebării pe care o avusesem mereu în minte să iasă în faţă şi să contureze: fusese Nicholas Spencer omorât?

Mai târziu, în timp ce vorbeam cu familia care avea grijă de proprietatea Bedford, s-a profilat un alt scenariu.

21

"Azi-noapte am visat că m-am dus iar la Manderley." N-am putut să nu mă gândesc la obsedantele rânduri cu care începe romanul *Rebecca* al lui Daphné du Maurier când am oprit la poarta domeniului Bedford şi m-am anunţat.

Era pentru a doua oară în aceeaşi zi că mergeam undeva neanunţată. Când un glas cu accent spaniol m-a întrebat cine sunt, am răspuns: sunt sora vitregă a doamnei Spencer. A urmat o pauză, apoi am fost îndrumată să ocolesc locul incendiului şi s-o iau la dreapta.

Am mers cu viteză mică, admirând domeniul bine întreţinut pe care se afla clădirea în ruină. În spate era un heleşteu, iar pe o terasă, deasupra, o piscină. În stânga am văzut o grădină englezească. Nu mi-o puteam închipui pe Lynn în genunchi, plantând flori. M-am întrebat dacă Nick şi prima lui soţie fuseseră cei care supravegheaseră

amenajarea terenului sau proprietarul anterior îşi asumase sarcina.

Casa în care trăiau Manuel şi Rosa Gomez era o vilişoară nostimă cu acoperiş ţuguiat de ţiglă. Între conac şi vilişoară exista un paravan de copaci care oferea intimitate ambelor case. Acum înţelegeam de ce îngrijitorii nu ştiuseră că Lynn se întorsese acolo săptămâna trecută. Mi se părea ciudat că în incintă nu existau camere de supraveghere, dar ştiam că clădirea fusese prevăzută cu un sistem de alarmă.

Am parcat, am urcat treptele verandei şi am sunat. Mi-a deschis Manuel Gomez şi m-a invitat înăuntru. Era un bărbat vânjos, nu prea înalt, cu părul negru şi un chip ascuţit. Am intrat în vestibul şi i-am mulţumit că m-a primit, *deşi* nu m-am anunţat din timp.

— Cât pe ce să nu ne găsiţi, domnişoară DeCarlo, spuse el înţepat. Conform dispoziţiei surorii dumneavoastră, până la ora unu vom fi plecaţi. Am scos deja lucrurile noastre personale. Soţia mea a cumpărat alimentele pe care le-a comandat doamna Spencer şi acum verifică etajul. Doriţi să inspectaţi casa acum?

— Plecaţi! Dar de ce? Cred că şi-a dat seama că uimirea mea era sinceră.

— Doamna Spencer a zis că nu are nevoie de ajutoare care să locuiască tot timpul aici şi că intenţionează să folosească ea această casă până se hotărăşte dacă să reconstruiască sau nu.

— Dar de la incendiu a trecut doar o săptămână. Aveţi unde să staţi?

— Nu, n-avem. Vom pleca într-o scurtă vacanţă în Puerto Rico, să ne vizităm rudele. Apoi vom sta la fiica noastră până găsim altă slujbă.

Înţelegeam că Lynn voia să stea în Bedford - eram sigură că avea prieteni aici -, dar să-i dai afară pe oamenii ăştia fără un preaviz rezonabil mi se părea aproape inuman.

Omul şi-a dat seama că stăteam încă în vestibul.

— Scuzaţi-mă, domnişoară DeCarlo. Vă rog să poftiţi în camera de zi.

În timp ce îl urmam, m-am uitat repede în jur. O scară destul de abruptă ducea din hol la etaj. În stânga se găsea ceea ce părea a fi un birou, cu rafturi pentru cărţi şi un televizor. Camera de zi spaţioasă, cu un şemineu şi ferestre cu geamuri fumurii, era mobilată confortabil cu o canapea şi fotolii adânci. Totul amintea de o casă englezească de ţară.

— Vă rog să luaţi loc, spuse Gomez.

— Domnule Gomez, de când lucraţi aici?

— De când s-au căsătorit domnul şi doamna Spencer - mă refer *ia prima* doamnă Spencer -, acum doisprezece ani.

Doisprezece ani şi un preaviz de nici o săptămână! Doamne Dumnezeule! Mă mânca limba să întreb ce compensaţie pentru concediere le dăduse Lynn, dar n-am avut curaj - cel puţin pentru moment.

— Domnule Gomez, n-am venit aici să inspectez casa, ci pentru că vreau să discut cu dumneata şi cu soţia dumitale. Sunt jurnalistă şi colaborez la scrierea unui articol despre Nicholas Spencer pentru *Wall Street Weekly.* Doamna Spencer este informată despre asta. Ştiu că oamenii spun lucruri destul de urâte despre Nicholas, dar eu intenţionez să fiu foarte dreaptă. Pot să-ţi pun câteva întrebări despre el?

— Lăsaţi-mă să o aduc pe soţia mea, spuse el încet. E la etaj.

În timp ce aşteptam am cercetat parterul. Am văzut un spaţiu amenajat ca sufragerie şi, dincolo de el, bucătăria. M-am întrebat dacă nu cumva destinaţia iniţială a vilişoarei fusese casă de oaspeţi, nu locuinţă pentru angajaţi.

Am auzit paşi pe scări şi m-am aşezat la loc. Apoi m-am ridicat s-o întâmpin pe Rosa Gomez, o

femeie drăguţă, durdulie. Ochii umflaţi îmi spuneau că plânsese.

— Să ne aşezăm, am spus şi imediat m-am simţit ca o proastă. La urma urmei, asta fusese casa lor.

N-a fost greu să-i fac să vorbească despre Nicholas şi Janet Spencer.

— Au fost foarte fericiţi împreună, spuse Rosa Gomez, luminându-se la faţă în timp ce vorbea. Când s-a născut Jack, ai fi zis că nu mai există alt copil pe lume. E greu de conceput că ambii lui părinţi au murit. Erau nişte oameni minunaţi.

Lacrimile care îi licăreau în ochi începură să curgă. Şi le şterse repede cu dosul palmei.

Mi-au spus că soţii Spencer cumpăraseră casa la câteva luni după ce se căsătoriseră şi ei doi fuseseră angajaţi imediat.

— Pe vremea aceea locuiam în casă, spuse Rosa. Era un apartament foarte frumos de cealaltă parte a bucătăriei. Când domnul Spencer s-a recăsătorit, sora dumneavoastră...

"Soră vitregă", mi-a venit să strig. În loc de asta, am spus:

— Trebuie să te întrerup, doamnă Gomez, şi să-ţi explic că tatăl doamnei Spencer s-a căsătorit cu mama mea acum doi ani, în Florida. Suntem practic surori vitrege, fără a fi însă apropiate. Mă aflu aici ca jurnalistă, nu ca rudă.

S-a zis cu rolul de avocat al lui Lynn. Trebuie să aud adevărul de la oamenii ăştia, nu răspunsuri politicoase, formulate cu grijă.

Manuel Gomez se uită la soţia lui, apoi la mine.

— Doamna Lynn Spencer nu a vrut ca noi să locuim în casă. I-a spus domnului Spencer că în casă erau cinci camere de oaspeţi, mai mult decât suficiente pentru musafirii pe care i-ar fi avut. El a acceptat să ne mutăm în vilişoară, iar noi am fost

încântaţi să locuim singuri în casa asta minunată. Jack, firește, locuia la bunicii lui.

— Nicholas Spencer a rămas apropiat de fiul său? am întrebat.

— Categoric, răspunse prompt Manuel. Însă el călătorea mult şi nu voia să-l lase pe Jack cu o bonă.

— După ce tatăl lui s-a recăsătorit, Jack nu a vrut să locuiască împreună cu doamna Lynn Spencer, zise Rosa cu fermitate. Mi-a spus o dată că are impresia că ea nu-l place.

— Ţi-a spus asta!

— Da, mi-a spus. Nu uitaţi că noi eram aici când s-a născut el. Se simţea bine cu noi. Considera că facem parte din familie. Însă el şi tatăl lui... Zâmbi a aducere-aminte şi clătină din cap. Erau prieteni. Ce tragedie pentru băieţel! Mai întâi mama, apoi tatăl. Am vorbit cu bunica lui Jack. Mi-a spus că băiatul e sigur că tatăl lui trăieşte.

— Ce-l face să creadă asta? am întrebat repede.

— Domnul Spencer a făcut pilotaj acrobatic când era în colegiu. Jack se agaţă de speranţa că a reuşit să iasă cumva din avion înainte ca acesta să se prăbuşească.

Copiii spun adevărul? m-am întrebat. Am ascultat un timp cum Manuel şi Rosa se luau la întrecere să povestească întâmplări hazlii din anii petrecuţi cu Nick, Janet şi Jack, apoi am trecut la întrebările pe care voiam să le pun.

— Rosa, Manuel, am primit un e-mail de la cineva care pretinde că un bărbat a părăsit conacul cu doar un minut înainte ca acesta să ia foc. Ştie vreunul dintre voi ceva despre asta?

Amândoi părură uimiţi.

— Noi n-avem e-mail, dar dacă am fi văzut pe cineva ieşind din conac înainte de incendiu le-am fi spus poliţiştilor, spuse Manuel pe un ton

ferm. Credeţi că persoana care a provocat incendiul a trimis e-mail-ul?

— S-ar putea. Există oameni bolnavi care fac lucruri de genul ăsta. Totuşi, nu ştiu de ce mi l-a trimis mie, şi nu poliţiei.

— Mă simt vinovat că nu m-am gândit să ne uităm în garaj după maşina doamnei Spencer, spuse Manuel. De obicei nu vine acasă atât de târziu, dar uneori se mai întâmplă.

— Cât de des foloseau casa? am întrebat. Adică, în fiecare week-end, în timpul săptămânii, sau când şi când?

— Prima doamnă Spencer adora casa. Pe vremea aceea veneau în fiecare week-end, iar înainte ca Jack să meargă la şcoală, stătea o săptămână sau două dacă domnul Spencer era plecat. Doamna Lynn Spencer voia să vândă casa asta *şi a*partamentul. I-a spus domnului Spencer că nu dorea să trăiască într-o casă aranjată după gustul altei femei. Obişnuiau să se certe pe tema asta.

— Rosa, nu cred că ar trebui s-o judeci pe doamna Spencer, o atenţionă Manuel.

Ea ridică din umeri.

— Spun ce e adevărat. Casa asta nu-i plăcea. Domnul Spencer a rugat-o să aştepte să se breveteze vaccinul înainte de a se implica într-un proiect de construcţie. Am înţeles că în ultimele luni au fost probleme cu vaccinul, căci era teribil de îngrijorat. Călătorea foarte mult. Când era acasă, se ducea adesea la Greenwich şi stătea cu Jack.

— Ştiu că Jack locuieşte cu bunicii lui, dar când domnul Spencer era acasă Jack venea aici în week-end-uri?

Rosa dădu din umeri.

— Nu prea. În preajma doamnei Spencer băiatul era întotdeauna tăcut. Ea nu ştie să se poarte cu copiii. Jack avea cinci ani când a murit mama lui. Doamna Lynn Spencer seamănă

oarecum cu ea, dar atât. Asemănarea asta cred că îl tulbură.

— Lynn şi domnul Spencer erau foarte apropiaţi? Ştiam că întindeam coarda, dar trebuia să am o idee despre relaţia lor.

— Acum patru ani când s-au căsătorit, aş spune că da, rosti încet Rosa. Însă, dacă nu mă înşel, n-a durat prea mult. Ea venea des aici cu musafirii ei, iar el era plecat sau la Greenwich, cu Jack.

— Aţi spus că doamna Spencer nu avea obiceiul să vină aici noaptea târziu, dar se mai întâmpla din când în când. De regulă, vă suna mai întâi?

— Uneori telefona dinainte şi spunea că voia să găsească o gustare sau o cină rece. Alteori telefona dimineaţa, de la conac, şi ne anunţa la ce oră voia micul dejun. Altfel ne duceam acolo întotdeauna la nouă şi ne apucam de treabă. Era o casă mare şi trebuia întreţinută, fie că era sau nu ocupată.

Ştiam că era timpul să plec. Simţeam că Rosa şi Manuel Gomez nu voiau să prelungească durerosul moment al părăsirii acestei case. Am continuat, totuşi, căci mai aveam multe probleme nelămurite.

— Am fost surprinsă să văd că nu există camere de supraveghere pe proprietate.

— Familia Spencer avea un labrador, un câine de pază bun. Jack l-a luat la Greenwich, iar doamna Lynn Spencer nu a vrut alt câine, spuse Manuel. Zicea că are alergie la animale.

Mi s-a părut ciudat, deoarece în apartamentul din Boca Raton tatăl ei avea fotografii de-ale ei cu câini şi cai.

— Unde era ţinut câinele?

— Noaptea, când vremea nu era foarte rece, afară.

— Lătra la intruşi? Amândoi zâmbiră.

— Oh, da, spuse Manuel. Doamna Spencer spunea că pe lângă faptul că îi provoacă alergie, Shep e prea zgomotos.

Prea zgomotos din cauză că anunţa sosirile *ei* nocturne, sau din cauză că alerta pe toată lumea la sosirile nocturne ale *altor* vizitatori?

M-am ridicat.

— Aţi fost foarte amabili că aţi acceptat să stăm de vorbă. Aş fi vrut ca totul să iasă mai bine pentru toată lumea.

— Eu mă rog, spuse Rosa. Mă rog pentru Jack şi pentru ca domnul Spencer să fie încă în viaţă. Mă rog ca vaccinul lui să iasă până la urmă şi ca necazurile cu banii să dispară. Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. Şi mă mai rog să se întâmple o minune. Mama lui Jack nu se poate întoarce, dar mă rog ca domnul Spencer şi fata aia frumoasă care lucrează cu el să fie împreună.

— Taci, Rosa, porunci Manuel.

— Nu, nu tac, spuse ea sfidătoare. Ce rău fac dacă o spun acum? Se uită la mine. Doar cu câteva zile înainte de prăbuşirea avionului, domnul Spencer a venit într-o după-amiază acasă ca să ia o servietă pe care o uitase. Fata era cu el. O cheamă Vivian Powers. Era clar că se iubeau şi m-am bucurat pentru el. Prea multe lucruri merseseră prost în viaţa lui. Doamna Lynn Spencer nu-i o persoană bună. Dacă domnul Spencer a murit, cel puţin a ştiut că cineva îl iubea foarte mult.

Le-am dat cartea mea de vizită şi am plecat, încercând să-mi dau seama de implicaţiile a ceea ce tocmai aflasem.

Vivian renunţase la slujbă, îşi vindea casa şi îşi lăsa mobila într-un depozit, spre păstrare. Vorbise despre începerea unui nou capitol în viaţa ei. În drum spre casă, am ajuns la concluzia că acel capitol nu avea să se deschidă în Boston. Şi cum rămânea cu cele spuse de ea despre scrisoarea de la o persoană care afirma că doctorul Spencer îi vindecase în mod miraculos fiica? Oare scrisoarea,

însemnările dispărute şi povestea cu acceleraţia blocată făceau toate parte dintr-un plan minuţios elaborat, menit să creeze iluzia că Nick Spencer fusese victima unui complot?

M-am gândit la titlul din *New York Post:* SOŢIA HOHOTEŞTE: "NU ŞTIU CE SĂ CRED".

Aş fi putut oferi şi eu un titlu: NICI SORA VITREGĂ NU ŞTIE CE SĂ CREADĂ.

22

Holurile sanatoriului din spitalul St. Ann's erau acoperite cu covoare moi, iar zona de recepţie, confortabilă, avea un perete de sticlă ce dădea spre un heleşteu. Atmosfera era calmă, spre deosebire de clădirea centrală a spitalului, în care o vizitasem pe Lynn.

Pacienţii care veneau aici ştiau că n-or să mai plece. Veneau pentru a li se uşura pe cât posibil suferinţa şi pentru a avea o moarte uşoară, înconjuraţi de cei iubiţi şi de personalul care se afla acolo şi pentru a-i consola pe cei care rămâneau în urma lor.

Recepţionera s-a mirat că voiam să-l văd pe director fără programare, dar când am pomenit numele *Wall Street Weekly* n-a mai fost nici o problemă. Am fost condusă imediat la doctoriţa Katherine Clintworth, o femeie atrăgătoare, în jur de cincizeci de ani, cu păr lung şi drept, de culoarea nisipului. Primul lucru pe care îl remarcai la ea erau ochii - de un albastru intens. Era îmbrăcată cu o jachetă tricotată şi pantaloni asortaţi.

M-am scuzat pentru vizita neprogramată, explicându-i că lucram la un articol pentru *Wall Street Weekly.* Ea trecu repede peste asta.

— Îţi răspund bucuroasă la întrebările despre Nicholas Spencer, spuse ea. Îl admiram foarte mult. Îţi dai seama că nimic nu mi-ar plăcea mai

mult decât să dispară sanatoriul ăsta, adică să fie eradicat cancerul.

— De când lucra Nicholas Spencer ca voluntar aici?

— De peste cinci ani, de când a murit soţia lui. Personalul nostru ar fi putut s-o îngrijească la domiciliu, dar, pentru că avea un copil de cinci ani, ea a cerut să stea la noi în acele ultime zece zile. Nick a fost foarte recunoscător pentru ajutorul pe care am putut să i-l acordăm, lui Janet, dar şi fiului său şi părinţilor soţiei. Câteva săptămâni mai târziu s-a întors şi şi-a oferit serviciile.

— Cred că a fost destul de greu să-i fixaţi un program, dat fiind că el călătorea foarte mult.

— Ne dădea cu două săptămâni înainte o listă cu zilele în care era disponibil, iar noi ţineam cont de ele şi treaba mergea. Oamenii îl plăceau foarte mult pe Nick.

— Mai era voluntar la data când s-a prăbuşit avionul? Ea ezită.

— Nu. De fapt, nu mai era aici de vreo lună.

— A existat vreun motiv anume?

— I-am sugerat să-şi ia liber un timp. Părea foarte stresat. Vedeam că îşi alegea cu multă grijă cuvintele.

— *Cum adică* stresat?

— Părea nervos şi foarte încordat. Lucra toată ziua la vaccin şi apoi venea aici şi pacienţii îl implorau să testeze vaccinul pe ei. I-am spus că era o povară psihologică prea mare pentru el.

— A fost de acord?

— N-a fost de acord, dar a înţeles. În seara aceea s-a dus acasă şi nu l-am mai văzut.

Mai mult ceea ce *nu* îmi spunea m-a făcut să devin atentă.

— Doamnă doctor, *a testat* vreodată Nicholas Spencer vaccinul pe vreun pacient?

— Ar fi fost ceva ilegal, răspunse ea cu fermitate.

— Nu asta am întrebat. Doamnă doctor, vreau să aflu dacă în accidentul lui Nicholas Spencer n-a fost vorba de o mână criminală. Vă rog să fiţi sinceră cu mine.

Ea ezită, apoi răspunse:

— Bănuiesc că a administrat vaccinul unei persoane de aici. De fapt, sunt ferm convinsă de asta, deşi persoana în cauză nu vrea să recunoască. Şi mai e cineva care cred că l-a primit, dar şi această persoană neagă cu tărie.

— Ce s-a întâmplat cu persoana căreia sunteţi sigură că i s-a administrat vaccinul?

— A plecat acasă.

— S-a vindecat?

— Nu, dar am înţeles că a avut o remisie spontană. Evoluţia bolii a fost încetinită, lucru care se mai întâmplă, dar numai rareori.

— Urmăriţi progresul făcut de fiecare pacient?

— Cum spuneam, el nu a recunoscut că Nicholas Spencer i-a administrat vaccinul, dacă într-adevăr i l-a administrat.

— Vreţi să-mi spuneţi cine e?

— Nu pot să fac asta. Ar fi o violare a intimităţii. Am căutat o carte de vizită şi i-am dat-o.

— Sunteţi amabilă să-l rugaţi pe pacientul acela să mă contacteze?

— Am să-l rog, dar sunt sigură că n-o va face.

— Dar celălalt pacient?

— Acel caz e numai o bănuială de-a mea şi nu pot s-o confirm. Şi acum, domnişoară DeCarlo, trebuie să mă duc la o şedinţă. Dacă vrei să mă citezi în legătură cu Nicholas Spencer, iată declaraţia mea: "A fost un om bun, animat de sentimente nobile. Dacă s-a rătăcit cumva pe drum, sunt sigură că nu din motive egoiste."

23

Mâna îi zvâcnea atât de dureros încât Ned nu se mai putea gândi la altceva. Încercase să o ţină în apă cu gheaţă şi se unsese cu unt, dar zadarnic. Apoi, luni seară, la zece fără zece, chiar înainte de ora închiderii, se duse la o farmacie din apropiere şi se îndreptă spre raionul unde erau expuse medicamente pentru arsuri, care se dădeau fără reţetă.

Bătrânul domn Brown, patronul, tocmai închidea farmacia. Singura angajată era Peg, casiera, o femeie gureşă căreia îi plăcea la nebunie să bârfească. Ned nu voia ca ea să-i vadă mâna, aşa că puse unguentele în unul din coşurile de la intrare, îl agăţă de braţul stâng, şi pregăti banii în mâna stingă. Pe cea dreaptă o ţinea în buzunar. Bandajul era năclăit, deşi îl schimbase de două ori în ziua aceea.

În faţa lui erau doi oameni şi, în timp ce aştepta, Ned se muta de pe un picior pe celălalt.

Afurisita asta de mână, se gândi el. Nu s-ar fi ars, şi Annie n-ar fi murit, dacă el nu vindea casa din Greenwood Lake şi nu băga toţi banii în compania aia fantomă. Când nu se gândea la Annie şi la acele ultime minute, îi veneau în minte cei pe care îi ura şi se bucura de ce avea să le facă. Soţii Harnik şi doamna Schafley şi doamna Morgan şi Lynn Spencer şi Carley DeCarlo.

Degetele nu-l duruseră prea tare când se arsese, dar acum erau atât de umflate încât durerea îl săgeta la cea mai mică atingere. Dacă nu se vindecau, nu va putea ţine puşca dreaptă şi nici nu va fi în stare să apese pe trăgaci.

Imediat ce bărbatul din faţa lui îşi luă pachetul, Ned puse pe tejghea coşul, o bancnotă de douăzeci de dolari şi se uită în altă parte, în timp ce Peg aduna preţul medicamentelor lui.

Se gândi că ar fi trebuit să se ducă la serviciul de urgenţă şi să roage un doctor să se uite la mâna lui, însă îi era frică s-o facă. Parcă îl şi auzea pe doctor întrebându-l: "Ce s-a întâmplat? De ce ai aşteptat până acum?" Nu voia să aibă de a face cu astfel de întrebări.

Dacă ar fi spus că l-a consultat doctorul Ryan la St. Ann's, risca să fie întrebat de ce nu se dusese iar acolo când văzuse că mâna nu se vindeca.

— Hei, Ned, trezeşte-te!

Se uită la casieră. Peg nu-i plăcuse niciodată. Avea ochii prea apropiaţi; sprâncenele groase şi părul negru, cărunt la rădăcină, îl făceau să se gândească la o veveriţă. Era supărată fiindcă el nu observase că îi pusese medicamentele într-o pungă şi era pregătită să-i dea restul. Ţinea punga într-o mână şi restul în cealaltă şi îl privea încruntată.

El întinse mâna stângă după pungă şi, din reflex, scoase dreapta din buzunar şi o întinse să ia restul. O văzu pe Peg holbându-se la bandaj.

— Dumnezeule, Ned! Ce-ai făcut, te-ai jucat cu chibriturile? Mâna aia e într-un hal fără de hal. Ar trebui să te duci la un doctor.

Ned se blestemă în gând că o lăsase să-i vadă mâna.

— M-am ars când am făcut mâncare, spuse el arţăgos. Înainte să moară Annie n-am gătit niciodată. Am fost la doctorul unde lucra Annie. A zis să mă întorc după o săptămână. Mâine se face săptămâna.

În clipa următoare îşi dădu seama de greşeala făcută. Îi spusese lui Peg că fusese la doctor marţea trecută, or, exact asta nu voise să spună. Ştia că Annie obişnuia să stea de vorbă cu Peg când se ducea să cumpere ceva de la farmacie. Ea spunea că Peg nu era băgăcioasă, ci doar curioasă.

Ce altceva îi mai spusese Annie lui Peg? Despre pierderea casei din Greenwood Lake? Despre banii investiţi de el în Gen-stone? Despre faptul că îi arătase conacul familiei Spencer din Bedford şi îi promisese că, într-o zi, avea să-i cumpere şi ei unul la fel?

Peg se uită lung la el.

— De ce nu te duci la doctorul Brown? S-ar putea ca el să aibă ceva mai bun decât chestiile astea pe care le-ai cumpărat.

El îi susţinu privirea.

— Ţi-am spus că dimineaţă mă duc la doctor.

Expresia feţei lui Peg era ciudată. Aşa se uitaseră la el şi soţii Harnik şi doamna Schafley. Lui Peg îi era frică de el. Oare îi era frică de el fiindcă se gândea la tot ce îi spusese Annie despre casă, despre bani şi despre conacul familiei Spencer şi, punând totul cap la cap, îşi dăduse seama că el provocase incendiul?

Peg păru fâstâcită.

— Oh, e bine că te duci mâine la doctor. Apoi spuse: Îmi făcea plăcere când Annie venea aici, Ned. Îmi dau seama ce dor trebuie să-ţi fie de ea. Se uită pe deasupra lui. Scuză-mă, Ned, trebuie să mă ocup de Garret.

Ned îşi dădu seama că în spatele lui era un tânăr.

— Sigur, Peg, spuse el şi se dădu la o parte.

Trebuia să plece. Nu mai putea rămâne acolo. Dar mai trebuia să facă ceva.

Ieşi afară, se urcă în maşină şi luă puşca de sub pătura aflată pe podea. Apoi aşteptă. De unde stătea, vedea bine interiorul farmaciei. Imediat ce tipul acela, Garret, plecă, Peg goli casa de marcat şi îi dădu reţetele domnului Brown. Apoi se duse fuga să stingă luminile din farmacie.

Dacă avea de gând să-i sune pe poliţai, o va face de acasă, gândi Ned. Sau poate avea să discute mai întâi cu soţul ei.

Domnul Brown şi Peg ieşiră împreună din farmacie. Domnul Brown spuse noapte bună şi dădu colţul. Peg porni repede în direcţia opusă, către staţia de autobuz. Ned văzu autobuzul venind. Peg alergă să-l prindă, dar ajunse prea târziu. Era singură în staţia de autobuz când el opri lângă ea şi deschise portiera.

— Te duc eu acasă, Peg, se oferi el.

Văzu din nou expresia de pe faţa ei. De data asta era cu adevărat speriată.

— Oh, e în regulă, Ned, am să aştept. N-o să dureze mult. Se uită în jur. Nu era nimeni prin preajmă.

Ned deschise larg portiera, sări din maşină şi o înşfăcă. Îl duru mâna când i-o puse pe gură ca s-o împiedice să ţipe, dar rezistă. Îi răsuci braţul cu stânga, o târî în maşină şi o împinse pe podea. Blocă portierele când demară.

— Ned, ce s-a întâmplat? Te rog, Ned, ce faci? se văită ea.

El luă puşca într-o mână şi o aţinti spre ea.

— Nu vreau să spui cuiva că m-am jucat cu chibriturile.

— Ned, de ce aş spune cuiva? întrebă ea, plângând.

Se îndreptă spre zona de picnic din parcul districtual.

Patruzeci de minute mai târziu era acasă. Îl duruseră degetul şi mâna când apăsase pe trăgaci, dar nu ratase. Avusese dreptate. Era exact ca atunci când împuşca vrăbii.

24

După ce am plecat de la sanatoriu m-am oprit la birou, dar Don şi Ken erau plecaţi. Mi-am notat câteva lucruri ca să le discut cu ei dimineaţă. Mă bazam pe raţionamentul lor. Existau câteva întrebări la care speram să găsesc răspunsuri. Plănuia Vivian Powers să se întâlnească undeva cu Nicholas Spencer? Însemnările de început ale doctorului Spencer chiar dispăruseră, sau fuseseră menţionate doar ca să provoace dubii în ce privea vinovăţia lui Spencer? Mai fusese cineva în conac în noaptea aceea, cu doar câteva minute înainte de incendiu? Şi, în sfârşit, întrebarea de o importanţă covârşitoare: a testat Nick Spencer vaccinul pe un bolnav în fază terminală, care mai târziu a putut părăsi sanatoriul?

Eram hotărâtă să aflu numele acelui pacient.

Oare de ce n-a spus el că boala dădea înapoi? m-am întrebat. Din cauză că voia să vadă dacă remisia va dura? Sau pentru că se ferea de presă? Parcă şi vedeam titlurile din ziare dacă s-ar fi auzit că vaccinul Gen-stone avea, totuşi, efect.

Şi cine era celălalt pacient despre care doctoriţa Clintworth nu era sigură, dar bănuia că i se administrase vaccinul? Exista vreun mod de a o convinge să-mi spună numele lui?

Nicholas Spencer fusese în liceu într-o echipă de înot care participa la campionate. Fiul său se agăţa de speranţa că era în viaţă pentru că în colegiu făcuse pilotaj acrobatic. Nu era prea greu de imaginat că, având asemenea deprinderi, putea să-şi însceneze propria moarte la câteva mile de ţărm şi apoi să înoate şi să se pună la adăpost.

Aş fi vrut să pot discuta cu băieţii toate aceste aspecte cât îmi erau încă proaspete în minte. Mi-am făcut însemnări detaliate. Era aproape şase şi avusesem o zi plină, aşa că am plecat acasă.

Pe robot erau mai multe mesaje, printre care unul de la Casey care îmi spunea să-l sun pe la şapte dacă aveam chef de paste la Il Tinello. Aveam, am hotărât, şi am încercat să-mi dau seama dacă trebuia să mă simt flatată că eram invitată la cină de două ori în decurs de şapte zile, sau dacă trebuia să mă consider o parteneră "bună la nevoie".

N-avea importanţă. Am oprit robotul şi l-am sunat pe Casey pe celular. Am avut obişnuita noastră conversaţie telefonică scurtă.

— Doctorul Dillon.

— Casey, sunt eu.

— Paste diseară - bune pentru tine?

— Grozave.

— La opt la Il Tinello?

— Îhî.

— Bun.

Clic.

L-am întrebat odată dacă şi în pat era atât de rapid ca la telefon, dar m-a asigurat că nu.

— Ştii cât timp irosesc vorbind la telefon? mă întrebase el. Am făcut un studiu despre asta.

Am fost curioasă.

— Unde ai făcut studiul?

— Acasă, acum douăzeci de ani. Subiectul a fost sora mea, Trish. Când eram amândoi la liceu am cronometrat de două ori cât vorbea la telefon. O dată a petrecut o oră şi cincisprezece minute spunându-i celei mai bune prietene a ei cât de îngrijorată era că nu se pregătise la testul pe care îl aveau a doua zi. Altă dată a stat la telefon cincizeci de minute, spunându-i altei prietene că nu făcuse nici pe jumătate un proiect care trebuia predat în două zile.

— Prostii, a trecut prin şcoală bine, îi reamintisem eu în timpul conversaţiei. Trish ajunsese chirurg pediatru şi acum locuia în Virginia.

Zâmbind amintirii, am apăsat pe butonul robotului ca să aud şi ultimul mesaj.

Glasul celei care vorbea era stins şi trist. Nu s-a prezentat, dar am recunoscut-o - Vivian Powers.

"Carley, e ora patru. Uneori îmi aduceam de lucru acasă. Îmi eliberam biroul. Cred că ştiu cine a luat însemnările de la doctorul Broderick. Sună-mă, te rog."

Îi scrisesem numărul de acasă pe dosul cărţii de vizită, pe care figura numărul celularului meu. Aş fi vrut să mă fi sunat pe celular. La patru eram în drum spre oraş. Aş fi întors şi m-aş fi dus direct la ea. Mi-am luat agenda din poşetă, am găsit numărul ei de telefon şi am sunat.

Mi-a răspuns robotul. Mi-am formulat cu grijă mesajul. "M-am bucurat să am veşti de la tine, Vivian. E şapte fără un sfert. Am să fiu acasă până la şapte treizeci, când trebuie să plec. Mă întorc pe la nouă treizeci. Sună-mă, te rog."

Un duş rapid înainte de a ieşi seara în oraş mă ajută întotdeauna să scap de tensiunile acumulate peste zi. Duşul pe care îl am în baia mea minusculă e o combinaţie de cadă şi duş, dar îşi face treaba. În timp ce mă jucam cu robinetele de apă caldă şi rece, mi-am adus aminte de ceva ce citisem despre Elisabeta I: "Regina face baie o dată pe lună, fie că are nevoie sau nu." Poate n-ar fi decapitat atâţia oameni dacă ar fi putut să se relaxeze sub un duş fierbinte la sfârşitul zilei, mi-am zis.

Ca ţinută de zi prefer costumele cu pantaloni, dar seara mă simt bine într-o bluză de mătase, pantaloni largi şi pantofi cu toc înalt. Îmbrăcată aşa, am impresia că sunt mai înaltă. Când am ajuns acasă, temperatura începuse să scadă, dar în loc de

o haină, am optat pentru un şal de lână pe care mi-l cumpărase mama din Irlanda.

M-am uitat în oglindă şi am decis că nu arăt deloc rău. Zâmbetul mi s-a transformat în încruntare, la gândul deranjant că mă îmbrăcam cu atâta grijă pentru Casey şi că eram atât de încântată că mă sunase aşa de repede după ultima întâlnire.

Am plecat de acasă din timp, dar n-am reuşit să prind un taxi. Uneori mă gândesc că toţi taximetriştii din New York City îşi trimit unul altuia un semnal să afişeze simultan "ieşit din tură" când mă văd stând în stradă şi uitându-mă după ei.

În consecinţă, am întârziat cincisprezece minute. Mario, patronul, m-a condus la masa unde stătea Casey şi mi-a ţinut scaunul. Casey părea mult prea serios şi m-am gândit: "Doamne Dumnezeule, doar n-o să facă un capăt de ţară din faptul că am întârziat". S-a ridicat, m-a sărutat uşor pe obraz şi a întrebat:

— Eşti bine?

Mi-am dat seama că era atât de obişnuit să vin la timp încât îşi făcuse griji pentru mine, ceea ce m-a încântat din cale-afară. E de aşteptat ca un doctor de succes, arătos, deştept şi liber, precum Kevin Curtis Dillon, să aibă mare căutare printre femeile libere din New York City şi mă tem că rolul meu este să fiu prietena comodă. E o situaţie dulce-amară. Când eram în liceu, ţineam un jurnal. Acum şase luni, când m-am ciocnit de Casey la teatru, l-am dezgropat. Mi-a fost jenă să citesc ce topită eram că urma să merg cu el la balul de absolvire, dar şi mai rău a fost când am citit despre dezamăgirea amară de mai târziu că nu mă mai sunase.

Mi-am propus să nu uit să arunc jurnalul acela.

— Sunt bine, am spus. Doar că n-am găsit nici un taxi.

Nu păru prea uşurat. Era limpede că îl frământa ceva.

— Ce s-a întâmplat, Casey? Ce e?

A aşteptat până ce ni s-a turnat în pahare vinul pe care îl comandase, apoi a spus:

— Am avut o zi cumplită, Carley. Chirurgia are şi ea limitele ei şi e al naibii de frustrant să ştii că, oricât te străduieşti, uneori nu poţi face mare lucru. Am operat un puşti care a intrat cu motocicleta într-un camion. Are noroc că a rămas cu un picior.

Ochii lui Casey erau întunecaţi de amărăciune. M-am gândit la Nick Spencer care spera cu disperare să salveze viaţa celor care sufereau de cancer. Oare trecuse dincolo de limitele de siguranţă încercând să demonstreze că putea s-o facă? Nu-mi puteam scoate din minte întrebarea asta.

Instinctiv, mi-am pus mâna pe cea a lui Casey. M-a privit lung şi mi s-a părut că se relaxează.

— Eşti foarte reconfortantă, Carley, spuse el. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Plăcerea e de partea mea.

— Cu toate că ai întârziat.

Momentul de intimitate zburase.

— Penurie de taxiuri.

— Cum merge articolul despre Spencer?

În timpul mesei, i-am povestit despre întâlnirile mele cu Vivian Powers, Rosa, Manuel Gomez şi cu doctoriţa Clintworth de la sanatoriu.

Nu i-a plăcut că Nicholas Spencer făcuse experimente pe pacienţii de la sanatoriu.

— Dacă e adevărat, nu e numai ilegal, ci şi imoral. Au fost medicamente care păreau miraculoase, dar s-au dovedit dezastruoase. Un exemplu clasic e talidomida. A fost brevetată în Europa acum patruzeci de ani pentru a înlătura greţurile femeilor gravide. Din fericire, doctorul Frances Kelsey de la AAM, s-a opus folosirii ei în

SUA. Astăzi, mai ales în Germania, există oameni în jur de patruzeci de ani cu malformaţii oribile din cauză că mamele lor au luat acel medicament.

— Am citit că medicamentul este util în tratarea altor boli, am spus eu.

— E adevărat. Dar nu se dă femeilor gravide. Medicamentele noi trebuie testate o perioadă lungă înainte de a fi puse în circulaţie.

— Casey, presupunând că ai avea de ales între a muri în câteva luni şi a rămâne în viaţă cu riscul unor efecte secundare cumplite, ce ai alege?

— Din fericire, e o întrebare cu care nu m-am confruntat. Ceea ce ştiu în mod sigur este că eu, ca doctor, nu mi-aş încălca jurământul transformând pe cineva în cobai.

Dar Nicholas Spencer nu era doctor şi gândea altfel. În sanatoriu avea de-a face cu oameni care erau în ultima fază a bolii. Aceştia puteau alege doar să fie cobai, sau să moară.

La cafea, Casey m-a invitat să merg cu el duminică după-amiază la un cocteil în Greenwhich.

— O să-ţi placă, spuse el.

Am acceptat, bineînţeles. Când am plecat de la restaurant l-am rugat să-mi găsească un taxi, dar de data asta a insistat să mă însoţească până acasă. L-am invitat să bem un pahar, însă el i-a spus taximetristului să aştepte şi m-a condus până la uşa apartamentului.

— Mă gândesc că ar trebui să locuieşti într-o clădire cu portar, spuse el. Treaba asta cu intratul cu cheia nu-mi place. Cineva ar putea să te agreseze şi să intre o dată cu tine.

— Cum de ţi-a venit ideea asta? am întrebat eu mirată. M-a privit cu seriozitate. Casey are în jur de un metru optzeci şi cinci şi chiar când port tocuri mă domină.

— Nu ştiu, Carley. Dar mă întreb dacă cu investigaţia asta legată de Spencer nu te-ai băgat în ceva mai periculos decât îţi dai seama.

N-am bănuit cât de aproape de adevăr erau spusele lui. Se făcuse zece şi jumătate când am intrat în apartament. M-am uitat la robot, dar beculeţul nu clipea. Vivian Powers nu mă sunase. Am sunat-o eu, dar nu mi-a răspuns, aşa că i-am mai lăsat un mesaj.

A doua zi dimineaţa a sunat telefonul tocmai când mă pregăteam să ies pe uşă. Era cineva de la departamentul de poliţie din Briarcliff Manor. Un vecin care îşi plimba câinele în acea dimineaţă observase că uşa casei lui Vivian Powers era întredeschisă. A sunat la uşă şi, neprimind nici un răspuns, a intrat. Casa era goală. O masă şi o veioză zăceau pe podea, şi luminile erau aprinse. Omul chemase poliţia. Poliţiştii verificaseră robotul şi găsiseră mesajul meu.

Ştiam cumva unde putea fi Vivian Powers sau dacă se afla în vreo încurcătură?

25

Ken şi Don au ascultat cu maximă atenţie relatarea întâlnirilor mele din Westchester şi povestea cu telefonul primit în acea dimineaţă de la poliţia din Briarcliff Manor.

— Ce-ţi spune intuiţia, Carley? întrebă Ken. E o punere în scenă menită să convingă pe toată lumea că realitatea e alta? Îngrijitorii casei ţi-au spus că Nick Spencer şi Vivian Powers erau îndrăgostiţi. E posibil să te fi apropiat prea mult de adevăr? Crezi că ea avea de gând să se ducă la Boston şi să stea o vreme la mami şi la tati, pentru ca apoi să înceapă o viaţă nouă în Australia sau în altă parte după ce lucrurile se vor fi liniştit?

— Tot ce e posibil, am spus. De fapt, dacă aşa stau lucrurile, părerea mea este că uşa lăsată deschisă şi masa răsturnată reprezintă o exagerare. După ce am spus asta, am ezitat.

— Ce e? întrebă Ken.

— Dacă mă gândesc bine, cred că era înspăimântată. Când mi-a deschis uşa, a ţinut lanţul de siguranţă pus vreo două minute înainte de a-mi da drumul.

— Ai fost acolo pe la unsprezece şi jumătate?

— Da.

— Ţi-a dat vreun indiciu de ce anume se temea?

— Nu direct, însă mi-a spus că pedala de acceleraţie a maşinii lui Spencer se blocase cu numai o săptămână înainte de prăbuşirea avionului. Începuse să creadă că în ambele situaţii nu a fost vorba de accident. M-am ridicat. Mă duc acolo, am spus. Şi pe urmă dau o fugă până la Caspien. Dacă povestea asta nu e o şaradă, faptul că Vivian Powers m-a sunat pentru a-mi spune că bănuia cine e bărbatul cu păr castaniu-roşcat ar putea însemna că deranjase pe cineva.

Ken dădu din cap.

— Dă-i înainte. Şi eu am câteva piste. Sunt puţini oamenii care au intrat în sanatoriul St. Ann's ca să moară şi mai târziu s-au externat. Cu siguranţă că n-ar trebui să fie chiar atât de greu să-l identificăm pe tipul ăla.

Eram încă nouă în slujba aceea, iar la articolul pe care îl scriam, Ken era şeful. Totuşi, nu m-am putut abţine să nu-i spun:

— Ken, dacă îl găseşti, vreau să fiu şi eu de faţă când discuţi cu el.

Ken se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Mi se pare corect.

Am un simţ al orientării destul de bun. De data asta n-am avut nevoie de hartă ca să găsesc casa lui Vivian Powers. Poliţistul de la uşă m-a privit bănuitor. I-am explicat că o vizitasem ieri pe Vivian Powers şi că primisem un telefon de la ea.

— Să verific, spuse el. Intră în casă şi se întoarse repede. Detectivul Shapiro zice să vă las să intraţi.

Detectivul Shapiro se dovedi a fi un bărbat cu vorba domoală şi înfăţişare de cărturar, cu un început de chelie şi ochi căprui pătrunzători.

Se grăbi să-mi explice că investigaţia tocmai începuse. Fuseseră contactaţi părinţii lui Vivian Powers şi se obţinuse de la ei permisiunea de a intra în casă. Faptul că uşa de la intrare era deschisă, veioza şi masa răsturnate, iar maşina ei staţionată pe alee sugerau că fusese victima unei agresiuni.

— Aţi fost ieri aici, domnişoară DeCarlo? întrebă Shapiro.

— Da.

— Vedeţi pe aici ceva care vi se pare altfel decât era ieri? Ne aflam în camera de zi. M-am uitat în jur. Aceeaşi privelişte - învălmăşeală de cutii şi mobilă. Apoi mi-am dat seama că *exista* ceva nou. Pe măsuţa de cafea se afla o cutie care ieri nu fusese acolo. Am arătat-o.

— Cutia aceea, am spus. Ieri nu era.

Detectivul Shapiro se duse şi luă dosarul care se afla deasupra.

— Lucra la Gen-stone, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, am răspuns.

Apoi i-am spus că o intervievasem pe Vivian Powers pentru că scriam un articol despre şeful ei, Nicholas Spencer.

— V-a sunat după ce aţi plecat?

— Da. Discutasem cu Vivian despre dispariţia unor însemnări privind nişte experienţe, însemnări care îi aparţineau lui Nicholas Spencer. Din câte ştia ea, omul care le ridicase, spunând că fusese trimis de Spencer, nu era autorizat s-o facă. Scurtul mesaj pe care mi l-a lăsat pe robot mi-a creat impresia că putea să identifice acea persoană.

Detectivul mai ţinea încă în mână dosarul Gen-stone, însă în el nu se afla nici o hârtie.

— E posibil să fi făcut legătura când s-a uitat prin dosarul acesta?

— Nu ştiu, dar e posibil.

— Acum dosarul e gol, iar ea a dispărut. Ce vă spune asta, domnişoară DeCarlo?

— Că s-ar putea să fi fost victima unei agresiuni.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— În timp ce veneaţi aici, aţi avut cumva radioul din maşină deschis, domnişoară DeCarlo?

— Nu.

— Atunci n-aţi auzit zvonul că Nick Spencer a fost zărit la Zürich de către un bărbat care îl cunoştea de la întrunirile acţionarilor?

Mi-a luat un minut să diger ştirea.

— Sunteţi sigur că afirmaţia este credibilă?

— Nu, doar că e un unghi de abordare nou. Fireşte, povestea va fi verificată în amănunţime.

— Dacă se confirmă, eu nu mi-aş face prea multe griji pentru Vivian Powers, am spus eu. Bănuiesc că în momentul de faţă e în drum spre Elveţia, dacă n-o fi ajuns deja.

— Erau cuplaţi? întrebă repede Shapiro.

— Perechea care are grijă de casa lui Nick Spencer crede că erau. În acest caz s-ar putea ca furtul însemnărilor să fie o parte din planul de a ascunde adevărul. N-aţi auzit că uşa din faţă era deschisă?

Shapiro dădu din cap.

— E posibil s-o fi lăsat deschisă pentru a atrage atenţia asupra absenţei sale. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, domnişoară DeCarlo, ceva în afacerea asta nu-mi miroase bine şi cred că mi-aţi spus ce. Pun pariu că în clipa de faţă zboară spre Spencer, indiferent unde se află el.

26

Am ajuns la braserie tocmai la timp pentru un prânz întârziat şi Milly m-a întâmpinat ca pe o veche prietenă.

— Le-am spus tuturor că scrii un articol despre Nick Spencer, spuse ea zâmbindu-mi. Cum

e cu ştirea de azi, că se află în Elveţia? Acum două zile puştii ăia au pescuit bucata de cămaşa pe care o purta şi toată lumea a crezut că a murit. Mâine o să auzim altceva. Eu am spus mereu că cine e destul de deştept să fure atâta bănet, o să găsească şi modalitatea de a trăi suficient de mult ca să-i cheltuie.

— S-ar putea să ai dreptate, Milly. Cum e azi salata de pui?

— Grozavă.

Bazându-mă pe recomandare, am luat salată de pui şi cafea. Fiind pauza de prânz, localul era aglomerat. Am auzit de multe ori pomenindu-se numele lui Nicholas Spencer la diferite mese, dar nu şi ce se spunea despre el.

Când Milly s-a întors cu salata, am întrebat-o ce auzise despre starea doctorului Broderick.

— E *puţin* mai bine, spuse ea, tărăgănând cuvântul astfel încât suna: "p-u-u-u-ţin". Adică, starea lui e tot critică, dar am auzit că a încercat să vorbească cu soţia lui. Nu e bine?

— Ba da, e bine. Mă bucur mult. În timp ce mâncam salata, care avea mai multă ţelină şi mai puţin pui, mintea mea lucra cu febrilitate. Dacă Broderick îşi revenea, îl va putea identifica pe cel care-l accidentase, sau nu-şi va aminti nimic?

În timp ce beam a doua ceaşcă de cafea, braseria se golea rapid. Am aşteptat ca Milly să termine de strâns de la celelalte mese, apoi i-am făcut semn să vină la mine. Adusesem fotografia făcută în seara când Nick Spencer era sărbătorit şi i-am arătat-o.

— Milly, îi cunoşti pe oamenii ăştia?

Îşi potrivi ochelarii şi studie grupul adunat pe podium.

— Sigur. Asta e Delia Gordon, şi cel de lângă ea soţul ei, Ralph. Ea e de treabă, el cam scorţos. Asta e Jackie Schlosser. O femeie cu adevărat cumsecade. Ăsta e reverendul Howell, preotul prezbiterian, iar acesta e escrocul, fireşte. Sper să

pună mâna pe el. Ăsta e preşedintele comitetului director al spitalului. E tare amărât că a convins comitetul să investească aşa de mult în Gen-stone. Din câte am auzit, va fi dat afară din conducere la următoarele alegeri, dacă nu mai devreme. Mulţi sunt de părere că ar trebui să-şi dea demisia. Sunt sigură că o va face dacă se dovedeşte că Nick Spencer trăieşte. Dacă va fi arestat, s-ar putea afla unde a ascuns banii. Asta-i Dora Whitman cu soţul ei, Nils. Provin amândoi din familii de vază ale oraşului. Bani grei. Mă refer la servitori care locuiesc în casă şi tot tacâmul. Locuiesc în Caspien, dar aud că au şi o casă de vacanţă formidabilă în Martha's Vineyard. Oh, ultima din dreapta e Kay Fess, şefa voluntarilor de la spital.

Mi-am luat notiţe, străduindu-mă să ţin pasul cu comentariile rapide ale lui Milly. Când a terminat, am spus:

— Milly, vreau să vorbesc cu câţiva dintre oamenii ăştia. Singurul la care am reuşit să ajung până acum a fost reverendul Howell. Ceilalţi fie au telefoanele la secret, fie nu mi-au răspuns la mesajul lăsat. Ai vreo idee cum pot ajunge la ei?

— Să nu spui că ştii de la mine, dar Kay Fess e probabil la biroul de informaţii de la spital în clipa asta. Chiar dacă nu ţi-a răspuns la mesaj, e uşor să intri în vorbă cu ea.

— Eşti o comoară, Milly, am spus. Mi-am terminat cafeaua, am achitat nota de plată, lăsând un bacşiş generos şi, după ce mi-am consultat harta, am plecat spre spital.

Cred că mă aşteptam să găsesc un modest spital al comunităţii locale, dar Caspien Hospital era evident o instituţie în dezvoltare, cu multe clădiri mai mici ataşate la clădirea principală şi o zonă nouă, împrejmuită şi marcată cu un indicator pe care scria LOCUL VIITORULUI CENTRU DE PEDIATRIE. Eram sigură că asta era construcţia plănuită care acum stagna din cauza investiţiei la Gen-stone.

Am parcat maşina şi am intrat în hol. La biroul de informaţii se aflau două femei, dar am ghicit imediat care era Kay Fess. Foarte bronzată, deşi era abia luna aprilie, cu părul scurt uşor încărunţit, ochi căprui, ochelari de bunicuţă, un nas frumos şi buze înguste, arăta "stăpână pe situaţie". Mă îndoiam serios că cineva ar fi putut să se strecoare *pe lângă ea* fără permis de vizitator.

Când am intrat în hol, patru sau cinci oameni aşteptau să primească permise. Am aşteptat şi eu până când cele două femei s-au eliberat şi m-am dus să vorbesc cu Kay Fess.

— Domnişoara Fess? am întrebat.

Ea s-a pus imediat în gardă, de parcă mă bănuia că aveam s-o rog să mă lase să aduc zece copii să viziteze un pacient.

— Domnişoară Fess, sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly.* Aş vrea tare mult să discut cu dumneavoastră despre dineul de premiere a lui Nicholas Spencer de acum câteva luni. Am înţeles că aţi fost pe podium şi aţi stat foarte aproape de el.

— Dumneata mi-ai dat telefon zilele trecute.

— Da, eu.

Cealaltă femeie de la birou se uita la noi curioasă; apoi şi-a îndreptat atenţia spre nişte nouveniţi.

— Domnişoară DeCarlo, faptul că nu ţi-am răspuns la mesaj nu ţi-a dat de înţeles că nu intenţionez să stau de vorbă cu dumneata? Tonul ei era plăcut, dar foarte ferm.

— Domnişoară Fess, am înţeles că vă petreceţi mult timp în spital. Şi mai ştiu că spitalul a fost nevoit să oprească o vreme lucrările la centrul de pediatrie din cauza investiţiei la Genstone. Vreau să discut cu dumneavoastră pentru că nu cred că adevărata poveste a dispariţiei lui Nicholas Spencer a ieşit la suprafaţă; dacă iese, atunci s-ar putea da de urma acelor bani.

Am citit pe chipul ei ezitare şi îndoială.

— Nicholas Spencer a fost văzut în Elveţia, spuse ea. Mă întreb dacă îşi va cumpăra un castel cu banii care ar fi putut salva viaţa multor copii.

— Ceea ce părea a fi dovada indubitabilă a morţii lui a ţinut prima pagina a ziarelor cu doar două zile în urmă, i-am reamintit. Acum a apărut ştirea asta. Adevărul e că încă nu ştim toată povestea. Vă rog să-mi acordaţi doar câteva minute.

Domnişoara Fess se întoarse spre colega ei.

— Margie, mă întorc imediat.

Ne-am aşezat într-un colţ al holului. Se vedea clar că nu era dispusă să lungească vorba. La rândul meu, nu aveam de gând să-i spun că mă îndoiam că ceea ce i se întâmplase doctorului Broderick fusese un accident. I-am spus *doar* că bănuiam că Nicholas Spencer auzise ceva la dineul de premiere, ceva care-l făcuse să dea fuga în dimineaţa următoare să ia vechile însemnări ale cercetărilor tatălui său de la doctorul Broderick. Apoi m-am hotărât să mai fac un pas.

— Domnişoară Fess, Spencer a fost vizibil supărat când a aflat că altcineva luase deja acele însemnări, spunând că el îl trimisese. Cred că dacă putem afla cine i-a dat informaţia care l-a tulburat la dineu şi la cine a fost a doua zi după ce a plecat de la doctorul Broderick, am avea o idee despre ce i s-a întâmplat *cu adevărat* şi despre banii care lipsesc. Aţi stat mai mult de vorbă cu Spencer?

Kay Fess păru să reflecteze. Aveam sentimentul că era una din acele persoane cărora nu le scapă nimic.

— Oamenii de pe podium s-au adunat cu o jumătate de oră mai devreme într-o sală de recepţie privată, pentru nişte fotografii; s-au servit cocteiluri. În centrul atenţiei s-a aflat Nicholas Spencer.

— Cum aţi descrie comportamentul iui la începutul serii? Părea destins?

— Era cordial, plăcut, cum îi stă bine unui sărbătorit. Îi prezentase preşedintelui un cec de o sută de mii de dolari, destinaţi fondului de construcţii, dar nu a vrut să se anunţe asta la dineu. A spus că, după omologarea vaccinului, va fi în măsură să facă o donaţie de zece ori mai mare. Strânse buzele. Era un om foarte convingător.

— Aţi observat dacă a vorbit cu cineva în particular?

— Nu. Înainte de a se servi desertul a stat la taclale cu Dora Whitman cel puţin zece minute şi părea foarte atent la ce-i spunea ea.

— Aveţi vreo idee despre ce vorbeau?

— Eu stăteam în dreapta reverendului Howell, dar el se ridicase să salute nişte prieteni. Dora se afla în stânga lui Howell, aşa că o auzeam foarte bine. Cita pe cineva care îl preţuise pe doctorul Spencer, tatăl lui Nicholas. Îi spunea lui Nicholas că femeia respectivă a afirmat că doctorul Spencer îi vindecase copilul de un defect din naştere, care altfel i-ar fi distrus viaţa.

Am ştiut imediat că asta era legătura pe care încercasem s-o găsesc. Mi-am dat seama că nu reuşisem să-i contactez pe soţii Whitman deoarece aveau telefonul ia secret.

— Domnişoară Fess, dacă aveţi numărul de telefon al doamnei Whitman, vă rog să o sunaţi şi să întrebaţi dacă aş putea sta de vorbă cu ea cât mai repede cu putinţă, chiar imediat, dacă e liberă.

I-am citit îndoiala din ochi. Nu i-am dat prilejul să mă refuze.

— Domnişoară Fess, sunt reporter. Am să aflu unde locuieşte doamna Whitman şi, într-un fel sau altul, am să ajung să vorbesc cu ea. Dar cu cât aflu mai repede ce i-a spus lui Nicholas Spencer în seara aia, cu atât cresc şansele de a afla ce l-a făcut să dispară şi unde sunt banii care lipsesc.

S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că nu o clintisem din hotărârea ei. Dimpotrivă, o făcusem să dea înapoi amintindu-i că eram reporter. Încă nu

voiam să vorbesc despre doctorul Broderick ca posibilă victimă, însă am mai jucat o carte:

— Domnişoară Fess, m-am întâlnit ieri cu Vivian Powers, asistenta personală a lui Nicholas Spencer. Mi-a spus că la dineul de premiere s-a întâmplat ceva care l-a tulburat sau care l-a emoţionat teribil. Tot în cursul zilei de ieri, la câteva ore după ce am vorbit, tânăra asta a dispărut şi mă tem că a păţit ceva rău. Este limpede că cineva vrea cu disperare să împiedice ca informaţia despre însemnările dispărute să ajungă la autorităţi. Şi acum, vreţi, vă rog, să mă puneţi în legătură cu Dora Whitman?

Domnişoara Fess se ridică.

— Te rog să aştepţi aici cât o sun eu pe Dora, spuse ea. Se duse la birou; am văzut-o ridicând receptorul şi formând numărul. Era evident că îl ştia pe dinafară. Începu să vorbească şi mi-am ţinut respiraţia când am văzut-o notând ceva pe o bucată de hârtie. În hol câţiva oameni se îndreptau spre biroul de informaţii. Mi-a făcut semn şi m-am grăbit să mă duc la ea.

— Doamna Whitman e acasă, dar pleacă la New York în jumătate de oră. I-am spus că vei pleca imediat spre ea şi te aşteaptă. Ai aici adresa ei şi numărul de telefon.

Am dat să-i mulţumesc domnişoarei Fess, dar ea privea pe deasupra mea.

— Bună ziua, doamnă Broderick, spuse ea cu solicitudine. Cum se simte astăzi domnul doctor? Sper că mai bine.

27

Acum că Annie murise, nimeni nu mai venea la el. Aşa încât marţi dimineaţă, când sună soneria de la uşă, Ned se hotărî s-o ignore. Probabil că era doamna Morgan. Ce mai voia? Nu avea nici un drept să-l deranjeze.

Soneria sună din nou, numai că de data asta nu se mai opri. Auzi pe scări paşi grei. Asta însemna că nu era doamna Morgan. Apoi auzi vocea ei şi pe cea a unui bărbat. Trebuia să vadă cine era, altfel doamna Morgan va descuia cu cheia ei.

Îşi aduse aminte că trebuia să-şi bage mâna dreaptă în buzunar. Chiar şi cu unguentele pe care le luase de la farmacie, mâna nu arăta mai bine. Probabil că bărbatul lui Peg raportase la poliţie dispariţia ei, dacă nu cumva i se găsise deja cadavrul. Presupunea că Brown spusese poliţiei că el fusese unul dintre ultimii oameni care fuseseră în farmacie seara trecută.

Conform legitimaţiilor, tipul înalt era detectivul Pierce, cel în negru era detectivul Carson. Carson întrebă dacă puteau să stea de vorbă cu el câteva minute. Ned ştia că nu era cazul să refuze - ar fi părut ciudat. Remarcă faptul că amândoi se uitau la mâna lui dreaptă şi asta pentru că o ţinea în buzunar. Poate se gândeau că avea un pistol. Bandajul avea să-i împiedice să vadă cât de urâtă era arsura. Scoase încet mâna din buzunar, străduindu-se să nu arate cât de tare îl durea când o atingea de căptuşeală.

— Sigur, se poate, bombăni el.

Detectivul Pierce îi mulţumi doamnei Morgan că îi însoţise la parter. Ned îşi dădea seama că ea murea de curiozitate să ştie ce se petrece şi, înainte ca el să închidă uşa, o văzu încercând să arunce o privire în apartament. Îşi dădu seama ce gândea - în casă era o mizerie de nedescris. Doamna Morgan ştia că Annie strângea zilnic după el ziare, farfurii şi haine murdare. Lui Annie îi plăceau ordinea şi curăţenia. Acum ea nu mai era, iar el nu se deranja să facă ordine. Nu prea mânca, dar când o făcea, trântea toate vasele în chiuvetă şi lăsa să curgă apa peste ele, când avea nevoie de o farfurie sau de o ceaşcă.

Îşi dădea seama că detectivii studiau camera. Observaseră perna şi pătura de pe canapea, teancurile de ziare de pe podea, cutia de cereale şi castronul de pe masă, alături de bandaje şi unguente şi leucoplast. Hainele pe care le purtase în ultimul timp zăceau aruncate pe un scaun.

— Putem să luăm loc? întrebă Pierce.

— Sigur. Ned împinse pătura într-o parte şi se aşeză pe canapea.

De o parte şi de alta a televizorului era câte un scaun. Detectivii le luară şi le aduseră mai aproape de canapea. Se aşezaseră prea aproape de el ca să se simtă bine. Încercau să-l facă să se simtă încolţit. Fii atent ce spui, îşi zise Ned.

— Domnule Cooper, aseară, chiar înainte de închidere, te aflai în farmacia domnului Brown, nu-i aşa? întrebă Carson.

Ned îşi dădu seama că dintre cei doi Carson era şeful. Amândoi se uitau la mâna lui. Vorbeşte-le despre asta, îşi spuse el. Fă-i să le fie milă de tine.

— Da, eram acolo. Soţia mea a murit luna trecută. Eu n-am gătit niciodată. Mi-am ars mâna la aragaz acum două săptămâni şi nu s-a vindecat încă. Aseară m-am dus la farmacie să iau nişte alifii cu care să mă ung.

Se aşteptau probabil ca el să-i întrebe de ce erau aici. Se uită la Carson.

— Ce s-a întâmplat?

— O cunoşteai pe doamna Rice, casiera lui Brown?

— Peg? Sigur. Lucrează de douăzeci de ani la Brown. E o doamnă cumsecade. Foarte săritoare. Erau vicleni. Nu-i spuneau nimic despre Peg. Oare chiar credeau că dispăruse, sau îi găsiseră cadavrul?

— După spusele domnului Brown, dumneata ai fost penultima persoană pe care a servit-o doamna Rice. Aşa e?

— Cred că da. Ţin minte că mai era cineva în urma mea când am plătit. Nu ştiu dacă a mai intrat şi altcineva după ce am plecat. M-am suit în maşină şi am venit acasă.

— Când ai ieşit din farmacie ai observat pe cineva învârtindu-se pe afară?

— Nu. Cum am spus, m-am suit în maşină şi am venit acasă.

— Ştii cine era în spatele dumitale la farmacie?

— Nu. Nu i-am dat atenţie. Dar Peg îl cunoaşte. I-a spus... să mă gândesc. I-a zis "Garret".

Ned îi văzu pe detectivi uitându-se unul la altul. Asta veniseră să afle. Brown nu ştiuse cine fusese ultimul client. Acum, îl vor căuta pe acel tip.

Se ridicară.

— Nu te mai reţinem, domnule Cooper, spuse Carson. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Mâna aia pare umflată, spuse Pierce. Sper că a văzut-o un doctor.

— Da, da. E mai bine pe zi ce trece.

Se uitau ciudat la el. Simţise asta. Abia după ce încuie de două ori uşa în urma lor îşi dădu seama că nu-i spuseseră ce se întâmplase cu Peg. Era sigur că remarcaseră că îi lăsase să plece fără să întrebe.

Probabil că acum erau în drum spre Brown ca să-l întrebe de Garret. Ned aşteptă zece minute, apoi sună la farmacie. Îi răspunse Brown.

— Aici e Ned Cooper. Îmi fac griji pentru Peg. Au fost aici doi detectivi şi mi-au pus întrebări despre ea, dar nu mi-au spus ce s-a întâmplat. A păţit ceva?

— Aşteaptă o clipă, Ned.

Îşi dădu seama că Brown acoperise receptorul cu mâna şi vorbea cu cineva. Apoi, pe fir intră detectivul Carson.

— Domnule Cooper, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun: doamna Rice a fost ucisă.

Ned era sigur că glasul lui Carson suna acum mai prietenos. Avusese dreptate: remarcaseră că nu întrebase ce i se întâmplase lui Peg. Îi spuse lui Carson că îi părea foarte rău şi îl rugă să-i transmită şi lui Brown regretele sale. Carson îi spuse că dacă îşi aminteşte ceva, fie şi un amănunt neimportant, să-i sune.

— Am s-o fac, îl asigură Ned pe detectiv. După ce închise, se duse la fereastră. Se va întoarce; era sigur de asta. Deocamdată însă nu avea de ce să-şi facă griji. Trebuia să ascundă imediat puşca. Nu era bine s-o lase în maşină şi nici în grămada de vechituri din garaj. Dar unde s-o ascundă? Trebuia să găsească un loc unde nu i-ar trece nimănui prin minte s-o caute.

Se uită în jos la peticul de iarbă din faţa casei. Era plin de noroi şi îi amintea de mormântul lui Annie. O îngropase în locul de veci al mamei lui, în cimitirul vechi al oraşului. Cimitirul nu prea mai era folosit. Nu era întreţinut, şi de altfel nici mormintele. Trecuse pe acolo săptămâna trecută. Mormântul lui Annie era prea proaspăt şi pământul nu se aşezase. Era moale şi noroios, un morman de ţărână.

Un morman de ţărână... Ăsta era răspunsul. O să înfăşoare puşca şi gloanţele în plastic, apoi într-o pătură veche şi o să le îngroape în mormântul lui Annie până va veni vremea să le folosească din nou. După ce se va fi terminat totul, se va culca pe mormânt şi se va sinucide. “Annie”, strigă el, aşa cum obişnuia s-o strige când era în bucătărie, “Annie, în curând voi fi cu tine, îţi promit”.

28

Ken şi Don nu se mai aflau la birou când m-am întors de la Caspien, aşa că am plecat acasă. Le-am lăsat totuşi mesaje amândurora, şi ei m-au

sunat seara. Am căzut de acord să ne întâlnim dimineaţă, la opt, şi să discutăm cu mintea limpede.

Am lucrat la rubrica mea şi mi-am reamintit de lupta zilnică a nouăzeci şi nouă la sută din populaţie pentru a-şi echilibra cheltuielile cu veniturile. M-am uitat pe noua serie de e-mail-uri în speranţa că voi găsi şi altceva decât mesajul celui care a văzut pe cineva părăsind conacul Bedford înainte de incendiu. Nu era nimic de la el. Sau de la *ea,* am adăugat în gând.

Am terminat rubrica şi la unsprezece fără douăzeci m-am spălat pe faţă, mi-am pus cămaşa de noapte şi halatul, am sunat după o pizza mică şi mi-am turnat un pahar de vin. Restaurantul era chiar după colţ, pe Third Avenue, şi pizza a sosit tocmai când începeau ştirile de la ora unsprezece.

Principala ştire era despre Nicholas Spencer. Presa făcuse legătura dintre posibila lui apariţie în Elveţia şi dispariţia lui Vivian Powers. "O întorsătură nouă şi bizară în cazul Spencer." Reieşea că poliţia din Briarcliff Manor se îndoia că Vivian Powers fusese răpită.

Am hotărât că era prea târziu s-o sun pe Lynn, dar mi-am zis că, dacă aşa stăteau lucrurile, afirmaţiile că nu luase parte la planurile soţului ei rămâneau în picioare. Şi totuşi, dacă cineva *chiar* a părăsit conacul cu doar câteva minute înainte de incendiu, însemna că ea a avut un plan propriu.

M-am dus la culcare cu sentimente contradictorii şi am avut nevoie de mult timp ca să adorm. Dacă Vivian Powers plecase la Nick Spencer doar la câteva ore după ce am vorbit cu ea, înseamnă că e o actriţă a naibii de bună. Îmi părea bine că nu ştersesem mesajul telefonic primit de la ea. Intenţionam să-l păstrez şi să mă duc din nou la Gen-stone ca să stau de vorbă cu câteva dintre femeile care răspundeau la corespondenţă.

A doua zi la ora opt, Don şi cu mine eram în biroul lui Ken. Ţinând în mâini căni cu cafea

proaspătă, aburindă, cei doi mă priveau nerăbdători.

— Cronologic? am propus.

Ken dădu din cap.

Le-am povestit despre casa lui Vivian Powers, despre aspectul fals, regizat al uşii deschise şi al mesei şi veiozei răsturnate. Apoi am adăugat:

— Trebuie să ştiţi că părea absolut convingătoare când m-a sunat să-mi spună că bănuieşte cine a luat însemnările doctorului Spencer de la Broderick.

M-am uitat la ei şi am continuat:

— Acum cred că ştiu de ce au fost luate şi ce-ar fi putut să conţină. Ieri m-am lămurit. Am pus pe birou fotografia de la dineul de premiere şi am identificat-o pe Dora Whitman. I-am făcut o vizită. Mi-a povestit că a stat de vorbă cu Nick Spencer la dineu. I-a spus că ea şi cu soţul ei au fost la începutul lui noiembrie trecut într-o croazieră în America de Sud şi s-au împrietenit cu un cuplu din Ohio, care le-a povestit că nepoata lor a locuit o perioadă scurtă în Caspien, în urmă cu vreo treisprezece ani. Ea a născut la Caspien Hospital şi copilul a fost diagnosticat cu scleroză multiplă. L-a dus la doctorul Spencer pentru injecţiile obişnuite şi, cu o zi înainte ca familia să se mute înapoi în Ohio, doctorul Spencer a venit acasă la ei şi i-a făcut bebeluşului o injecţie cu penicilină pentru că avea febră mare.

Am luat o gură de cafea. Implicaţiile a ceea ce aflasem încă mă mai uluiau.

— Conform poveştii lor, câteva săptămâni mai târziu doctorul Spencer a sunat-o pe mamă în Ohio. Era foarte agitat. I-a spus că şi-a dat seama că îi administrase bebeluşului un vaccin netestat la care lucrase mai demult şi că purta întreaga răspundere pentru orice problemă putea să apară.

— I-a administrat pruncului un vaccin netestat... un vaccin vechi la care lucrase? E o minune că nu l-a omorât, spuse Ken furios.

— Stai să auzi şi restul. Mama i-a spus că bebeluşul nu avusese nici o reacţie la injecţie. Şi absolut neobişnuit în ziua de azi, nu a dat fuga la un avocat. Pe de altă parte, copilul nu dădea nici un semn că ar avea vreo problemă. Câteva săptămâni mai târziu, pediatrul din Ohio i-a spus mamei că pruncului i se pusese un diagnostic greşit, pentru că se dezvolta normal şi nu exista nici un semn de scleroză. Fata are acum treisprezece ani şi toamna trecută a fost victima unui accident de maşină. Radiologul a spus că dacă n-ar şti că e imposibil, ar zice că rezultatul arată urme extrem de vagi de scleroză la câteva celule. Mama s-a hotărât să ceară la Caspien radiografiile iniţiale. Ele arătau o scleroză extinsă, atât la creier cât şi la măduva spinării.

— Probabil că radiografiile au fost încurcate, spuse Ken. Asta se întâmplă foarte des.

— Ştiu, şi nimeni din Ohio nu a vrut să creadă că radiografiile nu au fost încurcate, cu excepţia mamei. Ea a încercat să-i scrie doctorului Spencer despre asta, însă el murise de câţiva ani şi scrisoarea i-a fost returnată. Dora Whitman le-a spus noilor prieteni că Nicholas Spencer era fiul doctorului Spencer şi că era sigură că lui i-ar fi plăcut să aibă veşti de la nepoata lor. Doamna Whitman a sugerat ca nepoata lor să-i scrie la Genstone. Se pare că a făcut-o, dar n-a primit nici un răspuns.

— Asta-i povestea pe care i-a spus-o doamna Whitman lui Spencer la dineu? întrebă Don.

— Da.

— Iar a doua zi el s-a întors în grabă în Caspien să ia însemnările tatălui său, dar a descoperit că dispăruseră, spuse Ken, jucându-se cu ochelarii. M-am întrebat cât de des trebuia să înlocuiască şurubelele care prindeau toartele de ramă.

— Dora Whitman i-a promis lui Spencer că îi dă adresa şi numărul de telefon ale cuplului care îi

povestise despre nepoata lor. Bineînţeles că nu le avea la ea la dineu. Spencer s-a dus la ea după ce a plecat de la doctorul Broderick, după ce aflase că însemnările fuseseră luate. Dora Whitman spune că era vizibil supărat.

Spencer a telefonat cuplului din Ohio din casa soţilor Whitman, a primit numărul de telefon al nepoatei lor şi a vorbit cu ea. Numele nepoatei e Caroline Summers. Dora Whitman l-a auzit întrebând-o pe doamna Summers dacă are fax. Se pare că avea, pentru că el a spus că va verifica la Caspien Hospital dacă mai există în arhivă un set de radiografii ale fiicei ei şi, dacă da, voia ca ea să-i transmită prin fax permisiunea de a le lua.

— Deci acolo s-a dus după ce a vorbit cu Broderick?

— Da. După ce am plecat de la doamna Whitman, m-am întors la Caspien Hospital. Mi s-a spus că Nick Spencer fusese acolo, dar nu-l putuseră ajuta. Singurul set de radiografii îi fusese trimis lui Caroline Summers.

— Succesiunea evenimentelor pare să indice că doamna Summers i-a trimis scrisoarea aia lui Spencer în noiembrie, după care cineva s-a grăbit să ia însemnările tatălui său, spuse Don.

Am observat că tot desena nişte triunghiuri şi m-am întrebat cum ar fi interpretat un psiholog genul ăsta de mâzgăleală. Eu ştiam cum s-o interpretez: o a treia persoană de la Gen-stone luase acea scrisoare în serios şi fie că acţionase pe baza ei, fie o dăduse altcuiva.

— Dar povestea nu s-a terminat. Nick Spencer a plecat cu avionul în Ohio, s-a întâlnit cu Caroline Summers şi cu fiica ei, a examinat-o pe fată şi a luat radiografiile care fuseseră făcute la Caspien Hospital. Apoi s-a dus cu doamna Summers la spitalul din Ohio, unde radiologul afirmase că văzuse urme de celule cu scleroză. Raportul radiologului dispăruse. Cineva se folosise de numele lui Caroline Summers şi luase raportul

în săptămâna de după Ziua Recunoştinţei. Nick a rugat-o pe doamna Summers să nu vorbească cu nimeni despre toate astea şi i-a promis că va ţine legătura cu ea. Bineînţeles că n-a mai făcut-o.

— Avea o cârtiţă undeva în propria-i companie şi, după o lună şi un pic, avionul lui s-a prăbuşit. Ken şi-a pus ochelarii, semn că şedinţa avea să se încheie curând. Acum a fost zărit în Elveţia şi iubita lui a dispărut.

— Şi au dispărut şi milioanele de dolari, spuse Don.

— Carley, zici că ai vorbit cu soţia doctorului Broderick? Ai obţinut vreo informaţie de la ea?

— Am vorbit cu ea doar o clipă. Ştia că am fost săptămâna trecută la el la cabinet şi bănuiesc că el m-a descris în culori favorabile, pentru că a fost de acord să stea de vorbă cu mine imediat ce soţul ei va fi în afara oricărui pericol. Să sperăm că el va putea spune ce s-a întâmplat.

— Accidentul lui Broderick, un avion prăbuşit, însemnări furate, un raport radiologic furat, un conac incendiat, o secretară dispărută, un vaccin anticancer eşuat, şi un vaccin care s-ar putea să fi vindecat scleroza multiplă acum treisprezece ani, spuse Don şi se ridică. Şi când te gândeşti că totul a început ca povestea unui escroc fugar!

— Pot să vă spun un lucru, nici o injecţie cu un vaccin vechi n-a vindecat vreodată scleroza multiplă, conchise Ken.

Telefonul meu a sunat şi am alergat să răspund. Era Lynn. Zvonurile că Nick fusese văzut în Elveţia, cuplate cu ştirea şocantă că el avea o relaţie amoroasă cu secretara lui, o determinaseră pe Lynn să pregătească o declaraţie pentru presă şi voia s-o ajut. Atât Charles Wallingford cât şi Adrian Garner se chinuiau să redacteze una.

— Carley, chiar dacă zvonul despre Nick se dovedeşte a fi neadevărat, faptul că avea o legătură sentimentală cu secretara lui mă va separa efectiv

în mintea oamenilor de activităţile lui. Toţi mă vor considera o soţie inocentă. Asta vrem amândouă, nu-i aşa?

— Vrem adevărul, Lynn, am spus, dar am acceptat cu reţinere să mă întâlnesc cu ea mai târziu şi să luăm masa la The Four Seasons.

29

The Four Seasons era aglomerat la ora unu, oră preferată de cel puţin jumătate din cei care iau prânzul în oraş. Am recunoscut multe personaje ale căror fotografii apar în secţiunea "Style" a ziarului *New York Times,* precum şi în paginile de politică şi afaceri.

Julian şi Alex, patronii, erau amândoi la birou. Am întrebat de masa doamnei Spencer şi Alex mi-a precizat:

— Rezervarea este pe numele domnului Garner. Ceilalţi au sosit. Sunt în Salonul Piscinei.

Aşadar, nu era vorba de o şedinţă gen "sora vitregă pune umărul să salveze o reputaţie", m-am gândit în timp ce urmam însoţitorul pe coridorul de marmură spre sala în care se aflau ceilalţi. M-am întrebat de ce nu-mi spusese Lynn nimic despre Wallingford şi Garner. Poate s-a gândit că am să dau bir cu fugiţii. Greşit, Lynn, m-am gândit. Abia aştept să mă uit bine la ei, mai ales la Wallingford. Dar trebuia să-mi înfrâng instinctele de reporter. Aveam de gând să fiu numai urechi şi să vorbesc foarte puţin.

Am ajuns în Salonul Piscinei, numit aşa pentru că are în mijloc o piscină mare, pătrată, înconjurată de copaci specifici anotimpului. Acum fiind primăvară, piscina era înconjurată de meri lungi şi supli, cu crengile încărcate de flori. Era o încăpere veselă, plăcută şi puteam paria că aici se încheie printr-o strângere de mână tot atâtea tranzacţii barosane ca şi în sălile de consiliu.

Lynn arăta minunat. Era îmbrăcată cu un costum negru cu guler şi manşete albe. Bandajele de la mâini dispăruseră. Duminică nu purta bijuterii, dar astăzi avea pe al treilea deget de la mâna stângă o verighetă lată de aur. În drum spre mesele lor oamenii se opreau să o salute.

Juca teatru, sau eram eu atât de predispusă s-o antipatizez încât m-am pomenit dispreţuindu-i zâmbetul afişat cu curaj şi clătinarea copilărească din cap atunci când un bărbat pe care l-am recunoscut a fi directorul unei firme de brokeraj i-a atins mâna? "Încă mă doare", îi explică ea, în timp ce însoţitorul îmi ţinea scaunul. M-am bucurat că era cu capul întors. Asta m-a scutit de a juca scena cu pupatul aerului.

Adrian Garner şi Charles Wallingford făcură obişnuitul gest de a-şi împinge scaunele în spate şi a se ridica atunci când am ajuns la masă. Eu am schiţat obişnuitul protest şi ne-am aşezat pe locurile noastre în acelaşi timp.

Trebuie să spun că ambii arătau foarte bine. Wallingford era un bărbat cu adevărat frumos, cu acele trăsături rafinate care rezultă prin continua încrucişare a mai multor generaţii cu sânge albastru. Nas acvilin, ochi albaştri, păr şaten închis, încărunţit la tâmple, şi mâini frumoase - era tipul patricianului.

Costumul lui gri închis cu dungi înguste, aproape invizibile, mi s-a părut a fi un Armani. Cravata roşu cu gri şi o cămaşă albă, apretată întregeau tabloul. Am observat mai multe femei privindu-l cu admiraţie în timp ce treceau pe lângă masă.

Adrian Garner era cam de aceeaşi vârstă cu Wallingford, dar asemănarea se oprea aici. Era mai scund cu cinci centimetri şi, după cum remarcasem duminică, nici trupul şi nici faţa nu aveau nimic din rafinamentul atât de vizibil la Wallingford. Tenul arămiu lăsa impresia că-şi petrecea foarte mult timp în aer liber. Azi purta ochelari, iar ochii

căprui, cufundaţi în orbite, aveau o privire pătrunzătoare. Când s-a uitat la mine, am simţit că putea să-mi citească gândurile. Omul emana o forţă subliniată de haina sport din antilopă şi pantalonii largi, maro.

Cei doi beau şampanie şi, la un semn din cap făcut de rame, chelnerul a umplut paharul din dreapta mea. În clipa aceea l-am văzut pe Garner aruncând o privire iritată spre Lynn, care încă mai vorbea cu tipul de la firma de brokeraj. Se pare că ea a simţit-o, pentru că a pus capăt conversaţiei, s-a întors spre noi şi a făcut pe încântata că mă vede.

— Carley, îmi pare tare bine că ai venit. Îţi imaginezi în ce situaţie sunt.

— Da.

— Nu e o binecuvântare că Adrian m-a avertizat privitor la declaraţia pe care o pregătisem duminică, când am crezut că se găsise o bucată din cămaşa lui Nick? Acum, după ce am auzit că Nick a fost văzut în Elveţia şi că asistenta lui a dispărut, pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred.

— Însă nu asta ai să declari, zise Wallingford pe un ton ferm. Se uită la mine. Toate astea sunt confidenţiale. Am făcut câteva cercetări la firmă. Unii angajaţi sunt convinşi că Nicholas Spencer şi Vivian Powers aveau o relaţie sentimentală. Părerea generală este că Vivian a rămas la serviciu ca să fie la curent cu desfăşurarea anchetei privitoare la prăbuşirea avionului. Cei de la procuratură fac cercetări bineînţeles, dar am angajat şi noi o agenţie de detectivi. Evident că pentru Spencer ar fi fost grozav ca toată lumea să-l creadă mort, dar o dată ce a fost văzut în Europa, jocul s-a sfârşit. Acum e declarat fugar şi e de presupus că şi Vivian Powers va fi considerată la fel. Ea n-a mai avut de ce să aştepte după ce s-a aflat că el a supravieţuit accidentului Dacă mai zăbovea, autorităţile ar fi luat-o la întrebări.

— Singurul lucru bun pe care l-a făcut femeia asta pentru mine este acela că oamenii nu mă mai

tratează ca pe o paria, spuse Lynn. Cel puţin acum sunt încredinţaţi că am fost păcălită de Nick la fel ca şi ei. Când mă gândesc...

— Domnişoară DeCarlo, când vă aşteptaţi să apară articolul dumneavoastră? mi se adresă Adrian Garner.

M-am întrebat dacă eu eram singura de la masă iritată de modul arogant în care o întrerupsese pe Lynn. Aveam impresia că Garner îşi făcuse un obicei din asta.

l-am dat în mod deliberat un răspuns în doi peri, sperând să-l enervez la rândul meu:

— Domnule Garner, uneori avem de-a face cu două elemente opuse. Unul este aspectul de ştire al unui articol şi, fireşte, Nicholas Spencer e o ştire mare. Celălalt aspect este tratarea subiectului în mod cinstit, astfel încât articolul să nu devină doar o sinteză a ultimelor zvonuri. Ştim în momentul de faţă întreaga poveste a lui Nick Spencer? Nu cred. De fapt, pe zi ce trece mă conving că n-am cercetat nici măcar ambalajul poveştii, aşa că nu vă pot răspunde la întrebare.

Mi-am dat seama că reuşisem să-l înfurii, lucru care m-a încântat. O fi Adrian Napel Garner un magnat cu succes uriaş, dar asta nu-i dă dreptul să fie bădăran.

Am înţeles că eram pe picior de război.

— Domnişoară DeCarlo..., începu el. L-am întrerupt:

— Prietenii îmi spun Carley. Nu era singurul care putea să întrerupă oamenii în timp ce vorbeau, m-am gândit.

— Carley, cei patru oameni de la masa asta, precum şi investigatorii şi angajaţii de la Gen-stone sunt victimele lui Nicholas Spencer. Lynn mi-a spus că dumneata însăţi ai investit în companie douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Da, am investit. M-am gândit la tot ce auzisem despre superba vilă a lui Garner şi m-am decis să încerc să-l fac să se simtă prost. Erau banii

pe care îi economisisem pentru a-mi cumpăra un apartament, domnule Garner. Am visat ani de zile la el: o clădire cu un ascensor care să funcţioneze, o baie în care duşul să funcţioneze, poate chiar o clădire mai veche, cu şemineu. Întotdeauna m-am dat în vânt după şeminee.

Ştiam că Garner se ridicase prin propriile puteri, dar nu a vrut să înghită momeala şi să spună ceva de genul: "Ştiu cum e să vrei un duş care funcţionează". Mi-a ignorat umilele visuri.

— Toţi cei care au investit în Gen-stone au o poveste personală, un plan personal care a fost spulberat, spuse el nervos. Compania mea şi-a tăiat craca de sub picioare anunţând intenţia de a plăti drepturile de distribuire a vaccinului Gen-stone. Noi n-am avut de suferit din punct de vedere financiar, pentru că angajamentul nostru depindea de aprobarea AAM după testarea vaccinului. Cu toate astea, compania a fost grav prejudiciată în ceea ce priveşte credibilitatea. Oamenii au cumpărat acţiuni Gen-stone în parte şi pentru că Garner Pharmaceutical are o reputaţie solidă. În lumea afacerilor, vinovăţia prin asociere este un factor foarte real, Carley.

Fusese cât pe ce să-mi spună domnişoară DeCarlo, dar ezitase şi îmi spusese "Carley". Nu cred că am auzit vreodată o rostire mai dispreţuitoare a numelui meu. Brusc, mi-am dat seama că, în ciuda atotputerniciei lui, Adrian Garner se temea de mine.

Drace, asta era prea de tot. El *respectă* faptul că pot ajuta oamenii să înţeleagă că nu numai Lynn, ci şi Garner Pharmaceutical Company era victima colosalei gogoriţe a lui Spencer, vaccinul anticancer.

Toţi trei mă priveau aşteptând răspunsul. Am decis că era rândul meu să aştept o mică informaţie de la ei. M-am adresat lui Wallingford.

— Îl cunoaşteţi personal pe acţionarul care pretinde că l-a văzut pe Nick Spencer în Elveţia?

Înainte ca Wallingford să apuce să răspundă, Garner ridică mâna:

— Poate că ar trebui să comandăm, zise el.

Mi-am dat seama că şeful de sală stătea alături de masa noastră. Eu am comandat sufleu de homar şi salată verde.

Nu mulţi oameni comandă în ziua de azi biftec tartar. Carnea crudă combinată cu ouă crude nu e considerată cea mai potrivită hrană pentru a trăi până la o vârstă înaintată. Iată de ce mi s-a părut interesant că biftecul tartar a fost alegerea lui Adrian Garner.

Am repetat întrebarea:

— Îl cunoaşteţi pe acţionarul care pretinde că l-a văzut pe Nick Spencer în Elveţia?

Wallingford ridică din umeri:

— Pentru mine, *a cunoaşte* pe cineva înseamnă a şti cu adevărat suficient de multe lucruri despre el, nu doar a-l vedea în mod regulat la adunări mari, precum întrunirea acţionarilor sau petrecerile de caritate. Numele acţionarului e Barry West. Face parte din conducerea unui magazin universal şi se pare că îşi plasează destul de bine propriile investiţii. În ultimii opt ani a venit de patru sau cinci ori la întrunirile noastre şi de fiecare dată a ţinut să stea de vorbă atât cu Nick cât şi cu mine. Acum doi ani, când Garner Pharmaceutical s-a angajat să distribuie vaccinul dacă va fi omologat, Adrian l-a numit pe Lowell Drexel să îl reprezinte în consiliul nostru director. Barry West a încercat imediat să se vâre pe sub pielea lui Lowell.

Wallingford îi aruncă o privire lui Adrian Garner.

— L-am auzit întrebându-l pe Lowell dacă ai nevoie de un manager bun, Adrian.

— Dacă Lowell a fost deştept, a spus nu, se stropşi Garner. Era clar că Adrian Garner nu credea în porţia de bunăvoinţă de fiecare zi, dar mi-am dat seama că, într-o oarecare măsură, eram

dispusă să-i trec cu vederea lipsa de maniere. În lumea presei ai parte de atâtea "ocolişuri", încât cineva care spune lucrurilor pe nume poate constitui o schimbare revigorantă.

— În tot cazul, spuse Wallingford, cred că Barry West a avut ocazia să-l vadă destul de des şi destul de aproape pe Nick, astfel încât să nu-l confunde cu cineva care seamănă cu el.

Prima mea impresie de duminică din apartamentul lui Lynn fusese că bărbaţii ăştia se detestau cordial. Totuşi, războiul duce la alianţe ciudate şi la fel se petrec lucrurile şi în cazul unei companii falimentare, mi-am zis. Oricum, îmi era clar faptul că nu mă aflam aici doar ca s-o ajut pe Lynn să explice lumii că este victima neajutorată a hoţiei şi infidelităţii soţului ei. Pentru cei trei era important să-şi facă o idee despre ce avea să se scrie în articolul din *Wall Street Weekly.*

— Domnule Wallingford...

El a ridicat mâna. Am ştiut că urma să-mi ceară să-i spun pe numele de botez. A făcut-o. Am acceptat.

— Charles, după cum bine ştii eu scriu numai partea de interes omenesc a falimentului lui Genstone şi a dispariţiei lui Nick Spencer. Aţi vorbit pe larg cu colegul meu, Don Carter, nu-i aşa?

— Da. În colaborare cu auditorii noştri, le-am acordat investigatorilor accesul total la registrele noastre.

— A furat toţi banii ăia şi cu toate acestea nici măcar n-a vrut să meargă cu mine să vadă o casă din Darien, care era o afacere grozavă, spuse Lynn. Eu îmi doream din tot sufletul ca mariajul nostru să meargă, iar el nici măcar n-a înţeles că nu puteam să trăiesc în casa altei femei!

A trebuit să-i dau dreptate în privinţa asta. Dacă aş fi fost măritată, nici mie nu mi-ar fi plăcut să trăiesc în casa altei femei. Apoi, preţ de o fracţiune de secundă, m-am gândit că dacă eu şi

Casey sfârşeam prin a fi împreună, n-am fi avut problema asta.

— Colegul dumitale, doctorul Page, a primit acces liber la laboratorul nostru şi la rezultatele experienţelor noastre, continuă Wallingford. Din nefericire pentru noi, la început au existat unele rezultate promiţătoare. Acest lucru nu e ceva neobişnuit atunci când se fac cercetări pentru un medicament sau vaccin menite să împiedice sau să încetinească dezvoltarea celulelor canceroase, însă foarte des s-a întâmplat ca speranţele să dispară din cauză că rezultatele primelor cercetări nu s-au adeverit. Asta s-a întâmplat şi la Gen-stone. De ce o fi furat el atâţia bani? Nu vom şti niciodată de ce a început să-i fure. Când s-a convins că vaccinul nu era bun şi că acţiunile urmau să se prăbuşească, n-a mai avut cum să acopere furtul; probabil că atunci s-a hotărât să dispară.

În facultate, jurnaliştii sunt învăţaţi să pună cinci întrebări de bază: Cine? Ce? De ce? Unde? Când? Eu am ales-o pe cea de la mijloc.

— De ce? am întrebat. De ce ar fi făcut asta?

— Iniţial, poate ca să mai tragă de timp pentru a încerca să dovedească faptul că vaccinul ar avea efect, spuse Wallingford. Apoi, când şi-a dat seama că nu se putea şi el falsifica rezultatele, a decis că nu-i rămânea decât să fure destui bani ca să poată trăi şi apoi să fugă. Închisoarea federală nu e "clubul" pe care îl descrie presa.

M-am întrebat dacă cineva se gândise vreodată serios la închisoarea federală ca la un club. Ce spuneau Wallingford şi Garner era că, în esenţă, mă dovedisem zeloasă în a rămâne alături de Lynn. Acum puteam cădea de acord asupra modalităţii de a-i evidenţia acesteia nevinovăţia şi a-i ajuta pe ei să-şi restabilească credibilitatea prin modul în care formulam partea mea din articol.

Era timpul să spun din nou ceea ce credeam că spusesem deja:

— Trebuie să repet ceva de care sper că v-aţi dat seama, am început eu. Deoarece ni se serveau salatele, am întârziat să-mi termin declaraţia. Chelnerul ne-a oferit piper măcinat. Numai Adrian Garner şi cu mine am acceptat. După ce chelnerul a plecat, le-am spus că aveam să scriu articolul aşa cum vedeam eu lucrurile, însă pentru a-l scrie bine şi corect, trebuia să îmi programez nişte întâlniri atât cu Charles Wallingford cât şi cu domnul Garner, care, mi-am dat seama brusc, nu mă încurajase să-i spun Adrian.

Amândoi acceptară. Cu reţinere? Probabil, dar asta era greu de dovedit.

Apoi, afacerea fiind oarecum încheiată, Lynn a întins mâinile peste masă, spre mine. Am fost nevoită să-i răspund atingându-mi vârfurile degetelor de ale ei.

— Carley, eşti atât de bună cu mine, spuse ea cu un oftat adânc. Mă bucur tare mult că şi tu crezi că am mâinile arse, dar curate.

Mi-au venit în minte faimoasele cuvinte ale lui Pilat din Pont: “Mă spăl pe mâini de sângele acestui om nevinovat”.

Dar Nick Spencer, m-am gândit, oricât de curate i-au fost la început intenţiile, era vinovat de furt şi înşelăciune, nu-i aşa? Asta indicau în mod clar majoritatea dovezilor.

Oare?

30

Înainte de a pleca de la restaurant am căzut de acord asupra datelor întrevederilor mele cu Wallingford şi Garner. Am profitat de situaţie şi le-am propus să ne întâlnim la domiciliile lor. Wallingford, care locuieşte în Rye, una dintre cele mai elegante suburbii din Westchester County, a spus imediat că puteam să mă duc la el fie sâmbătă, fie duminică după-amiază, la trei.

— Mi-ar conveni sâmbătă, am spus, gândindu-mă la petrecerea la care urma să mă duc cu Casey. Apoi i-am strecurat o strâmbă. Vreau să merg la sediul dumitale şi să vorbesc cu câţiva angajaţi, doar ca să aflu părerea lor despre pierderea banilor şi faliment şi despre felul cum o să le afecteze toate astea viaţa.

Dându-mi seama că încearcă să găsească rapid un mod politicos de a mă refuza, am adăugat:

— Am luat numele acţionarilor prezenţi la întrunirea de săptămâna trecută şi am să discut şi cu ei. De fapt, voiam, să aflu de la angajaţi dacă ştiau că Nicholas Spencer şi Vivian Powers aveau o legătură sentimentală.

Era limpede că lui Wallingford îi displăcea cererea mea, însă a cedat pentru că dorea să-mi fac o părere bună despre el.

— Nu cred că va fi o problemă, spuse el în final, pe un ton rece.

— Atunci, mâine după-amiază, pe la trei, am spus repede. Promit că n-o să dureze. Vreau doar să văd reacţia generală, ca s-o prind în articol.

Spre deosebire de Wallingford, Garner a refuzat scurt să fie intervievat acasă la el.

— Casa omului este cetatea lui, Carley, spuse el. Eu nu amestec niciodată căminul cu afacerile.

Mi-ar fi plăcut să-i amintesc că până şi Palatul Buckingham este deschis pentru turişti, dar mi-am ţinut gura. Un jurnalist nu trebuie să-şi lase emoţiile să stea în calea unui articol, însă am simţit că mă cuprinde mânia. Mi se părea că Lynn era de-a dreptul mulţumită la gândul că soţul ei fusese implicat într-o idilă serioasă înainte de a dispărea. Asta o punea într-o lumină mai bună. Mulţi o vor compătimi şi pentru ea asta conta.

Wallingford şi Garner se situau pe aceeaşi poziţie. Şi ei voiau să apară în faţa lumii în postura de victime. Dintre noi patru, m-am gândit eu, sunt singura care pare cât de cât interesată de probabilitatea ca, în cazul în care se dădea de urma

lui Nick Spencer, să existe o posibilitate de a recupera cel puţin *o parte* din bani. Asta ar fi fost o veste grozavă pentru acţionari. Poate că mi-aş fi primit şi eu înapoi cei douăzeci şi cinci de mii de dolari. Exista şi posibilitatea ca Wallingford şi Garner să fie convinşi că Nick îngropase banii atât de adânc încât nu aveau să fie găsiţi niciodată, chiar dacă el ar fi fost arestat.

După ce mi-a refuzat o vizită acasă, Garner a fost de acord să mă duc la el la birou, în Chrysler Building. Mi-a spus că putea să-mi acorde un interviu rapid vineri dimineaţă la ora nouă treizeci.

Dându-mi seama ce puţini jurnalişti au ajuns atât de departe cu Adrian Garner - era renumit pentru faptul că nu dădea interviuri -, i-am mulţumit cu o căldură rezonabilă.

Chiar înainte de a ne ridica de la masă, Lynn mi-a spus:

— Carley, am început să sortez lucrurile personale ale lui Nick. Am dat de placheta care i-a fost acordată în februarie în oraşul lui natal. O băgase într-un sertar. Tu ai fost la Caspien ca să aduni material despre el, nu-i aşa?

— Da.

— Ce gândesc despre el oamenii de acolo?

— Exact ce gândesc toţi ceilalţi oameni. A fost atât de convingător încât conducerea spitalului din Caspien a băgat o grămadă de bani în Genstone şi, ca urmare a pierderii, a trebuit să amâne construirea aripii pentru copii.

Wallingford clătină din cap. Garner părea trist, dar mi-am dat seama că devenea nerăbdător. Masa luase sfârşit. El era gata de plecare.

Lynn nu păru afectată de pierderea banilor de care ar fi beneficiat copiii bolnavi, în schimb m-a întrebat:

— Adică, ce au spus despre Nick î*nainte* de izbucnirea scandalului?

— În ziarul local s-au publicat elogii şi veşnice regrete după prăbuşirea avionului. Se pare

că Nick a fost un elev eminent, un copil bun şi a excelat la sport, mai ales la înot.

— Ceea ce ar putea explica faptul că, după înscenarea accidentului de avion, a reuşit să înoate până la ţărm, sugeră Wallingford.

S-ar putea, m-am gândit. Dar dacă a fost destul de deştept să realizeze asta, mi se pare ciudat că n-a dovedit aceeaşi prezenţă de spirit pentru a nu fi localizat în Elveţia.

M-am întors la birou şi mi-am verificat mesajele. Două dintre ele erau destul de deconcertante. Primul e-mail pe care l-am citit spunea: "Când soţia mea ţi-a scris anul trecut, nu te-ai deranjat să-i răspunzi la întrebare, iar acum e moartă. Nu eşti chiar atât de deşteaptă. Ai aflat cine a fost în casa lui Lynn Spencer înainte să fie incendiată?"

Cine o fi tipul ăsta? m-am întrebat. Evident că era destul de dus cu sorcova. După adresă, mi-am dat seama că era acelaşi tip care îmi trimisese un mesaj ciudat cu două zile în urmă. Păstram acel e-mail, dar mi-am dorit să-l fi păstrat şi pe celălalt care mi se păruse ciudat, cel care spunea: "Pregăteşte-te pentru ziua judecăţii". La vremea aceea crezusem că era o formă de nebunie religioasă. Acum m-am întrebat dacă nu cumva toate trei aveau acelaşi expeditor. Fusese cineva în casă cu Lynn? Ştiam de la familia Gomez că obişnuia să primească vizitatori seara târziu. M-am întrebat ce-ar fi să-i trimit acest e-mail şi să-i spun: "Nu-i aşa că e caraghios?" Ar fi interesant să-i aflu reacţia.

Celălalt mesaj care m-a tulburat era pe robot şi venea de la o doctoriţă de la cabinetul de radiologie al spitalului din Caspien. Spunea că era important s-o lămuresc într-o privinţă.

Am sunat-o imediat.

— Domnişoară DeCarlo, aţi fost ieri aici şi aţi vorbit cu asistenta mea?

— Da.

— Am înţeles că aţi cerut o copie a radiografiilor copilului Summers, spunând că doamna Summers este dispusă să vă trimită prin fax permisiunea de a le lua.

— Aşa este.

— Am înţeles că asistenta mea v-a spus că noi nu am reţinut copii. I-am explicat soţului doamnei Summers când le-a luat anul trecut, pe 28 noiembrie, că era ultimul nostru set şi că dacă dorea îi puteam face duplicate. El a zis că nu e nevoie.

— Înţeleg. A trebuit să-mi caut cuvintele. Eram sigură că soţul lui Caroline Summers nu ridicase acele radiografii, după cum nu ridicase nici rezultatele celor de la Ohio. Cel care citise şi luase în serios scrisoarea pe care i-a scris-o Caroline Summers lui Nicholas Spencer avusese grijă de toate. Folosindu-se de numele lui Nick Spencer furase de la Broderick însemnările doctorului Spencer, apoi subtilizase de la Caspien Hospital radiografiile care arătau că pruncul avea scleroză multiplă şi, la sfârşit, şterpelise rezultatele controlului radiologie de la spitalul din Ohio. Concluzia era că avea un motiv serios ca să facă toate astea.

Don era singur în birou. Am intrat.

— Ai un minut?

— Sigur.

I-am povestit de masa de la The Four Seasons.

— Succes, spuse el. Garner e un tip greu de definit.

Apoi i-am povestit de radiografiile pe care cineva care se dăduse drept soţul lui Caroline Summer le luase de la Caspien Hospital.

— Indiferent cine e, şi-a făcut bine temele, ceea ce dovedeşte că Gen-stone are - sau a avut - o "cârtiţă" în interior, spuse încet Carter. Ai spus ceva despre asta la masă?

L-am privit mustrător.

— Scuze, spuse el. Bineînţeles că n-ai spus.

I-am arătat e-mail-ul.

— Nu mă pot pronunţa dacă tipul ăsta e sărit de pe fix sau nu.

— Nici eu, dar cred că ar trebui să anunţi autorităţile. Poliţiştilor le-ar plăcea să dea de urma lui, deoarece s-ar putea să fie un martor important în cazul incendiului ăla. Se pare că poliţiştii din Bedford au oprit un puşti pentru conducere sub influenţa alcoolului. Familia lui are un avocat foarte bun care vrea să facă un târg. Târgul ar fi mărturia puştiului împotriva lui Marty Bikorsky. Puştiul spune că se întorcea acasă de la o petrecere acum o săptămână, mai precis marţi dimineaţa pe la trei, şi a trecut pe lângă casa familiei Spencer. El jură că l-a văzut pe Marty Bikorsky la volanul camionetei lui în faţa casei. Conducea încet.

— Pentru Dumnezeu, de unde ştia că era camioneta lui Marty Bikorsky? am protestat.

— Pentru că puştiul şi-a buşit maşina în Mount Kisco şi a ajuns la staţia service unde lucrează Marty. I-a văzut maşina şi i-au plăcut plăcuţele de înmatriculare. A vorbit cu el despre asta. Pe plăcuţe scrie M.O.B. Numele complet al lui Bikorsky este Martin Otis Bikorsky.

— De ce n-a vorbit până acum?

— Bikorsky fusese deja arestat. Puştiul a plecat pe furiş de la petrecere şi a avut necazuri cu părinţii lui. Ei zice că, dacă n-ar fi fost arestat vinovatul, ar fi vorbit.

— Nu-i aşa că *ăsta* e micul cetăţean model? am spus, dar în realitate eram răvăşită de ce aflasem de la Don. Mi-am amintit că îl întrebasem pe Marty dacă stătuse în maşină când ieşise să fumeze. O prinsesem pe soţia lui aruncându-i o privire de avertizare. Despre asta să fi fost vorba? m-am întrebat acum, la fel ca atunci. Făcuse o plimbare în loc să stea în maşină cu motorul pornit? Casele din vecinătate erau foarte apropiate una de alta. Un vecin cu fereastra deschisă ar fi

putut auzi un motor pornit în toiul nopţii. Părea firesc ca, furios, tulburat şi cu două beri la activ, Bikorsky să fi trecut pe lângă faimosul conac Bedford şi să se fi gândit la pierderea propriei case. Probabil că în cazul acesta ar fi făcut ceva.

E-mail-urile pe care le primeam păreau să confirme versiunea asta.

Mi-am dat seama că Don mă studia.

— Te gândeşti că nu mă pricep la oameni? l-am întrebat.

— Nu, îmi pare rău că n-ai nimerit-o cu tipul ăsta. Din ce mi-ai spus, Marty Bikorsky e într-o situaţie foarte neplăcută. Dacă într-adevăr a luat-o razna şi a incendiat casa aia, o să stea mult la răcoare, pot să-ţi garantez. Sunt prea mulţi mahări în Bedford ca să lase pe cineva să dea foc uneia dintre casele lor şi să scape uşor. Crede-mă, dacă pledează vinovat, o să iasă mult mai bine.

— Sper că nu o va face, am spus. Sunt convinsă că nu e vinovat.

M-am dus la biroul meu. Un exemplar din *New York Post* era încă acolo. Am căutat în pagina trei articolul în care se scria că Spencer fusese văzut în Elveţia şi că Vivian Powers dispăruse. Mai devreme citisem numai primele două paragrafe. Restul era în mare parte reluarea poveştii Gen-stone, însă am găsit informaţia care speram să fie acolo - numele familiei lui Vivian Powers, din Boston.

Allan Desmond, tatăl ei, dăduse o declaraţie: “Sunt convins că fiica mea nu s-a dus în Europa, la Nicholas Spencer. În aceste ultime săptămâni a vorbit des la telefon cu mama ei, cu surorile ei şi cu mine. Era profund îndurerată de moartea lui şi intenţiona să se întoarcă la Boston. Dacă el trăieşte, ea nu a ştiut. Sunt convins că nu şi-ar fi pus cu bună ştiinţă familia într-o astfel de situaţie. Indiferent ce s-a întâmplat cu ea, a fost fără cooperarea sau consimţământul ei.

Şi eu credeam acelaşi lucru. Vivian Powers îl *jelea* pe Nicholas Spencer. E nevoie de multă cruzime ca să dispari în mod deliberat şi să-ţi laşi familia să se frământe clipă de clipă şi în fiecare zi, întrebându-se ce ţi s-a întâmplat.

M-am aşezat la birou şi m-am uitat peste însemnările pe care mi le făcusem despre vizita la Vivian. Mi-a sărit în ochi un lucru. Ea mi-a spus că scrisorii mamei copilului care fusese vindecat i se răspunsese cu o scrisoare tip. Ţineam minte că mama, Caroline Summers, îmi spusese că nu a primit nici un răspuns. Aşadar, cineva de la dactilografie dăduse scrisoarea cuiva şi distrusese orice urmă că ea a existat.

Am decis că aveam obligaţia să sun la poliţia din Bedford şi să le spun de e-mail-uri. Detectivul de care am dat a fost cordial, dar n-a părut foarte interesat. M-a rugat să-i trimit prin fax câte o copie a fiecărui mesaj.

— O să transmitem informaţia procuraturii, a spus el. Vom întreprinde şi o anchetă să dăm de urma celui care le-a trimis, dar cred că e opera unui smintit, domnişoară DeCarlo. Suntem absolut siguri că am pus mâna pe cine trebuia.

Nu avea nici un rost să-i spun că eu eram convinsă că se înşela. După aceea l-am sunat pe Marty Bikorsky. Mi-a răspuns din nou robotul. I-am lăsat un mesaj: "Marty, ştiu că circumstanţele îţi sunt defavorabile, însă eu rămân de partea ta. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă."

Mă pregăteam să-i las numărul celularului meu, când el a ridicat receptorul. A fost de acord să ne întâlnim. Eram în drum spre ieşire când mi-am adus aminte de ceva. M-am întors şi am deschis din nou computerul. Ştiam că văzusem în *House Beautiful* un articol în care Lynn era fotografiată la conacul din Bedford. Dacă ţineam minte bine, articolul era ilustrat şi cu alte fotografii ale conacului. Ce mă interesa pe mine în mod deosebit era o descriere a domeniului. Am găsit-o şi am

scos o copie la imprimantă, felicitându-mă că memoria nu mă înşelase.

De data asta am nimerit în traficul de la ora cinci şi ara ajuns la familia Bikorsky abia la şapte fără douăzeci. Dacă sâmbătă, când îi văzusem, el şi Rhoda arătau descumpăniţi, astăzi păreau de-a dreptul bolnavi. Ne-am aşezat în camera de zi. Am auzit televizorul mergând în cămăruţa de lângă bucătărie şi am presupus că Maggie era acolo.

— Am senzaţia că n-ai stat în noaptea aia în maşină cu motorul pornit, Marty. Ai făcut o plimbare, nu-i aşa? l-am întrebat eu direct.

Nu era greu de ghicit că Rhoda obiectase cu tărie la venirea mea acolo. Se înroşi la faţă şi îmi spuse cu glas coborât:

— Carley, pari o persoană de treabă, dar eşti ziaristă şi vrei un articol. Puştiul ăla s-a înşelat. Nu pe Marty l-a văzut. Avocatul nostru îi va demonta povestea. Băiatul încearcă să iasă din bucluc profitând de acuzaţia adusă Iui Marty. Va spune orice ca să încheie un târg. Am primit câteva telefoane de la nişte oameni care nici măcar nu ne cunosc. Toţi mi-au spus că e un mare mincinos. Marty nu a plecat de pe alee în noaptea aia.

M-am uitat la Marty.

— Vreau să-ţi arăt e-mail-urile astea, i-am spus. L-am urmărit cât le-a citit, apoi i le-a arătat Rhodei.

— Cine e tipul ăsta? m-a întrebat el.

— Nu ştiu. Poliţia mi-a promis că pune sub urmărire mesajele astea. Îl vor găsi. Eu am impresia că e scrântit, dar nu-i exclus să se fi învârtit pe acolo în noaptea aia. Poate chiar l-a văzut pe cel care a dat foc. Tu o ţii una şi bună că n-ai trecut pe lângă casa familiei Spencer cu zece minute înainte de incendierea ei, dar dacă minţi, şi mai apar câţiva martori, chiar că eşti terminat.

Rhoda începu să plângă. El o bătu uşurel pe genunchi şi, preţ de câteva clipe, nu spuse nimic. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Am fost acolo, spuse el cu glasul sugrumat. Cum ţi-am spus, băusem două beri după program, mă durea capul şi am ieşit la o plimbare cu maşina. Eram încă furios - recunosc asta. Nu numai din cauza casei, ci şi din cauză că vaccinul anticancer nu era bun de nimic. Tu nu ştii cât m-am rugat să iasă la timp ca s-o ajute pe Maggie.

Rhoda îşi îngropă faţa în mâini. Marty o cuprinse cu braţul.

— Te-ai oprit vreo clipă în faţa casei?

— M-am oprit atât cât să cobor geamul camionetei şi să scuip spre casă şi pe tot ce reprezenta ea. Apoi am venit acasă.

L-am crezut. Aş fi jurat că spunea adevărul.

— Marty, ai fost acolo cu câteva minute înainte de izbucnirea incendiului. Ai văzut pe cineva ieşind din casă sau vreo altă maşină? Dacă puştiul ăsta spune adevărul şi chiar te-a văzut, înseamnă că l-ai văzut şi tu pe el?

— A trecut o maşină care venea din sens opus. S-ar putea să fi fost puştiul. În urma primei maşini, la distanţă de vreo jumătate de milă, venea altă maşină, care a trecut şi ea pe lângă casă.

— Ai observat ceva la ea? El clătină din cap.

— Nu chiar. Poate mi-a trecut prin cap că, după forma farurilor, era destul de veche, dar n-aş putea jura.

— Ai văzut pe cineva venind dinspre casă pe alee?

— Nu, dar dacă tipul care a trimis mesajul ăsta a fost acolo, s-ar putea să aibă dreptate. Ţin minte că înăuntru, lângă poartă, *era* parcată o maşină.

— Ai văzut o maşină acolo!

— Doar am zărit-o. Am observat-o când am oprit şi am coborât geamul, dar n-am stat acolo decât câteva secunde.

— Cum arăta maşina aia, Marty?

— Era o berlină de culoare închisă, asta-i tot ce pot să spun. Se afla chiar lângă alee, în spatele

stâlpului din stânga al porţii.

Am scos din geantă articolul de pe Internet şi i-am arătat o fotografie a domeniului făcută din şosea.

— Arată-mi.

El se aplecă şi studie fotografia.

— Vezi, aici era parcată maşina, spuse el, arătând un loc chiar în spatele porţii.

Sub fotografie scria: "O fermecătoare alee de piatră de râu duce la un heleşteu".

— Maşina trebuie să fi fost pe aleea pietruită. Stâlpul o ascundea vederii din stradă, spuse Marty.

— Dacă cel care a trimis e-mail-ul chiar a văzut un om pe alee, înseamnă că maşina era a lui.

— De ce nu s-a dus cu maşina până lângă casă? întrebă Rhoda. De ce a parcat-o acolo şi a mers pe jos?

— Pentru că cel care a fost acolo nu voia ca maşina să fie văzută, am spus. Marty, ştiu că trebuie să discuţi cu avocatul tău despre asta. Am citit cu foarte mare atenţie relatările despre incendiu. Nimeni nu a pomenit ceva despre o maşină parcată la poartă, aşa că cel care a fost acolo a plecat înainte de sosirea pompierilor.

— Poate că el a provocat incendiul, spuse Rhoda cu o urmă de speranţă în glas. Ce făcea acolo şi de ce îşi ascundea maşina?

— Există o mulţime de întrebări fără răspuns, am spus în timp ce mă ridicam. Poliţiştii pot da de urma celui care a trimis e-mail-urile. Asta ar putea fi salvarea ta, Marty. Mi-au promis că îmi vor spune cine e.

În timp ce se ridica, Marty puse întrebarea pe care o aveam şi eu în minte.

— Doamna Spencer a spus că a avut companie în noaptea aceea?

— Nu, n-a spus. Apoi, din loialitate, am adăugat: Ai văzut şi tu ce mare e domeniul. Putea să fie cineva acolo fără ca ea să ştie.

— Nu cu maşina. Ar fi trebuit să ştie combinaţia sistemului electric de deschidere a porţii, sau ca cineva din casă să-i fi dat drumul. Aşa funcţionează chestiile alea. Poliţiştii i-au verificat pe oamenii care au lucrat acolo, sau se concentrează numai asupra mea?

— Nu pot să-ţi răspund la asta, însă te asigur că am de gând să aflu. Să începem cu e-mail-ul şi să vedem unde ne duce.

Adversitatea Rhodei faţă de mine dispăruse.

— Carley, chiar crezi că există o şansă să fie găsit tipul care a provocat incendiul?

— Da, cred.

— Se mai pot întâmpla minuni? Nu se referea numai la incendiu.

— Eu cred în ele, Rhoda, am spus cu convingere.

În drum spre casă mi-am zis că miracolul pe care şi-l dorea cel mult avea să-i fie refuzat. Aici nu aveam cum s-o ajut, dar aş fi făcut orice să-l pot ajuta pe Marty să-şi dovedească nevinovăţia. Îi va fi cumplit de greu să accepte moartea copilului, dar ar fi fost şi mai rău dacă nu l-ar fi avut alături pe soţul ei.

Ştiam cum este.

31

Am ajuns acasă aproape de ora nouă. Eram obosită şi flămândă. Nu voiam pizza. Nu voiam mâncare chinezească. M-am uitat în frigider şi am fost de-a dreptul dezolată descoperind doar o bucată de brânză uscată pe margini, două ouă, o roşie moale, o salată care din verde devenise maronie şi un sfert de pâine fraţuzească.

Julia Child ar transforma astea într-o masă delicioasă, mi-am spus. Să vedem ce pot face eu.

Cu gândul la acea bucătăreasă fermecătoare şi excentrică m-am pus pe treabă şi, până la urmă, n-a ieşit tocmai rău. Mai întâi mi-am turnat un pahar

de vin roşu. Apoi am curăţat salata de frunzele maronii, am pus-o într-un castron, am adăugat puţin usturoi, ulei şi oţet şi am făcut o salată. Am tăiat pâinea în felii subţiri, am presărat deasupra parmezan ras şi le-am băgat în cuptor. Din brânză, ouă şi roşie am făcut o omletă grozavă.

Nu toată lumea ştie să facă omletă, m-am gândit, felicitându-mă.

Am mâncat stând în fotoliu, cu tava în braţe şi cu picioarele pe perna de rugăciune; era reconfortant acasă, unde mă simţeam la largul meu. Am deschis o revistă cu gândul s-o citesc, dar am descoperit că nu mă puteam concentra din cauza evenimentelor de peste zi care îmi asaltau mintea.

Vivian Powers. O vedeam stând în uşa casei ei. Înţelegeam de ce spusese Manuel Gomez că era fericit că Nick o cunoscuse. Nu ştiu de ce, dar nu mi-i imaginam pe aceşti doi oameni, care pierduseră fiecare din cauza cancerului persoana iubită, trăind în Europa pe banii care ar fi trebuit folosiţi pentru cercetări în domeniul cancerului.

Tatăl lui Vivian jurase că fiica lui nu şi-ar fi lăsat familia să sufere, întrebându-se ce i se întâmplase. Fiul lui Nick Spencer se agăţa de speranţa că tatăl lui era în viaţă. Oare chiar ar fi lăsat Nick un copil care îşi pierduse mama să trăiască cu speranţa că într-o zi va primi veşti de la tatăl lui?

Primul buletin de ştiri locale era la zece. Am deschis televizorul, nerăbdătoare să văd dacă erau veşti noi despre Spencer sau Powers. Am avut noroc. Barry West, acţionarul care pretindea că îl văzuse pe Nick, urma să fie intervievat. Abia aşteptam.

West nu corespundea în nici un caz rolului de Sherlock Holmes. Era un tip de statură medie, durduliu, cu obrajii dolofani şi început de chelie. Interviul îi era luat în cafeneaua în aer liber unde spunea că îl văzuse pe Nicholas Spencer.

Corespondentul Fox News la Zürich a trecut direct la subiect.

— Domnule West, aici stăteaţi când aţi crezut că îl vedeţi pe Nicholas Spencer?

— Nu *am crezut că îl văd. L-am văzut,* spuse apăsat West. Nu ştiu de ce mă aşteptam să aibă un glas nazal sau plângăreţ. M-am înşelat - avea un glas puternic, dar modulat.

— Soţia mea şi cu mine a trebuit să hotărâm dacă să renunţăm sau nu la vacanţa asta, continuă el. E cea de a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei noastre şi am plănuit-o de mult, dar am pierdut o mulţime de bani cu investiţia la Genstone. Oricum, am ajuns aici şi discutam despre cât de bine făcusem că nu rămăsesem acasă când, întâmplător, ne-am uitat într-acolo.

Indică o masă aflată la oarecare distanţă.

— El era chiar acolo. Nu mi-a venit să cred. Am fost la destule întruniri ale acţionarilor la Genstone, aşa că îl cunosc pe Spencer. Îşi schimbase culoarea părului - înainte era blond închis, iar acum e negru, dar putea să poarte, de exemplu, un fes de schior şi tot i-aş fi recunoscut chipul.

— Aţi încercat să vorbiţi cu el, nu-i aşa, domnule West?

— Am vorbit cu el. I-am strigat: “Hei, Spencer, vreau să stau de vorbă cu tine!”

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Am să vă spun exact ce s-a întâmplat. A sărit în sus, a aruncat pe masă nişte bani şi a fugit. Asta s-a întâmplat.

Crainicul arătă spre masa unde, chipurile, stătuse Spencer.

— Îi vom lăsa pe telespectatorii noştri să judece. Acum când înregistrăm, condiţiile meteorologice şi ora sunt aceleaşi ca în seara de marţi când Barry West crede că l-a văzut pe Nicholas Spencer la masa aceea. Acum la masă stă cineva din echipa noastră, care are aproximativ

înălţimea şi silueta domnului Spencer. Cât de clar îl vedeţi?

De la distanţa aceea, membrul echipei pe care îl aleseseră putea fi luat uşor drept Nicholas Spencer. Până şi trăsăturile păreau identice. Totuşi, cineva care se uita la el de la distanţa aceea şi din acel unghi nu cred că putea realiza o identificare dincolo de orice dubiu.

Camera se întoarse spre Barry West.

— L-am văzut pe Nicholas Spencer, spuse el cu convingere. Eu şi soţia mea am băgat o sută cincizeci de mii de dolari în compania lui. Cer ca guvernul nostru să trimită oameni să dea de urma acestui individ şi să-l facă să spună unde a ascuns banii. Am muncit din greu pentru ei şi îi vreau înapoi.

Corespondentul Fox News continuă:

— Conform informaţiilor pe care le avem, mai multe organe de investigaţii urmăresc această pistă, ocupându-se totodată şi de dispariţia lui Vivian Powers, femeia despre care se spune că ar fi amanta lui Nicholas Spencer.

A sunat telefonul şi am închis televizorul. Oricum eram pe cale s-o fac. Mă săturasem până peste cap să tot aud oamenii dându-şi cu părerea.

Am spus repede şi iritată:

— Alo!

— Hei, te-ai sculat azi cu faţa la cearşaf? Pari ţâfnoasă.

Era Casey.

Am râs.

— Sunt un pic obosită. Poate şi un pic tristă.

— Povesteşte-mi, Carley.

— Doctore, vorbeşti de parcă ai întreba: “Unde te doare?”

— Poate că întreb.

I-am făcut un rezumat al zilei şi am încheiat cu:

— În concluzie, cred că Marty Bikorsky va ajunge drept la zdup şi mai cred că lui Vivian

Powers i s-a întâmplat ceva foarte rău. Tipul care susţine că l-a văzut pe Nick Spencer în Zürich s-ar putea să greşească. E puţin probabil, *foarte* puţin probabil să-l fi întâlnit.

— Poliţiştii sunt capabili să descopere cine a trimis e-mail-urile pe care le-ai primit?

— Exceptând cazul în care tipul e un geniu cibernetic. Cel puţin, aşa zic.

— Atunci, dacă nu-i sărit de pe fix, cum spui tu, s-ar putea să ai o soluţie neaşteptată care să-l ajute pe Bikorsky. În altă ordine de idei, s-ar putea să nu mergem la Greenwich duminică, aşa că ce altceva ţi-ar plăcea să faci? Dacă vremea e bună, ţi-aş sugera o plimbare cu maşina şi un prânz undeva pe ţărm.

— Prietenii tăi au anulat petrecerea? Parcă era o aniversare sau o zi de naştere?

Am simţit o ezitarea în glasul lui Casey.

— Nu, dar când l-am sunat pe Vince să-i spun că vii şi tu mâine, m-am lăudat cu noua ta slujbă şi cu faptul că scrii un articol despre Nicholas Spencer.

— Şi?

— Şi mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Mi-a spus că el ştia că ai o rubrică de sfaturi financiare. Problema e că părinţii primei soţii a lui Nick Spencer, Reid şi Susan Barlowe, sunt vecini cu el şi vin şi ei la petrecere. Vince zice că, aşa cum stau lucrurile în ce-l priveşte pe Spencer, nu sunt deloc într-o situaţie roz.

— Fiul lui Nick e la ei, nu-i aşa?

— Da. De fapt, Jack Spencer e prieten bun cu fiul lui Vince.

— Ascultă, Casey. Nu vreau ca din cauza mea să nu te duci la petrecere. Du-te singur.

— Nici vorbă.

— Putem ieşi sâmbătă sau luni sau altădată. Nu-ţi ascund însă că aş da tot ce am mai scump ca să pot sta de vorbă cu foştii socri ai lui Nick. Ei refuză să discute cu presa şi părerea mea e că nu-i

fac un bine nepotului lor. Pe cuvântul meu de onoare, nu voi menţiona numele lui Nick Spencer dacă vin la petrecere şi n-am să le pun nici o întrebare, nici direct, nici pe ocolite. S-ar putea, totuşi, dacă le fac o impresie bună, să-mi dea un telefon mai târziu.

Casey nu răspunse şi m-am auzit ridicând glasul când am spus:

— La naiba, Casey, soţii Barlowe nu-şi pot vârî capul în nisip! Treaba e foarte serioasă şi ar trebui să ştie asta. Sunt gata să-mi pun gâtul pe tăietor că javra de Barry West, care spune că l-a întâlnit pe Spencer în Zürich, a văzut pe cineva care întâmplător semăna puţin cu el! Casey, Vivian Powers, asistenta lui Nick, a dispărut. Ţi-am povestit de doctorul Broderick. E tot în stare critică. Casa lui Nick din Bedford a fost incendiată. Nick se vedea tot timpul cu foştii lui socri. L-a lăsat pe fiul său în grija lor. Nu crezi că e posibil să le fi spus ceva care să facă puţină lumină în treaba asta?

— Ce spui tu e foarte logic, Carley. Am să vorbesc cu Vince. Din câte mi-a spus, am înţeles că soţii Barlowe au cam ajuns la capătul puterilor din cauza zvonurilor contradictorii despre Nick Spencer. Fiul lui, Jack, se va afla în mare bucluc dacă nu se rezolvă ceva. Poate că Vince va putea să-i convingă să stea de vorbă cu tine.

— Am să ţin pumnii strânşi.

— Bine, într-un fel sau altul, ne vedem duminică.

— Grozav, doctore.

— Încă ceva, Carley.

— Spune.

— Sună-mă când afli cine a trimis e-mail-urile alea. Cred că ai dreptate - aş paria că toate provin din aceeaşi sursă, nu numai cel care vorbeşte despre ziua judecăţii. Tipul ăla pare scrântit şi poate că s-a fixat asupra ta, ceea ce mă îngrijorează. Fii atentă!

Casey părea atât de serios încât am vrut să-l înveselesc.

— Nu judeca ca să nu fii judecat, am spus.

— Un cuvânt e de ajuns pentru cei înţelepţi, contră el. Noapte bună, Carley.

32

Acum când puşca era la loc sigur în mormântul lui Annie, Ned se simţea în siguranţă. Ştia că poliţaii se vor întoarce, aşa că nu se miră când sunară din nou la uşa lui. De data asta le deschise imediat. Ştia că arăta mai bine decât marţi. Marţi după-amiază, după ce îngropase puşca, se întorsese acasă, destupase o sticlă de whisky, se aşezase în fotoliu şi băuse până adormise.

Când îngropase puşca, se gândise că, dacă săpa în continuare, putea să ajungă la sicriul lui Annie, să-l deschidă şi s-o atingă. Făcu un efort pentru a renunţa şi nivelă pământul. Trebuia să renunţe, însă îi era tare dor de ea.

A doua zi se trezise la cinci dimineaţa şi cu toate că fereastra era murdară văzuse soarele răsărind. Camera se luminase şi el observase cât de murdare îi erau mâinile. Chiar şi hainele aveau urme de noroi uscat.

Dacă poliţaii ar fi venit atunci peste el, l-ar fi întrebat: "Ai săpat undeva, Ned?" Poate le-ar fi trecut prin cap să cerceteze mormântul lui Annie şi atunci ar fi găsit puşca.

Se băgase sub duş şi se frecase îndelung cu peria cu coadă lungă, pe care i-o cumpărase Annie. Apoi se spălă pe cap şi îşi tăie unghiile. Annie îi spunea întotdeauna că era important să arate curat şi respectabil.

"Ned, cine o să te angajeze dacă nu faci duş, nu-ţi schimbi hainele şi nu te piepteni, ca să nu arăţi ca un sălbatic?", îl certa ea. "Uneori arăţi groaznic şi lumea te ocoleşte."

Luni, când se dusese la biblioteca din Hastings ca să-i trimită primele două e-mail-uri lui Carley DeCarlo, observase că bibliotecara îl privea ciudat, de parcă locul lui nu era acolo.

Miercuri, adică ieri, când se dusese la Croton să trimită alte e-mail-uri, se îmbrăcase cu haine curate şi nimeni nu-i dăduse nici o atenţie.

Acum, deşi dormise îmbrăcat, ştia că arată mai bine ca marţi.

Când deschise uşa constată că erau tot Pierce şi Carson. Îşi dădu seama imediat că poliţiştii observaseră că arăta mai bine. Apoi îi văzu uitându-se la scaunul pe care zăcuseră toate hainele lui murdare. Marţi, după plecarea lor, le aruncase în maşina de spălat. Bănuise că poliţaii aveau să se întoarcă.

Ned urmări privirea lui Carson şi observă că se uita la bocancii lui plini de noroi aflaţi lângă scaun. La naiba! Uitase să îi ia de acolo.

— Ned, putem sta de vorbă două minute? întrebă Carson. Ned sesiză că încearcă să-i vorbească asemeni unui prieten vechi care trecuse întâmplător pe acolo, însă nu se va lăsa păcălit. Ştia el cum lucrează poliţaii. În urmă cu vreo cinci ani, când se luase la bătaie cu licheaua aia din bar şi fusese arestat, poliţaii se purtaseră la început exagerat de frumos, pentru ca apoi să spună că el era vinovat.

— Sigur, intraţi, spuse el. Cei doi se aşezară pe aceleaşi scaune ca la vizita precedentă. Perna şi pătura erau tot pe canapea, cum le lăsase el alaltăieri. Ultimele două nopţi dormise în fotoliu.

— Ned, spuse detectivul Carson, ai avut dreptate în privinţa tipului care era în spatele tău în farmacia lui Brown. Îl cheamă Garret.

"Şi ce-i cu asta"?, îi veni lui Ned să spună, dar se mulţumi să asculte.

— Garret spune că te-a văzut parcat în faţa farmaciei când a plecat. Aşa e?

“Să recunosc că l-am văzut?” Trebuia să-l fi văzut, îşi spuse Ned. Peg se grăbea să prindă autobuzul şi terminase repede cu el.

— Sigur, eram încă acolo, spuse el. Tipul ăla a ieşit cam la un minut după mine. M-am urcat în maşină, am pornit motorul, am schimbat postul de radio ca să prind ştirile de la zece, după care am luat-o din loc.

— Garret unde s-a dus, Ned?

— Nu ştiu. De ce să mă fi interesat unde se ducea? Am ieşit din parcare, am făcut o întoarcere în U şi am venit acasă. Vreţi să mă arestaţi că am făcut o întoarcere în U?

— Şi eu fac asta când circulaţia e lejeră, spuse Carson.

“Acum se poartă exagerat de amical. Încearcă să mă prindă în capcană.” Se uită la Carson şi nu spuse nimic.

— Ned, tu ai vreo armă?

— Nu.

— Ai tras vreodată cu o armă?

“Fii cu băgare de seamă”, se atenţiona Ned.

— Când eram puşti am tras cu un BB. Era sigur că ei ştiau deja asta.

— Ai fost arestat vreodată, Ned? “Recunoaşte”, îşi spuse el.

— O dată. Totul a fost o neînţelegere.

— Şi ai stat la închisoare?

Stătuse în puşcăria districtuală până reuşise Annie să adune banii de cauţiune. Acolo învăţase cum să trimită e-mail-uri care nu puteau fi depistate. Tipul din celula de alături spunea că nu trebuie decât să te duci la o bibliotecă, să foloseşti un computer de acolo, să intri pe Internet şi să accesezi “Hotmail”. “E un serviciu gratuit, Ned”, îi explicase tipul. “Poţi să bagi un nume fals. Dacă cineva se şucăreşte, poate depista că e-mail-ul a fost trimis de la biblioteca aia, dar n-are cum să dea de urma ta.”

— Am stat doar o noapte, spuse el înţepat.

— Ned, văd că bocancii tăi sunt plini de noroi. După ce ai plecat de la farmacie, ai fost cumva în parcul districtual?

— V-am spus, am venit direct acasă. În parcul districtual se descotorosise el de Peg.

Carson îi studia iar bocancii.

"În parc nu m-am dat jos din maşină. I-am spus lui Peg să coboare şi să se ducă acasă pe jos. Când ea a rupt-o la fugă, am împuşcat-o. N-au nici un motiv să vorbească despre bocancii mei. N-am lăsat urme de tălpi în parc."

— Ned, te deranjează dacă ne uităm puţin la camioneta ta? întrebă Pierce, detectivul mai înalt.

Nu-l aveau cu nimic la mână.

— Da, mă deranjează, se stropşi Ned. Mă deranjează mult. Mă duc la farmacie şi cumpăr ceva. O doamnă foarte de treabă, care a avut ghinionul să piardă autobuzul, păţeşte ceva, iar voi încercaţi să-mi spuneţi că eu sunt de vină. Ieşiţi afară.

Văzu cum privirea lor devine rece ca gheaţa. Spusese prea mult. De unde ştia că ea pierduse autobuzul? Asta gândeau ei. Am să risc.

— S-a spus la radio că a pierdut autobuzul. Aşa a fost, nu? Cineva a văzut-o fugind să-l prindă. Şi, da, mă deranjează să vă uitaţi la camioneta mea şi mă deranjează că veniţi aici şi îmi puneţi toate întrebările astea. Ieşiţi de aici. Aţi auzit? Ieşiţi de aici şi să nu vă mai întoarceţi!

Nu avusese de gând să-i ameninţe cu pumnul, dar o făcuse. Bandajul de la mâna dreaptă se slăbi şi alunecă dând la iveală arsura.

— Cum îl cheamă pe doctorul care ţi-a tratat mâna, Ned? întrebă calm Carson.

33

Un somn bun este acela după care toate părţile creierului meu se trezesc în acelaşi timp. Asta nu se întâmplă prea des, dar când m-am trezit

în dimineaţa de 1 mai m-am simţit veselă şi vioaie, lucru care, pe măsură ce ziua înainta, s-a dovedit a fi salutar.

Am făcut un duş, apoi m-am îmbrăcat cu un costum uşor, gri cu dungi fine, pe care îl cumpărasem la sfârşitul sezonului trecut şi muream de nerăbdare să-l port. Am deschis fereasta să intre puţin aer proaspăt şi să văd ce temperatură e afară. Era o zi perfectă de primăvară, caldă şi cu un vânt care adia uşor. În ghivecele de pe pervazul vecinei mele florile îşi iţeau tulpinile din pământ, iar deasupra, pe cer, câţiva norişori pufoşi pluteau pe întinderea albastră.

Când eram copil, de 1 mai participam la o ceremonie la biserica Our Lady of Mount Carmel din Ridgewood, unde o încoronau pe Sfânta Fecioară. Cuvintele imnului religios pe care îl cântam atunci mi-au venit în minte în timp ce mă fardam.

O, Mărie, azi te încoronăm cu flori,
Regină a îngerilor, regină a lunii mai...

Mi-am dat seama de ce îmi revenise în minte melodia. Când aveam zece ani am fost aleasă să încoronez statuia Fecioarei Măria. În fiecare an, onoarea revenea alternativ unui băiat şi unei fete de zece ani.

Săptămâna viitoare Patrick ar fi împlinit zece ani.

E ciudat cum, chiar şi după ce ai acceptat durerea pierderii cuiva iubit şi îţi vezi cu adevărat de viaţa ta, din când în când o voce îţi spune "te-am prins" şi preţ de o clipă sau două cicatricea se desface şi rana doare din nou.

Gata, mi-am spus, alungind gândurile care mă năpădiseră.

Am pornit-o pe jos la lucru şi am ajuns la birou la nouă fără douăzeci. Mi-am turnat o cană de cafea şi m-am dus în biroul lui Ken, unde se

afla deja Don Carter. N-am apucat să beau o gură de cafea şi atmosfera a început să se încingă.

A sunat detectivul Clifford de la poliţia din Bedford şi ceea ce a spus a fost cu adevărat şocant. Clifford ne-a informat că depistaseră sursele e-mail-urilor, inclusiv al celui pe care nu-l păstrasem, cel care îmi spunea să mă pregătesc pentru ziua judecăţii.

Toate trei fuseseră trimise din Westchester County. Primele două de la o bibliotecă din Hastings, celălalt de la o bibliotecă din Croton. Expeditorul folosise "Hotmail"-ul, un serviciu gratuit, însă ei credeau că introdusese informaţii false în ceea ce privea cartea lui de identitate.

— Asta ce înseamnă?

— Expeditorul şi-a dat numele de Nicholas Spencer şi adresa casei familiei Spencer din Bedford, cea care a ars săptămâna trecută.

Nicholas Spencer! Am icnit toţi şi ne-am uitat unul la altul. Să fi fost cu putinţă?

— Stai aşa, spuse Ken. În ziare există tone de poze recente ale lui Nicholas Spencer. Aţi arătat bibliotecarelor câteva din ele?

— Da. Nici una nu l-a recunoscut pe Spencer ca fiind o persoană care să fi folosit un computer de acolo.

— Chiar şi pe Hotmail trebuie să dai o parolă, spuse Don. Ce parolă a folosit tipul ăsta?

— A folosit un nume de femeie: Annie.

Am alergat să iau e-mail-urile originale din biroul meu şi l-am citit pe ultimul:

" Când soţia mea ţi-a scris anul trecut, nu te-ai deranjat să-i răspunzi la întrebare şi acum e moartă. Nu eşti chiar atât de deşteaptă. Ai aflat cine a fost în casa lui Lynn Spencer înainte să fie incendiată? "

— Pun pariu că numele soţiei era Annie, am spus eu.

— Şi mai e ceva ce credem că ar putea fi interesant, continuă detectivul Clifford.

Bibliotecara din Hastings îşi aminteşte clar că un tip neglijent şi murdar, care a folosit computerul, avea o arsură urâtă la mâna dreaptă. Nu e absolut sigură că el a trimis e-mail-urile, dar n-a putut să nu-l remarce.

Înainte să închidă, Clifford ne-a asigurat că va pune în alertă bibliotecarele din celelalte orăşele din districtul Westchester, cerându-le să se uite după un tip de aproximativ cincizeci de ani, înalt de un metru optzeci, posibil neglijent îmbrăcat, cu o arsură la mâna dreaptă.

Avea o arsură la mână! Eram sigură că cel care îmi trimisese e-mail-ul în care afirma că văzuse pe cineva fugind pe aleea ce ducea la locuinţa familiei Spencer era cel cu arsura la mâna dreaptă.

Marty şi Rhoda Bikorsky aveau nevoie de un strop de speranţă. Le-am telefonat. Doamne, măcar de ne-am da seama ce e cu adevărat important în viaţă, m-am gândit în timp ce le ascultam reacţia.

— Or să pună mâna pe el, nu-i aşa, Carley? întrebă Marty.

— S-ar putea să se dovedească a fi doar un nebun, l-am prevenit, dar sunt sigură că îl vor prinde. Ei cred că locuieşte pe undeva pe acolo.

— Am mai primit o veste bună, spuse Marty. Asta chiar ne-a tăiat răsuflarea. Creşterea tumorii lui Maggie a fost mai lentă luna trecută. E tot acolo, tot o să ne-o ia, dar dacă nu se va mai dezvolta în ritm accelerat, e aproape sigur că vom face încă un Crăciun cu Maggie. Rhoda a început deja să se gândească la daruri.

— Mă bucur tare mult. Mi-am înghiţit nodul din gât. Păstrăm legătura.

Îmi venea să mă aşez pe scaun şi să savurez bucuria pe care o remarcasem în glasul lui Marty, însă trebuia să dau neapărat un telefon. Allan Desmond, tatăl lui Vivian, figura în cartea de telefon din Cambridge, Massachusetts.

La fel ca Marty Bikorsky, familia Desmond lăsa robotul să le filtreze mesajele. La fel ca Marty, ridicară înainte să apuc să închid. Am început prin a spune:

— Domnule Desmond, sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly.* Am intervievat-o pe Vivian în după-amiaza zilei în care a dispărut. Aş vrea foarte mult să ne întâlnim, sau măcar să stăm de vorbă la telefon dacă sunteţi dispus...

— Sunt Jane, sora lui Vivian, spuse un glas încordat. Ştiu că tatălui meu i-ar plăcea foarte mult să discute cu dumneavoastră. Stă la hotelul Hilton din White Plains. Îl veţi găsi acolo. Tocmai am vorbit cu el.

— O să răspundă la apelul meu?

— Daţi-mi numărul dumneavoastră. Am să-l pun să vă sune.

Telefonul meu sună în mai puţin de trei minute. Era Allan Desmond. Glasul lui trăda circumspecţie.

— Domnişoară DeCarlo, am fost de acord să ţin o conferinţă de presă peste câteva clipe. Putem sta de vorbă puţin mai târziu?

Am făcut un calcul rapid. Era nouă treizeci. Mai aveam de dat nişte telefoane, iar la trei treizeci trebuia să fiu la sediul Gen-stone din Pleasantville ca să vorbesc cu angajaţii de acolo.

— Dacă vin acolo, putem bea împreună o cafea pe la unsprezece?

— Da.

Am căzut de acord să-l sun din holul hotelului Hilton.

Am făcut iarăşi un calcul. Eram sigură că nu voi sta cu Allan Desmond mai mult de patruzeci de minute. Dacă plecam de la el pe la douăsprezece, la unu puteam să fiu în Caspien. Simţeam că era timpul să încerc s-o conving pe soţia doctorului Broderick să stea de vorbă cu mine.

Am format numărul de la cabinetul doctorului Broderick, gândindu-mă că cel mai rău lucru care

ar putea să mi se întâmple era un refuz.

Asistenta, doamna Ward, şi-a adus aminte de mine şi a fost chiar cordială.

— Sunt foarte fericită să vă spun că domnul doctor e pe zi ce trece mai bine, spuse ea. S-a menţinut mereu în formă şi e un bărbat puternic, ceea ce îl ajută acum. Doamna Broderick e convinsă că-şi va reveni.

— Mă bucur tare mult. Ştiţi cumva dacă e acasă?

— Nu. E la spital, dar după-amiază o să fie aici. A lucrat mereu la cabinet, iar de când domnul doctor e mai bine, stă zilnic câteva ore.

— Doamnă Ward, eu am să vin în Caspien şi e foarte important să stau de vorbă cu doamna Broderick despre accidentul domnului doctor. Prefer să nu spun mai mult deocamdată, dar am de gând să trec pe la cabinetul dumneavoastră în jurul orei două. Dacă îmi poate acorda cincisprezece minute, cred că nu va regreta. Vă dau numărul celularului meu, cu rugămintea să mă sunaţi dacă doamna Broderick refuză categoric să mă primească.

Mai aveam un telefon de dat - cuplului Manuel şi Rosa Gomez. Am dat de ei la fiica lor, în Queens.

— Am citit despre dispariţia domnişoarei Powers, spuse Manuel. Ne e teamă că a păţit ceva.

— Deci nu credeţi că s-a dus în Elveţia la domnul Spencer?

— Nu, domnişoară DeCarlo, nu credem, dar cine să ne ia în seamă?

— Manuel, ştii aleea aia de piatră care duce la piscină, chiar după stâlpul din stânga porţii?

— Desigur.

— Putea cineva să-şi parcheze maşina acolo?

— Domnul Spencer îşi parca maşina acolo în mod regulat.

— Domnul Spencer!

— Mai ales în timpul verii. Uneori când doamna Spencer era cu prietenii la piscină, iar el venea de la New York în drum spre Connecticut pentru a-l vedea pe Jack, îşi lăsa maşina acolo să nu fie observat. Apoi se furişa la etaj să-şi schimbe hainele.

— Fără să-i spună doamnei Spencer?

— Poate că ea ştia, însă el spunea că dacă se apuca să stea de vorbă cu oamenii, era greu să scape de ei.

— Ce maşină conducea domnul Spencer?

— O berlină BMV, neagră.

— Prietenii familiei Spencer parcau pe aleea de pietre? Urmă un moment de tăcere, apoi Manuel spuse încet:

— Nu în timpul zilei, domnişoară DeCarlo.

34

Allan Desmond arăta de parcă nu dormise de trei zile şi cred că aşa stăteau lucrurile. Era trecut de şaizeci şi cinci de ani şi avea un ten la fel de cenuşiu ca părul. De felul lui era slab, iar în dimineaţa asta arăta împuţinat şi epuizat. Purta un costum sobru şi mi-am zis că era unul dintre acei bărbaţi care nu renunţă la cravată decât atunci când joacă golf.

Cafeneaua nu era aglomerată. Am ales o masă din colţ unde nu putea nimeni să tragă cu urechea la conversaţia noastră. Eram sigură că nu mâncase nimic toată dimineaţa şi am riscat, spunând:

— Aş lua o plăcintă daneză, dar numai dacă luaţi şi dumneavoastră.

— Sunteţi foarte subtilă, domnişoară DeCarlo. Aveţi dreptate, n-am mâncat nimic. O plăcintă daneză să fie.

— Eu vreau cu brânză, i-am spus chelneriţei.

— Şi eu la fel, zise el. Apoi mă întrebă: Ai vorbit cu Vivian luni după-amiază?

— Da. Îi telefonasem să mă primească, dar m-a refuzat. Cred că era convinsă că intenţionam să-l demolez pe Nicholas Spencer şi nu voia să aibă nici o contribuţie.

— De ce nu a vrut să profite de prilej ca să-l apere?

— Pentru că, din păcate, nu ştia dacă va reuşi. E trist, dar există un segment media care, eliminând fragmente de interviu, poate transforma un sprijin într-o critică aspră. Eu cred că Vivian era scârbită de presa nefavorabilă de care avea parte Nick Spencer şi nu voia să aibă de-a face cu ea.

Tatăl lui Vivian dădu din cap.

— Întotdeauna a fost extrem de loială. Apoi faţa i se crispă de durere. Ai auzit ce-am spus, Carley? Vorbesc despre Vivian de parcă n-ar mai fi în viaţă. Asta mă îngrozeşte.

Mi-am dorit să pot minţi convingător şi să spun ceva reconfortant, dar pur şi simplu n-am fost în stare.

— Domnule Desmond, în declaraţia pe care aţi dat-o presei aţi spus că în cele trei săptămâni care au urmat prăbuşirii avionului lui Nicholas Spencer aţi vorbit în mod frecvent la telefon cu Vivian. Ştiaţi că avea o relaţie sentimentală cu Nicholas Spencer?

El luă o gură de cafea înainte de a-mi răspunde. N-am avut impresia că încerca să găsească un mod de a ocoli întrebarea; cred că se străduia să privească în urmă şi să aleagă un răspuns sincer.

— Soţia mea spune că nu răspund niciodată direct la o întrebare şi are dreptate, aşa că lasă-mă să-ţi spun câte ceva din trecut. Vivian este cea mai mică dintre cele patru fete ale noastre. L-a cunoscut pe Joel la colegiu şi s-au căsătorit acum nouă ani, când ea avea douăzeci şi doi de ani. Din nefericire, după cum probabil ştii, Joel a murit de cancer în urmă cu doi ani şi ceva. Am încercat s-o convingem să se întoarcă la Boston, dar ea a

început să lucreze cu Nicholas Spencer. Era foarte încântată că lucra la o companie care avea să scoată un vaccin împotriva cancerului.

Nick Spencer se însurase cu Lynn cu mai bine de doi ani înainte ca Vivian să lucreze pentru el. Eram sigură că mariajul deja scârţâia.

— Am să fiu foarte sincer cu dumneata, Carley, spuse Allan Desmond. Dacă - şi e un dacă de care trebuie ţinut seama - Vivian a ajuns să aibă o relaţie sentimentală cu Nicholas Spencer, asta nu s-a întâmplat imediat. Ea a început să lucreze cu el la şase luni după moartea lui Joel. Venea acasă în week-end cel puţin o dată pe lună. În tot acest timp soţia mea sau una dintre surorile lui Vivian vorbea în fiecare seară cu ea. Ne îngrijora faptul că părea să stea tot timpul în casă. Am sfătuit-o să urmeze nişte cursuri, să-şi ia masteratul - pe scurt, să facă ceva doar ca să iasă din casă.

Sosiseră plăcintele. E inutil să spun că arătau minunat. Parcă vedeam şi eticheta de atenţionare care ar fi trebuit să le însoţească: o mie de calorii; înfundă venele; v-aţi gândit la nivelul colesterolului dumneavoastră?

Mi-am tăiat o bucată. Era nemaipomenită.

— Urmează să-mi spuneţi că, la un moment dat, imaginea s-a schimbat, nu-i aşa?

Allan Desmond confirmă, dând din cap.

Mi-a părut bine să văd că, în timp ce îmi răspundea la întrebări, îşi mânca absent plăcinta.

— La sfârşitul verii trecute Vivian părea alta. Glasul ei era vesel, deşi o îngrijora faptul că apăruseră nişte probleme neprevăzute legate de vaccin. Nu a intrat însă în amănunte. A spus doar că Nicholas Spencer era profund îngrijorat.

— A lăsat să se înţeleagă că între ei se statornicise o relaţie sentimentală sau că era pe cale să se înfiripe?

— Nu. Însă sora ei Jane, cea cu care ai vorbit mai devreme, a intuit acest lucru. Ea a spus la un moment dat: “Vivian a suferit suficient. Sper că e

destul de deşteaptă să nu se îndrăgostească de şeful ei, care e însurat”.

— Aţi întrebat-o vreodată pe Vivian, direct, dacă avea o idilă cu Nick Spencer?

— Am întrebat-o în glumă dacă exista la orizont vreun bărbat interesant. Mi-a spus că sunt un romantic incurabil şi că, dacă apărea cineva, mă va anunţa.

Am simţit că Allan Desmond se pregătea să-mi pună întrebări, aşa că i-am strecurat repede una:

— Făcând abstracţie de partea sentimentală, v-a spus Vivian vreodată ce părere avea despre Nicholas Spencer?

Allan Desmond se încruntă, apoi mă privi în ochi.

— În ultimele şapte sau opt luni, când vorbea de Spencer ai fi zis că e vorba de un sfânt. Dacă ne-ar fi trimis un bilet în care să ne anunţe că se duce la el, în Elveţia, n-aş fi aprobat-o, dar aş fi înţeles-o din toată inima.

Am văzut lacrimile inundându-i ochii.

— Carley, aş fi tare fericit să primesc acum acel bilet, dar ştiu că n-o să se întâmple. Indiferent unde e Vivian, şi mă rog la Dumnezeu să fie vie, nu poate să comunice cu noi, altfel ar fi făcut-o până acum.

Ştiam că are dreptate. În timp ce cafeaua se răcea, i-am povestit despre întâlnirea cu Vivian şi de faptul că avea de gând să locuiască cu familia până îşi găsea o casă. I-am spus şi de telefonul în care îşi exprima încrederea că l-ar putea identifica pe bărbatul care luase însemnările doctorului Spencer.

— Şi la scurt timp după asta a dispărut, spuse el cu tristeţe. Am dat din cap.

Ne-am lăsat plăcintele pe jumătate nemâncate. Ştiam că amândoi aveam în minte imaginea acelei femei tinere şi frumoase a cărei casă nu fusese sanctuarul ei.

Acest gând mi-a inspirat o idee.

— În ultimul timp a bătut tare vântul. Avea Vivian vreo problemă cu uşa din faţă?

— De ce întrebi?

— Uşa din faţă deschisă era aproape o invitaţie ca un vecin în trecere să fie curios să vadă ce s-a întâmplat. De fapt, aşa s-au petrecut lucrurile. Dispariţia lui Vivian n-ar fi fost observată cel puţin încă o zi dacă uşa n-ar fi fost stricată.

— S-ar putea să ai dreptate. Ştiu că uşa din faţă trebuia bine închisă pentru ca limba broaştei să intre în locaşul ei, spuse Allan Desmond.

— Să presupunem că uşa a fost deschisă *de vânt,* şi nu *lăsată* deschisă. Masa şi veioza răsturnate au fost o încercare de a face ca dispariţia ei să semene cu o spargere şi o răpire?

— Poliţia crede că ea a înscenat totul. Te-a sunat sâmbătă după-amiază, domnişoară DeCarlo. Cum ţi s-a părut la telefon?

— Agitată, am recunoscut. Îngrijorată.

Cred că le-am simţit prezenţa înainte să-i văd venind. Detectivul Shapiro, cel cu faţa aspră, şi mai era un ofiţer de poliţie în uniformă. Se opriră la masa noastră.

— Domnule Desmond, spuse Shapiro, am vrea să discutăm cu dumneavoastră în particular.

— Aţi găsit-o? întrebă Allan Desmond.

— Să spunem că am dat de urma ei. Dorothy Bowes, care locuieşte la trei case distanţă de domnişoara Powers, e prietenă bună cu fiica dumneavoastră. Era în vacanţă. Fiica dumneavoastră avea o cheie de la casa ei. Bowes a ajuns acasă azi-dimineaţă şi a descoperit că maşina ei a dispărut din garaj. Fiica dumneavoastră a avut vreodată probleme psihice?

— A fugit pentru că era înspăimântată, am spus. Sunt convinsă de asta.

— Dar unde s-a dus? întrebă Allan Desmond. Ce a înspăimântat-o atât încât să fugă?

M-am gândit că s-ar fi putut să am răspunsul la această întrebare. Vivian bănuia că telefonul lui Nick Spencer era ascultat. M-am întrebat dacă, imediat după ce m-a sunat, ceva a făcut-o să-şi dea seama că şi telefonul ei era ascultat. Asta ar fi explicat fuga determinată de panică, însă nu şi lipsa oricărei încercări de a-şi contacta familia. Apoi, mi-a venit în minte întrebarea tatălui ei: *Unde s-a dus? Şi a fost urmărită?*

35

Sosirea ofiţerilor a pus capăt conversaţiei noastre, aşa că n-am stat mult cu Allan Desmond. Detectivul Shapiro şi ofiţerul Klein s-au aşezat la masa noastră câteva minute, timp în care am reconfirmat întâmplările aşa cum le ştiam noi:

Vivian se dusese acasă la o vecină şi îi luase maşina. Indiferent ce o speriase încât s-o facă să fugă de acasă, cel puţin până acum era în siguranţă. Când îi văzuserăm pe Shapiro şi Klein apropiindu-se de masa noastră, şi eu şi tatăl lui Vivian ne temuserăm că aduceau veşti proaste. Acum măcar exista o speranţă.

Vivian mă sunase vineri pe la patru ca să-mi spună că bănuieşte cine luase însemnările de la doctorul Broderick. Conform spuselor lui Allan Desmond, sora ei, Jane, îi dăduse telefon în aceeaşi seară, la zece. Nu o găsise, dar a presupus - şi a sperat - că Vivian avea nişte planuri. Dimineaţă devreme, vecinul care îşi plimba câinele observase că uşa din faţă era deschisă.

I-am întrebat dacă credeau că era cu putinţă ca Vivian să fi auzit sau văzut pe cineva în spatele casei şi să fi fugit afară prin faţă, răsturnând în graba ei masa şi veioza.

Shapiro mi-a răspuns că orice era posibil, inclusiv prima lui impresie, şi anume că dispariţia fusese regizată. Faptul că Vivian plecase cu maşina vecinei ei nu excludea această posibilitate.

Comentariul lui Shapiro l-a enervat pe Allan Desmond, dar n-a spus nimic. Ca şi soţii Bikorsky, care sperau ca fetiţa lor să mai prindă un Crăciun, el se agăţa de posibilitatea ca fiica lui să fi plecat undeva din proprie voinţă.

L-am lăsat pe Allan Desmond cu anchetatorii, după ce am căzut de acord să păstrăm legătura.

Annette Broderick era o femeie frumoasă de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu părul grizonat, ondulat natural.

Când am ajuns, mi-a propus să mergem sus, în apartamentul ce se afla deasupra cabinetului medical.

Casa veche, dar frumoasă, avea camere spaţioase, cu tavane înalte, decoraţii de ipsos şi podele de stejar lustruite. Ne-am aşezat în birou. Soarele se revărsa înăuntru, sporind atmosfera confortabilă a încăperii cu pereţii plini de rafturi cu cărţi.

Mi-am dat seama că petrecusem ultima săptămână în compania unor oameni foarte interesanţi, care se temeau de ce le rezerva viaţa. Soţii Bikorsky, Vivian Powers şi tatăl ei, angajaţii de la Gen-stone, ale căror vieţi şi speranţe fuseseră spulberate, toţi erau foarte stresaţi şi nu mi-i puteam scoate din minte.

M-am gândit brusc că persoana care ar fi trebuit să mă preocupe era sora mea vitregă, Lynn.

Annette Broderick mi-a oferit o cafea, pe care am refuzat-o, şi un pahar cu apă, pe care l-am acceptat. Îşi aduse şi pentru ea un pahar.

— Philip e mai bine, spuse ea. S-ar putea să dureze mult, dar doctorii se aşteaptă să-şi revină complet.

Înainte să apuc să-i spun cât mă bucuram să aud asta, ea continuă:

— Sinceră să fiu, la început m-am gândit că bănuiala ta referitoare la faptul că ce i s-a

întâmplat lui Philip nu a fost un accident era nefondată, însă acum încep să-mi pun întrebări.

— De ce? am întrebat eu, repede.

— Pur şi simplu pentru că atunci când a început să iasă |; din comă încerca să-mi spună ceva. Singurul lucru pe care l-am priceput cât de cât a fost "maşina s-a întors". Din cauza unui indicator de derapaj, poliţia crede că e posibil ca maşina care l-a călcat să fi venit din cealaltă direcţie şi să fi făcut o întoarcere în U.

— Înseamnă că poliţia acceptă posibilitatea ca soţul dumneavoastră să fi fost accidentat în mod deliberat?

— Nu, ei cred că a fost vorba de un şofer beat. Aici avem o mulţime de probleme cu minori care beau sau se droghează. Poliţiştii cred că cineva care mergea în direcţie greşită a întors şi nu l-a văzut pe Phil decât atunci când a fost prea târziu. Tu de ce susţii că n-a fost un accident, Carley?

M-a ascultat povestindu-i de scrisoarea dispărută a lui Caroline Summers către Nick Spencer şi despre furtul fişelor fiicei acesteia, nu numai de la doctorul Broderick, ci şi din spitalele din Caspien şi Ohio.

— Vrei să spui că cineva a ajuns la concluzia că era vorba de un leac miraculos? întrebă ea neîncrezătoare.

— Nu ştiu. Dar bănuiesc că cineva s-a gândit că însemnările doctorului Spencer erau suficient de interesante ca să le fure, iar soţul dumneavoastră putea să identifice acea persoană. Cu publicitatea care se face în jurul lui Nicholas Spencer, s-ar putea ca soţul dumneavoastră să fi devenit un martor incomod.

— Radiografiile acelea au fost luate din spitalul din Caspien şi din cel din Ohio de aceeaşi persoană?

— Am verificat, dar funcţionarii pur şi simplu nu-şi amintesc. Amândoi sunt însă siguri că cel

care a pretins că este soţul lui Caroline Summers nu avea nimic care să atragă atenţia. Pe de altă parte, din ce am priceput eu, domnul Broderick şi-l aminteşte cu claritate pe bărbatul care a venit la el după însemnările doctorului Spencer.

— Eram acasă în ziua aceea şi m-am uitat Întâmplător pe fereastră când omul ăla s-a urcat în maşină.

— Nu ştiam că I-aţi văzut. Domnul doctor nu a menţionat lucrul ăsta. L-aţi recunoaşte?

— Categoric nu. Era noiembrie, şi omul avea gulerul paltonului ridicat. Dacă mă gândesc mai bine cred că folosea un şampon care-i dădea părului o culoare roşie-castanie. Ştii cum arată la soare portocaliul ăla.

— Domnul Broderick nu a pomenit de asta când am stat de vorbă cu el.

— El n-ar fi spus aşa ceva, mai ales dacă nu era sigur.

— A început domnul Broderick să vorbească despre accident?

— I se administrează multe sedative, dar când e lucid vrea să ştie ce s-a întâmplat cu el. Până acum nu pare să aibă vreo amintire, în afară de ceea ce a încercat să-mi spună când ieşea din comă.

— Am înţeles de la soţul dumneavoastră că a făcut unele cercetări de laborator împreună cu doctorul Spencer, fapt pentru care Nick Spencer a lăsat aici însemnările tatălui său. Cât a lucrat, de fapt, domnul Broderick cu doctorul Spencer?

— Carley, probabil că soţul meu n-a făcut tamtam pe seama faptului că a lucrat cu doctorul Spencer, deşi în realitate era foarte pasionat de cercetare şi îl considera pe domnul Spencer un geniu. Ăsta a fost unul din motivele pentru care i-a lăsat Nick însemnările acelea. Philip intenţiona să continue unele cercetări, dar şi-a dat seama că îi lua prea mult timp şi că, ceea ce fusese o obsesie pentru doctorul Spencer, pentru el rămânea un

hobby. Nu uita că la vremea aceea Nick nu intenţiona să-şi facă o carieră în cercetare. Pe urmă, însă, acum zece ani, a început să studieze dosarele tatălui său şi şi-a dat seama că era în faţa unei descoperiri, poate chiar a unei descoperiri importante, precum un leac împotriva cancerului. Şi, din ce mi-a spus soţul meu, testele preclinice au fost promiţătoare. Pe parcursul experienţelor următoare, rezultatele n-au fost cele aşteptate. Şi atunci mă întreb de ce ar fi furat cineva însemnările doctorului Spencer? Carley, eu sunt mulţumită că soţul meu se mai află în viaţă.

— Şi eu, am încredinţat-o. Nu-mi venea să-i spun acestei femei cumsecade că dacă doctorul Broderick fusese călcat intenţionat de o maşină mă simţeam răspunzătoare pentru asta. Nu i-am pomenit nici de faptul că după ce am vorbit cu el m-am dus direct la sediul Gen-stone din Pleasantville şi m-am interesat de un bărbat cu părul roşcat, iar în ziua următoare soţul ei a ajuns în spital şi asta părea să fie mai mult decât o simplă coincidenţă.

Era timpul să plec. I-am mulţumit doamnei Broderick că m-a primit. M-am asigurat încă o dată că avea numărul celularului meu.

Dacă starea de spirit de la Gen-stone părea sumbră săptămâna trecută, când fusesem acolo, acum domnea o atmosferă de înmormântare. Era limpede că şefa de cabinet plânsese. Mi-a spus că domnul Wallingford mă rugase să trec o clipă pe la el înainte de a sta de vorbă cu vreun angajat. Apoi i-a dat telefon secretarei lui, ca să mă anunţe.

Când a pus receptorul jos, am spus:

— Văd că eşti supărată. Sper că nu e ceva care să nu poată fi îndreptat.

— Am primit preavizul azi-dimineaţă. Compania îşi închide porţile în după-amiaza asta.

— Îmi pare teribil de rău.

Sună telefonul şi ea ridică receptorul. Trebuie să fi fost un reporter, pentru că femeia spuse că nu-

i era permis să comenteze, singurul în măsură de a răspunde fiind avocatul companiei.

Când a închis, secretara lui Wallingford se afla la un metru de noi. Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorbă cu şefa de cabinet, dar nu se putea. Mi-am amintit numele secretarei lui Wallingford.

— Doamna Rider, nu-i aşa? am întrebat.

Costumul ei bleumarin, ciorapii rezistenţi şi pantofii cu toc jos erau în ton cu părul şaten tuns scurt şi absenţa oricărui machiaj. Zâmbetul ei era politicos, dar lipsit de căldură.

— Da, domnişoară DeCarlo.

Toate uşile de pe coridorul lung erau deschise şi, în timp ce o urmam, mi-am aruncat privirea înăuntru: toate birourile erau goale. Întreaga clădire părea pustie. Am încercat s-o atrag într-o conversaţie.

— Îmi pare foarte rău să aud că această companie se închide. Ştiţi ce o să faceţi?

— Nu sunt sigură, spuse ea.

Mi-am imaginat că Wallingford o atenţionase să nu stea de vorbă cu mine, lucru care o făcea cu atât mai interesantă.

— De când lucraţi pentru domnul Wallingford? am întrebat eu încercând să par detaşată.

— De zece ani.

— Deci eraţi la el când avea compania de mobilă?

— Da.

Uşa de la biroul lui era închisă. Am reuşit să mai arunc o dată undiţa:

— Atunci trebuie că îi cunoaşteţi pe fiii lui. Poate că n-au greşit când l-au prevenit să nu vândă afacerea de familie.

— Asta nu le dădea dreptul să-l dea în judecată, spuse ea cu indignare în timp ce bătea la uşă cu o mână, iar cu cealaltă o deschidea.

O informaţie interesantă, m-am gândit. *Fiii* lui l-au dat în judecată! Ce i-a determinat să facă

asta? m-am întrebat.

Se vedea clar că Charles Wallingford nu era încântat de vizita mea, dar încerca să nu se trădeze. La intrarea mea se ridică şi am observat că nu era singur. În faţa lui la birou stătea un bărbat. Acesta se ridică şi se întoarse când Wallingford mă salută. Am avut impresia că mă studia cu multă atenţie. Bărbatul avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, aproximativ un metru cincizeci, părul grizonat şi ochii căprui. La fel ca Wallingford şi Adrian Garner, emana autoritate şi nu m-a mirat când mi-a fost prezentat drept Lowell Drexel, membru în consiliul director al Gen-stone.

Lowell Drexel - auzisem de curând numele ăsta. Apoi mi-am adus aminte unde: la masa de prânz, Wallingford îi spusese amuzat lui Adrian Garner că acţionarul care pretindea că îl văzuse pe Nick Spencer în Elveţia îl întrebase pe Drexel de o slujbă.

Glasul lui Drexel era cât se poate de rece.

— Domnişoară DeCarlo, am înţeles că ai sarcina de neinvidiat de a scrie pentru *Wall Street Weekly* un articol despre Gen-stone.

— De a *contribui* la un articol, l-am corectat. Lucrăm la el trei oameni. M-am uitat la Wallingford. Am auzit că azi închideţi. Îmi pare foarte rău.

El dădu din cap.

— De data asta nu va trebui să-mi fac griji cu privire la un loc în care să-mi investesc banii, spuse el mohorât. Îmi pare foarte rău de toţi angajaţii şi acţionarii noştri, însă tare aş vrea ca ei să înţeleagă că nu noi am fost duşmanul, ci ne-am aflat alături de ei pe câmpul de luptă.

— Sper că rămâne valabilă întâlnirea noastră de sâmbătă, am spus eu.

— Da, bineînţeles. Trebuie să ştii că, cu câteva excepţii, precum secretara de cabinet şi doamna Rider, i-am lăsat pe angajaţii noştri să aleagă între a rămâne până la sfârşitul programului

şi a pleca acasă. Mulţi dintre ei au ales să plece imediat.

— Înţeleg. Ei bine, sunt dezamăgită, dar poate că voi obţine câteva comentarii de la cei care mai sunt încă aici. Am sperat să nu-şi dea seama că mă întrebam dacă închiderea subită avea vreo legătură cu cererea mea de a veni azi aici pentru interviuri.

— Poate vă pot răspunde eu la întrebări, domnişoară DeCarlo, se oferi Drexel.

— Poate, domnule Drexel. Am înţeles că lucraţi la Garner Pharmaceuticals.

— Sunt şeful compartimentului juridic de acolo. După cum poate ştiţi deja, când compania mea a decis să investească un miliard de dolari în Gen-stone, domnul Garner a fost rugat să intre în consiliul director. În astfel de cazuri el îl deleagă pe unul dintre asociaţii săi apropiaţi să-i ţină locul.

— Domnul Garner pare foarte îngrijorat de faptul că Garner Pharmaceuticals are parte de aceeaşi presă defavorabilă ca Gen-stone.

— Este *extrem* de îngrijorător şi s-ar putea să se facă ceva în privinţa asta curând, dar nu sunt în măsură să divulg astăzi ce anume.

— Şi dacă nu se face nimic?

— Bunurile Gen-stone, aşa cum sunt ele, vor fi vândute la licitaţie şi banii vor fi distribuiţi creditorilor. Făcu un gest larg cu mâna, care voia să semnifice şi mobilierul.

— Ar însemna să sper prea mult ca, în cazul unui anunţ, revista mea să obţină dreptul de a publica prima ştirea senzaţională?

— Ar însemna să speraţi prea mult, domnişoară DeCarlo. Zâmbetul abia schiţat echivala cu o uşă închisă în nas. Lowell Drexel şi Adrian Garner erau doi gheţari, am hotărât eu. Cel puţin, Wallingford afişa un soi de cordialitate.

L-am salutat din cap pe Drexel, i-am mulţumit lui Charles Wallingford şi am urmat-o pe doamna Rider afară din încăpere.

— Au mai rămas aici câteva telefoniste, operatorii şi nişte oameni de serviciu, spuse ea. Cu cine aţi vrea să începeţi?

— Probabil cu operatorii. A încercat s-o ia înainte, dar mi-am potrivit pasul cu al ei. Doamnă Rider, puteţi sta de vorbă cu mine?

— Aş prefera să nu fiu citată.

— Nici măcar în legătură cu dispariţia lui Vivian Powers?

— Dispariţie sau fugă, domnişoară DeCarlo?

— Credeţi că Vivian şi-a regizat dispariţia?

— Aş spune că decizia ei de a rămâne la firmă după prăbuşirea avionului e suspectă. Eu personal am văzut-o săptămâna trecută cărând dosare de la birou.

— De ce credeţi că a luat acasă documente, doamnă Rider?

— Pentru că voia să se asigure că dosarele nu conţineau nimic care să ofere un indiciu despre ce s-a întâmplat cu banii noştri. Doamna Rider era furioasă. Probabil că acum e în Elveţia, împreună cu Spencer, şi râd de noi. Eu nu mi-am pierdut doar pensia, domnişoară DeCarlo. Mă număr printre proştii care şi-au investit majoritatea economiilor în acţiuni Gen-stone. Îmi doresc ca Nick Spencer să fi murit în accidentul ăla de avion. Să-i ardă afurisita aia de limbă mieroasă în focurile iadului pentru toată nenorocirea pe care a provocat-o.

Dacă voiam o reacţie a ceea ce simţea un angajat, o aveam cu siguranţă. Apoi se făcu stacojie la faţă.

— Sper că n-o să tipăriţi asta, spuse ea. Fiul lui Nick Spencer, Jack, obişnuia să vină aici cu el. Se oprea întotdeauna să vorbească cu mine. Are destule de îndurat şi fără să citească ce-am spus eu despre tatăl lui.

— Ce gândeaţi despre Nicholas Spencer înainte să iasă la iveală toate astea?

— Ce gândeam noi toţi, că e un sfânt.

La fel îmi descrisese şi Allan Desmond reacţia lui Vivian faţă de Nicholas Spencer. Aceeaşi reacţie o avusesem eu însămi faţă de el.

— Neoficial, doamnă Rider, ce părere aveaţi despre Vivian Powers?

— Nu-s proastă. Mi-am dat seama că între ea şi Nicholas Spencer se înfiripa o relaţie. Mă gândesc că s-ar putea ca unii dintre noi să-şi fi dat seama de asta înaintea lui. Nu ştiu ce-o fi văzut el la femeia aia cu care s-a însurat. Scuzaţi-mă, domnişoară DeCarlo. Am auzit că e sora dumneavoastră vitregă, însă ori de câte ori venea aici ne ignora pe toţi. Trecea pe lângă mine şi intra în biroul domnului Wallingford de parcă avea tot dreptul să-l întrerupă din ceea ce făcea.

Ştiam eu, m-am gândit. *Era* ceva între ei.

— Domnul Wallingford se supăra când îl întrerupea?

— Cred că îi era jenă. E un bărbat foarte demn, iar ea îi răvăşea părul sau îl săruta pe creştetul capului şi râdea când el îi spunea ceva de genul: "Nu face asta, Lynn". Vă spun, domnişoară DeCarlo, pe de o parte ignora oamenii, iar pe de alta se purta de parcă putea să spună sau să facă orice dorea.

— Aţi avut ocazia să vedeţi cum se purta Nicholas Spencer cu Vivian Powers?

Ea ridică din umeri.

— Biroul lui e în aripa cealaltă, aşa că nu-i prea întâlneam. Insă odată, când plecam acasă, l-am văzut conducând-o pe Vivian la maşină. Din felul în care se uitau unul la altul mi-am dat seama că între ei era ceva foarte, foarte special, şi la vremea aceea m-am gândit: "Bravo lor. El merită ceva mai bun decât regina de gheaţă."

Ajunsesem în zona recepţiei. Recepţionera ne privea, încercând să prindă fragmente de conversaţie.

— Am să vă las să plecaţi, doamnă Rider, şi vă promit că tot ce mi-aţi spus rămâne neoficial.

Încă ceva. Credeţi că Vivian a rămas la serviciu ca să acopere urma banilor. Imediat după prăbuşirea avionului, părea sincer îndurerată?

— Toţi eram îndureraţi şi nu ne venea să credem ce se întâmplase. Stăteam ca nişte proşti, plângeam, spuneam ce om minunat fusese Nick Spencer. Ne uitam la Vivian cu compătimire pentru că bănuiam că deveniseră amanţi. Ea n-a scos o vorbă şi a plecat acasă. Bănuiesc că s-a gândit că nu putea să joace teatru convingător în faţa noastră.

Brusc, îşi întoarse faţa de la mine.

— Ce rost mai are? se răsti ea. Nişte hoţi versaţi! Arătă spre recepţioneră. Vă va conduce Betty.

Nu mă interesa să discut cu nişte oameni care nu îmi fuseseră puşi la dispoziţie. Eram convinsă că nici unul nu deţinea nici o funcţie care să îi fi permis să ştie de scrisoarea lui Caroline Summers adresată lui Nicholas Spencer în noiembrie trecut. Am întrebat-o pe recepţioneră despre laborator:

— O să se închidă şi el?

— Oh, nu. Doctorul Celtavini, doamna doctor Kendall şi asistenţii lor mai rămân aici un timp.

— Doctorii Celtavini şi Kendall sunt azi aici?

— Este doar doamna doctor Kendall.

— Domnişoară DeCarlo, ai idee cât e de greu să obţii aprobarea pentru un medicament nou? mă întrebă doctor Kendall. Practic, doar unu din cincizeci de mii de compuşi chimici descoperiţi de oamenii de ştiinţă reuşeşte să ajungă pe piaţă. Căutarea unui leac pentru cancer durează de zeci de ani. Când Nicholas Spencer a înfiinţat compania asta, doctorul Celtavini a fost extrem de interesat şi entuziasmat de rezultatele consemnate în dosarele doctorului Spencer şi a renunţat la postul pe care îl avea la unul dintre cele mai prestigioase laboratoare de cercetare din ţară pentru a i se alătura lui Nick Spencer — şi mie, de altfel.

Eram în biroul ei aflat deasupra laboratorului. Când am cunoscut-o pe doctoriţa Kendall cu o săptămâna în urmă, nu mi s-a părut deosebit de atrăgătoare, însă acum, în timp ce mă privea, mi-am dat seama că era acolo un foc aproape mistuitor pe care nu-l observasem. Remarcasem bărbia fermă, dar îmi scăpase nuanţa aparte a ochilor ei verzi-cenuşii. Săptămâna trecută îmi făcuse impresia unei femei deosebit de inteligente, însă acum mi-am dat seama că era şi foarte atrăgătoare.

— Aţi lucrat într-un laborator sau o companie de distribuire a produselor farmaceutice?

— Am lucrat la Centrul de Cercetare Hartness.

Eram impresionată. La Hartness lucrau numai specialişti de prima mână. Mă întrebam de ce renunţase la slujbă şi optase pentru o companie nouă. Chiar ea afirmase că numai unul din cincizeci de mii de medicamente noi ajung pe piaţă.

Am primit imediat răspuns la întrebarea mea nerostită:

— Nicholas Spencer era extrem de convingător, atât în recrutarea personalului cât şi în atragerea fondurilor.

— De când sunteţi aici?

— De mai bine de doi ani.

Fusese o zi lungă. I-am mulţumit că m-a primit şi mi-am luat "la revedere". În drum, m-am oprit să-i mulţumesc şi lui Betty. Am întrebat-o dacă păstra legătura cu vreuna din fetele care lucraseră la registratură.

— Pat locuieşte aproape de mine, spuse ea. A plecat acum un an. Cu Edna şi Charlotte nu eram în relaţii strânse. Dar puteţi lua legătura cu Laura. Întrebaţi-o pe doamna Kendall. Laura e nepoata ei.

36

Nu se punea problema *dacă* poliţaii aveau să se întoarcă. Ned se întreba *când* aveau să se întoarcă. Se gândi toată ziua la asta. Puşca era la loc sigur, dar dacă ei veneau cu un mandat de percheziţie pentru camionetă, probabil că ar fi găsit acolo ceva din care să determine ADN-ul lui Peg. Sângerase puţin când se lovise cu capul de bord. Pe urmă vor scotoci până vor găsi puşca. Doamna Morgan le va spune că el se ducea mereu la cimitir. Până la urmă vor face legătura.

Pe la patru, hotărî să nu mai aştepte.

Cimitirul era pustiu. Se întrebă dacă Annie se simţea singură, aşa cum se simţea el fără ea. Pământul era încă atât de moale încât îi fu uşor să dezgroape puşca şi cutia cu muniţie. Apoi se aşeză pe mormânt. Nu-i păsa că hainele i se murdăreau de noroi. Simplul fapt că era acolo îl făcea să se simtă mai aproape de Annie.

Mai avea ceva de rezolvat - câţiva oameni de care trebuia să se ocupe. Imediat ce îşi va termina treaba va veni aici şi nu va mai pleca. Preţ de un minut, Ned fu ispitit să o facă acum. Ştia cum. Băga în gură ţeava puştii şi agăţa trăgaciul cu degetul mare de la picior.

Începu să râdă, amintindu-şi că făcuse asta o dată, cu puşca neîncărcată, doar ca să râdă de Annie. Ea ţipase, izbucnise în lacrimi şi apoi alergase la el şi îl trăsese de păr. Nu-l duruse. Se amuzase la început, dar pe urmă i se făcuse milă văzând-o cât de necăjită era. Annie îl iubea. Ea era singura fiinţă care îl iubise vreodată.

Ned se ridică încet. Hainele îi erau atât de murdare încât oriunde s-ar fi dus oamenii s-ar fi holbat la el. Se întoarse la camionetă, înfăşură puşca în pătură şi porni către casă.

Doamna Morgan avea să fie prima.

Făcu un duş, se bărbieri şi se pieptănă, apoi scoase din dulap costumul bleumarin şi îl aşeză pe pat. I-l cumpărase Annie de ziua lui, în urmă cu patru ani. Îl purtase doar de două ori. Nu putea

suferi să se îmbrace atât de elegant. Cu toate acestea se îmbrăcă şi îşi puse cravată. O făcea pentru Annie.

Se duse la comodă, unde toate erau aşa cum le lăsase Annie. Cutia cu perlele pe care i le dăduse el de Crăciun se afla în sertarul de sus. Annie fusese încântată de cadou. Spusese că n-ar fi trebuit să dea o sută de dolari pe ele, dar le adora. Ned luă cutia.

O auzea pe doamna Morgan umblând la etaj. Ea îi reproşa mereu că este dezordonat. I se plânsese lui Annie de harababura din garaj. Se plânsese de felul în care arunca el gunoiul, spunând că nu lega sacii, ci doar îi arunca în benele mari de lângă casă. O necăjise tare mult pe Annie, iar acum voia să-l azvârle în stradă.

Ned încărcă puşca, urcă scările şi bătu la uşă.

Doamna Morgan deschise, dar nu scoase lanţul de siguranţă. Ned ştia că îi era frică de el, însă când îl văzu, zâmbi şi spuse:

— Vai, Ned, arăţi minunat! Te simţi mai bine?

— Da. Şi curând am să mă simt şi mai bine.

Ţinea puşca pe lângă corp astfel încât ea să n-o vadă prin uşa întredeschisă.

— Încep să sortez lucrurile din apartament. Annie vă plăcea foarte mult şi aş vrea să luaţi perlele ei. Pot să intru să vi le dau?

Văzu expresia bănuitoare din ochii doamnei Morgan şi îşi dădu seama că era neliniştită din felul în care îşi muşca buza. Pe urmă auzi lanţul lunecând.

Deschise repede uşa cu umărul şi o împinse înapoi pe doamna Morgan. Aceasta se împiedică şi căzu. În timp ce ţintea, văzu pe faţa ei expresia pe care şi-o dorea - expresie care îi confirma că ea ştia că va muri, expresia pe care o văzuse pe faţa lui Annie când el alergase spre maşină după ce camionul o lovise.

Îi părea rău doar că doamna Morgan închisese ochii înainte ca el s-o împuşte.

Nu o vor găsi până mâine, poate chiar până poimâine, ceea ce îi oferea timpul necesar să le vină de hac celorlalţi.

Găsi portmoneul doamnei Morgan şi luă cheile de la maşină şi banii. O sută douăzeci şi şase de dolari.

— Mulţumesc, doamnă Morgan, spuse uitându-se la ea. Acum fiul tău va avea toată casa la dispoziţie.

Se simţea liniştit şi împăcat. O voce interioară îi şopti: *Ned, ia-ţi camioneta şi parcheaz-o undeva unde să nu fie găsită un timp. Pe urmă ia maşina doamnei Morgan, frumoasa şi curata ei Toyota neagră pe care nimeni nu o va remarca.*

O oră mai târziu se afla la volanul Toyotei. Dusese camioneta în parcarea spitalului, unde spera să nu bată la ochi, apoi se întorsese pe jos. Aruncase o privire spre etaj şi, gândindu-se la doamna Morgan, se simţi împăcat.

La colţ opri la semafor. În oglinda retrovizoare văzu o maşină oprind în faţa casei şi pe cei doi detectivi coborând din ea. Voiau să vorbească iarăşi cu el, sau să-l aresteze, se gândi Ned.

Oricum era prea târziu. Semaforul arăta acum verde şi Ned porni spre nord. Tot ce făcea, făcea pentru Annie. În amintirea ei voia să viziteze ruinele conacului care îl făcuse să spere că-i va putea oferi o casă ca aceea. Până la urmă, visul se transformase într-un coşmar care-i luase viaţa lui Annie, aşa că şi el luase viaţa conacului.

După vizita la ruine, se va duce în Greenwood Lake, unde el şi Annie îşi vor lua "la revedere" de la soţii Harnik şi doamna Schafley.

37

La întoarcerea din Pleasantville am dat drumul la radio, dar n-am auzit nimic din ceea ce

se transmitea. Nu puteam scăpa de sentimentul că aşteptata mea prezenţă la Gen-stone contribuise la decizia bruscă de a închide poarta companiei. În plus, aveam impresia că indiferent de ce alte afaceri avea de discutat Lowell Drexel cu Charles Wallingford, el se afla acolo şi pentru a mă studia.

Mă puteam considera norocoasă că Betty menţionase întâmplător faptul că una dintre femeile care sortau corespondenţa şi expediau scrisorile tip era Laura, nepoata doamnei doctor Kendall. Dacă ea fusese cea însărcinată să răspundă la scrisoarea lui Caroline Summers, lucrul ăsta i s-ar fi părut suficient de interesant ca să-i vorbească mătuşii sale despre el?

Dar chiar dacă o făcuse, de ce nu răspunsese la scrisoare? Conform politicii companiei, toate scrisorile primeau răspuns.

Vivian spusese că după ce Nick Spencer aflase de furtul însemnărilor tatălui său nu îşi mai nota în calendar întâlnirile. Dacă el şi Vivian erau atât de apropiaţi cum li se părea oamenilor de la firmă, de ce nu-i spusese şi ce anume îl frământa?

Nu avea încredere în ea?

Asta ar fi fost o pistă nouă şi interesantă.

Sau o proteja prin tăcerea lui?

"Vivian Powers a fost..."

Mi-am dat seama brusc că nu mă *gândeam* doar la numele ei, ci îl şi *auzeam* la radio. Am mărit volumul şi am ascultat cu stupoare veştile. Vivian fusese găsită, în viaţă, dar inconştientă, în maşina vecinei ei. Maşina se afla parcată afară din şosea, într-o zonă împădurită, la distanţă de o milă de casa ei din Briarcliff Manor. Se credea că încercase să se sinucidă, presupunere bazată pe faptul că pe scaunul de lângă ea fusese găsit un flacon de pastile gol.

Dumnezeule! Ea a dispărut în noaptea de sâmbătă spre duminică. Oare stătuse în maşină în tot timpul ăsta? Am decis imediat să mă abat de la traseu.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu stăteam cu tatăl lui Vivian în sala de aşteptare din faţa secţiei de terapie intensivă a spitalului din Briarcliff Manor. El plângea, de uşurare, dar şi de teamă.

— Carley, are momente când iese din starea de inconştienţă, dar pare să nu-şi amintească nimic. Au întrebat-o câţi ani are şi a spus şaisprezece. Crede că are şaisprezece ani. Oare ce *şi-a făcut?*

Sau ce i-au făcut? m-am gândit, punându-mi mâna pe mâna lui. Am căutat vorbe care să-l aline.

— Trăieşte, am spus. E o minune că după cinci zile în maşină mai trăieşte.

Detectivul Shapiro era la uşa sălii de aşteptare.

— Am stat de vorbă cu doctorii, domnule Desmond. Spun că e exclus ca fiica dumneavoastră să fi stat în maşină cinci zile. Ştim că nu mai departe decât acum două zile forma numărul celularului lui Nick Spencer. Credeţi că o puteţi determina să fie sinceră cu noi?

38

Am stat cu Allan Desmond patru ore, până a sosit de la Boston fiica lui, Jane. Era cu un an sau doi mai mare ca Vivian şi semăna atât de mult cu ea încât am rămas mută de uimire când a intrat în sala de aşteptare.

Amândoi au insistat să fiu de faţă când Jane a vorbit - sau a încercat să vorbească - cu Vivian.

— Ai auzit ce a spus poliţia, Carley, zise Allan Desmond. Eşti ziaristă. Hotărăşte tu singură.

Am stat în picioare alături de el, la capătul patului. Jane s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte pe Vivian.

— Bună, Viv, ce-a fost în capul tău? Ne-am făcut griji pentru tine.

Un aparat de perfuzie era ataşat de braţul lui Vivian. Pulsul şi tensiunea se puteau urmări pe un monitor aflat deasupra patului. Era albă ca varul; părul negru contrasta puternic cu tenul ei şi cu aşternutul de spital. Când a deschis ochii încercănaţi am remarcat din nou cât de catifelată era privirea ochilor ei căprui.

— Jane? Timbrul glasului ei era diferit.

— Sunt aici, Viv.

Vivian se uită în jur, apoi se concentră asupra tatălui ei. Pe faţă îi apăru o expresie de nedumerire.

— De ce plânge tata?

Pare atât de tânără! m-am gândit.

— Nu plânge, tată, spuse Vivian în timp ce ochii ei începeau să se închidă.

— Viv, ştii ce ţi s-a întâmplat? Jane Desmond îşi trecea degetul pe faţa surorii ei, încercând să o ţină trează.

— Mi s-a întâmplat? Era limpede că Vivian încerca să se concentreze. Pe faţă îi apăru din nou o expresie derutată. Nu mi s-a întâmplat nimic. Tocmai am venit acasă de la şcoală.

După câteva minute, când am plecat, Jane Desmond şi tatăl ei m-au condus la ascensor.

— Şi poliţia mai are tupeul să creadă că simulează? rosti cu indignare Jane.

— Greşesc profund. Nu simulează, am spus cu tristeţe.

Se făcuse ora nouă când, în sfârşit, am deschis uşa apartamentului meu. Casey îmi lăsase mesaje pe robot la patru, la şase şi la opt. Identice: "Sună-mă, indiferent când ajungi acasă, Carley. E foarte important."

L-am sunat.

— Tocmai am intrat, am spus ca o scuză. De ce nu m-ai apelat pe celular?

— Te-am sunat. De două ori.

Mă supusesem afişului din spital care-mi cerea să închid telefonul şi uitasem să-l deschid şi

să verific dacă aveam mesaje.

— I-am transmis lui Vince mesajul tău despre discuţia cu socrii lui Nick. Ori am fost foarte convingător, ori ceea ce au auzit despre Vivian Powers i-a zguduit. Vor să discute cu tine, oricând îţi convine. Presupun că ai auzit de Vivian Powers.

I-am spus că am fost la spital.

— Aş fi putut să aflu mult mai multe de la ea, Casey. Cred că voia să-mi vorbească, dar îi era frică. Apoi s-a hotărât să se încreadă în mine. Mi-a lăsat mesajul ăla. Cât timp a stat ascunsă în casa vecinei ei? Sau a văzut-o cineva ducându-se acolo?

Vorbeam atât de repede încât mă împiedicam în cuvinte.

— De ce n-a dat telefon de la vecina ei ca să ceară ajutor? A reuşit să ajungă până la maşină, sau a dus-o cineva în maşină? Casey, eu cred că era speriată. Indiferent unde era, a tot încercat să-l sune pe Nick Spencer pe celular. Credea zvonurile potrivit cărora fusese văzut în Elveţia? Când am vorbit cu ea, puteam să jur că îl credea mort. Nu se poate să fi stat în maşina aia cinci zile. De ce n-am oprit-o? La vremea aceea ştiam că ceva nu era în regulă.

Casey mă întrerupse:

— Opreşte-te, opreşte-te! Baţi câmpii. În douăzeci de minute sunt acolo.

De fapt i-au trebuit douăzeci şi trei de minute. Când am deschis uşa, m-a cuprins în braţe şi, cel puţin în acel moment, chiar şi teribila povară de a nu fi reuşit s-o ajut pe Vivian Powers mi-a dispărut de pe umeri.

Cred că a fost clipa în care am încetat să lupt să nu mă îndrăgostesc de Casey, spunându-mi că poate şi el mă iubeşte. La urma urmelor, cea mai mare dovadă de dragoste este să fii alături de cineva când are mai multă nevoie de tine, nu-i aşa?

39

Asta e piscina lor, Annie, spuse Ned. Acum e acoperită, dar astă vară, când am lucrat aici pentru tipul care a amenajat terenul, nu era. Pe terasele alea se aflau mese. Grădinile erau cu adevărat frumoase. Am vrut să ai şi tu aşa ceva.

Annie îi zâmbi. Începea să înţeleagă că el nu intenţionase s-o facă să sufere vânzându-i casa.

Ned se uită în jur. Se întuneca. Nu intenţionase să vină pe proprietate, dar ţinea minte codul de deschidere a porţii de serviciu. Aşa intrase când dăduse foc casei. Poarta era departe, în stânga proprietăţii, dincolo de grădina englezească. Bogătaşii nu doreau să-şi vadă angajaţii. Nu voiau ca maşinile sau camionetele rablagite ale acestora să zdrăngăne pe aleile lor.

— De asta au o zonă-tampon, Annie. Plantează copaci doar ca să fie siguri că nu ne văd când intrăm sau ieşim. Şi-au făcut-o cu mâna lor - putem intra şi ieşi, fără ca ei să ştie.

Cunoştea perfect locul, lucrase acolo. Când intră cu maşina, îi explică lui Annie:

— Vezi, noi trebuia să folosim poarta *asta,* când lucram aici. Uite, pe indicator scrie INTRARE DE SERVICIU. Noi parcam în faţa garajului ăla, folosit pentru depozitarea mobilierului de grădină. Cred că anul *ăsta* n-o să fie folosit... În fundul garajului e o baie mică, cu o chiuvetă şi o toaletă, pentru cei ca mine. Crezi că or să ne lase să intrăm în casa lor, sau măcar în pavilionul de la piscină? Categoric nu, Annie!... Perechea care avea grijă de locul ăsta era de treabă. Dacă am fi dat peste ei, aş fi spus ceva de genul: “Am trecut doar ca să vă spun că îmi pare rău de incendiu”. Azi arăt bine, aşa că ar fi fost în regulă. Dar am presimţit eu că n-o să dăm de ei şi iată că am avut dreptate. Se pare că au plecat. Nu e nici o maşină. Casa în care locuiau e cufundată în întuneric. Storurile sunt coborâte. Şi ei trebuia să folosească poarta de serviciu, să ştii. Toţi copacii

ăia sunt acolo ca să nu vezi poarta sau garajul... Annie, acum doi ani lucram aici şi l-am auzit pe Spencer spunând la telefon că vaccinul e bun şi că avea să schimbe lumea. Pe urmă, anul trecut, când am fost aici, dar n-am stat decât două săptămâni, îi tot auzeam pe ceilalţi tipi spunând că ei cumpăraseră acţiuni şi că valoarea lor se dublase şi continua să crească.

Ned se uită la Annie. Uneori o vedea foarte limpede, alteori, ca acum, îi apărea doar ca o umbră.

— Oricum, aşa s-a întâmplat, spuse el.

Dădu să o ia de mână, dar cu toate că ştia că mâna era acolo, nu o simţea. Fu dezamăgit, dar nu vru s-o arate. Probabil că Annie mai era încă supărată pe el.

— E timpul să mergem, Annie, spuse el în cele din urmă. Ned trecu pe lângă piscină, pe lângă grădina englezească şi prin zona împădurită, îndreptându-se spre drumul de serviciu ce ducea în faţa garajului, locul în care se depozita mobilierul de grădină.

— Vrei să arunci o privire înainte să plecăm, Annie? Uşa garajului nu era încuiată. Cineva uitase s-o facă, se gândi el. Oricum, ar fi putut uşor să spargă un geam dacă ar fi fost nevoie. Ned intră înăuntru. Mobilierul de grădină era depozitat astfel încât să lase un spaţiu unde îngrijitorii casei obişnuiau să-şi ţină maşina. Pernele mobilierului era stivuite pe rafturile din spate.

— Vezi, Annie, ţi-ar fi plăcut până şi garajul pentru muncitori. E curat şi ordonat.

Îi zâmbi. Ea ştia că el glumeşte.

— OK, iubito. Acum să mergem la Greenwood Lake şi să ne ocupăm de oamenii ăia care au fost aşa de răi cu tine.

Greenwood Lake era în New Jersey şi lui Ned îi luă o oră şi zece minute să ajungă acolo. La ştiri nu auzi nimic despre doamna Morgan, deci poliţia nu aflase încă de ea. În schimb auzi de două ori că

fusese găsită iubita lui Nicholas Spencer. O soţie *şi* o iubită, se gândi Ned. Exact ce te-ai fi aşteptat de la el.

— Iubita e de-a dreptul bolnavă la cap, îi spuse el lui Annie. Îşi primeşte şi ea partea.

Nu voia să ajungă prea repede la Greenwood Lake. Soţii Harnik şi doamna Schafley se culcau abia după ştirile de la ora zece. Opri la o circiumă şi mâncă un hamburger.

Era zece fix când parcă în faţa locului unde fusese casa lor. La doamna Schafley se vedea lumina aprinsă, dar casa familiei Harnik era cufundată în întuneric.

— O să ne mai plimbăm puţin, iubito.

Se făcuse miezul nopţii, dar soţii Harnik tot nu sosiseră acasă. Ned hotărî că nu putea risca să mai aştepte. Dacă băga puşca pe fereastra doamnei Schafley, putea să-i facă de petrecanie, însă nu se mai putea întoarce să-i ucidă pe soţii Harnik.

— Va trebui să mai aşteptăm, iubito. Unde mergem acum?

— Înapoi la conac, o auzi spunând. Bagi maşina în garaj şi îţi faci patul pe una din canapelele alea lungi. Acolo vei fi în siguranţă.

40

Vineri dimineaţă am ajuns prima la sediul *Wall Street Weekly.* Aranjasem să mă întâlnesc la opt cu Ken şi Don ca să revedem totul înainte de întrevederea mea de la nouă şi jumătate cu Adrian Garner. Ei au sosit imediat după mine şi, cu ceştile de cafea în mâini, am intrat în biroul lui Ken şi ne-am apucat de treabă. Cred că toţi simţeam că ritmul evenimentelor se schimbase şi asta nu numai pentru că Gen-stone îşi închisese porţile. Simţeam instinctiv că întâmplările se vor derula rapid şi că trebuia să le facem faţă.

Am început prin a le povesti cum am dat fuga la spital când am auzit că Vivian Powers era acolo

şi le-am descris cum am găsit-o. Am constatat că Don şi Ken priveau şi ei ancheta cu alţi ochi, dar concluziile lor erau total diferite de ale mele.

— Eu văd derulându-se un scenariu care începe să aibă logică, spuse Ken, şi nu e unul drăguţ. Ieri după-amiază mi-a telefonat doctorul Celtavini şi m-a întrebat dacă ne putem întâlni seara la el acasă. Se uită la noi, făcu o pauză, apoi continuă: Doctorul Celtavini are multe relaţii în comunitatea ştiinţifică din Italia. Acum câteva zile a primit un pont potrivit căruia mai multe laboratoare de acolo sunt finanţate de o sursă necunoscută şi se pare că urmăresc diferite faze ale cercetărilor făcute de Gen-stone pentru vaccinul anticancer.

M-am uitat lung la el.

— Ce sursă necunoscută ar finanţa asta?

— Nicholas Spencer.

— Nicholas Spencer!

— Nu a uzat de numele ăsta, bineînţeles. Dacă e adevărat, s-ar putea ca el să fi folosit banii Gen-stone pentru a finanţa cercetări în laboratoare diferite. Apoi şi-a înscenat dispariţia. Gen-stone dă faliment, iar Nick îşi face rost de o nouă identitate, probabil şi de o faţă nouă, şi devine unicul proprietar al vaccinului. Poate că, la urma urmei, vaccinul nu e compromis, şi el a falsificat în mod deliberat rezultatele ca să distrugă compania.

— În cazul ăsta s-ar putea să fi fost văzut în Elveţia? m-am întrebat cu voce tare. Nu pot să cred asta, mi-am zis, pur şi simplu *nu pot.*

— Încep să cred că nu e numai posibil, ci şi probabil... începu Ken.

— Dar, Ken, am protestat eu întrerupându-l, sunt sigură că Vivian Powers crede că Nick Spencer a murit. Cred că erau serios implicaţi într-o relaţie sentimentală.

— Carley, tu mi-ai spus că ea n-a fost de găsit timp de cinci zile, dar doctorii susţin că n-ar fi putut sta în maşină atâta timp. Aşadar, *ce* s-a

întâmplat? Există două răspunsuri: fie e o actriţă grozavă, fie, oricât de exagerat ar părea, are o personalitate multiplă. Asta ar explica amnezia şi convingerea că are şaisprezece ani.

Începeam să mă simt ca un glas care strigă în pustiu.

— Scenariul meu este total diferit, am spus. Să începem dintr-un alt punct, bine? Cineva a furat de la doctorul Broderick însemnările doctorului Spencer. Cineva a furat radiografiile şi fişa radiologică a copilului lui Caroline Summers. Şi dacă e s-o credem pe Vivian, scrisoarea pe care i-a scris-o Caroline Summers lui Nick a dispărut, iar răspunsul pe care trebuia să-l primească Caroline n-a fost trimis. Vivian mi-a spus că a lăsat o funcţionară să se ocupe de el. A fost foarte clară în privinţa asta.

Începusem să mă înfierbânt.

— Vivian mi-a mai spus că, după ce însemnările doctorului Spencer au dispărut, Nick Spencer a devenit foarte secretos cu privire la întâlnirile lui şi că dispărea câte o zi întreagă de la birou.

— Carley, cred că tu demonstrezi punctul meu de vedere, spuse calm Ken. A reieşit că a făcut două sau trei călătorii în Europa între cincisprezece februarie şi patru aprilie, ziua în care s-a prăbuşit avionul lui.

— Poate că Nick Spencer a simţit că se petrecea ceva în compania lui, am spus eu. Ascultă-mă cu atenţie. Doctor Kendall are o nepoată în vârstă de douăzeci de ani, Laura Cox, care lucra la secretariatul Gen-stone. Asta mi-a spus-o ieri Betty, recepţionera. Am întrebat-o dacă se ştia că cele două erau rude şi ea mi-a spus că nu. A zis că într-o zi a remarcat în prezenţa Laurei Cox că aceasta avea acelaşi prenume ca doamna Kendall, iar răspunsul a fost: “La botez, mi s-a dat numele ei. E mătuşa mea.” După un timp, a implorat-o pe Betty să nu spună o vorbă nimănui.

Se pare că mătuşa ei nu voia să se ştie că sunt rude.

— Ce putea fi rău în asta? întrebă Don.

— Betty mi-a spus că una dintre regulile companiei interzicea să fie angajaţi membrii familiilor personalului existent. Doamna Kendall ştia asta.

— Este clar că a încălcat regulile, spuse Don. M-aş fi aşteptat de la ea să fie mai corectă.

— Mi-a spus că a lucrat la Centrul de Cercetare Hartness înainte de a veni la Gen-stone. Ce reputaţie o fi avut acolo?

— Am să verific. Ken îşi notă ceva în carnet.

— Şi în timp ce faci asta, nu uita că tot ce spui despre Nicholas Spencer este valabil şi pentru alţii.

— De exemplu?

— Charles Wallingford, pentru început. Ce ştii cu adevărat despre el?

Ken ridică din umeri.

— Un aristocrat. Nu unul foarte eficient, totuşi cu sânge albastru şi foarte mândru de asta. Strămoşul lui a înfiinţat compania de mobilă în scop filantropic, pentru a oferi de lucru imigranţilor, dar ca om de afaceri a fost execrabil. Domeniile familiei s-au micşorat, aşa cum se întâmplă uneori, dar afacerea cu mobilă a devenit înfloritoare. Tatăl lui Wallingford a extins-o, însă după ce el a murit a preluat-o Charles şi a dus-o de râpă.

— Ieri, când am fost la Gen-stone, secretara lui era indignată că fiii lui l-au dat în judecată pentru că a vândut compania.

Lui Don Carter îi place să facă pe imperturbabilul, dar la informaţia asta nu şi-a putut stăpâni uimirea.

— Interesant, Carley. Să văd ce pot afla despre asta.

Ken mâzgălea iarăşi. Am sperat să fie un semn că începea să accepte şi posibilitatea unui alt

scenariu pentru cele întâmplate la Gen-stone.

— Ai reuşit să afli numele pacientului care s-a externat din sanatoriul St. Ann's? l-am întrebat eu.

— Sursa mea de la St. Ann's încearcă în continuare să-l afle. Se strâmbă. Probabil că numele tipului a apărut deja la rubrica necrologuri.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Ferească Dumnezeu să-l fac pe atotputernicul Adrian Garner să aştepte. Poate cedează şi îmi spune care e planul de salvare la care făcea aluzie ieri Lowell Drexel.

— Lasă-mă pe mine să ghicesc care e, spuse Don. Departamentul de relaţii publice al lui Garner va anunţa cu mare tam-tam că Garner Pharmaceuticals va prelua Gen-stone şi, ca un gest de bunăvoinţă faţă de angajaţi şi acţionari, va plăti opt sau zece cenţi pentru fiecare dolar pierdut. De asemenea, va preciza că Garner Pharmaceuticals va continua lupta pentru eradicarea cancerului.

M-am ridicat.

— Te anunţ eu dacă scenariul ăsta se verifică. La revedere, băieţi. Am ezitat, dar mi-am înghiţit vorbele pe care nu eram încă pregătită să le rostesc, şi anume că, viu sau mort, Nick Spencer putea fi victima unei conspiraţii din interiorul companiei lui şi că alţi doi oameni fuseseră deja vizaţi: doctorul Philip Broderick şi Vivian Powers.

Birourile conducerii companiei Garner Pharmaceuticals se află în blocul Chrysler, acel minunat punct de reper din vechiul New York, aflat la intersecţia Lexington cu 42nd Street. Am ajuns cu zece minute mai devreme, dar nici n-am intrat bine în zona de recepţie că am şi fost condusă în locaşul sfânt, biroul personal al lui Adrian Garner. Nu ştiu de ce nu m-a mirat să-l văd acolo pe Lowell Drexel. M-a surprins însă prezenţa celei de a treia persoane: Charles Wallingford.

— Bună dimineaţa, Carley, spuse el cu o blândeţe care părea absolut autentică. Eu sunt musafirul-surpriză. Aveam o şedinţă programată mai târziu, iar Adrian a avut amabilitatea să mă invite şi pe mine aici.

Am avut dintr-o dată imaginea lui Lynn sărutându-l pe creştet pe Wallingford şi răvăşindu-i părul, aşa cum îmi spusese ieri secretara lui. Cred că, în subconştient, am ştiut dintotdeauna că Charles Wallingford era de categorie uşoară, dar acea imagine mentală mi-a întărit convingerea. Dacă Lynn era cuplată cu el, fără îndoială că asta reprezenta pentru ea încă o crestătură pe răboj.

E inutil să mai spun că biroul lui Adrian Garner arăta nemaipomenit. Priveliştea pe care o oferea se întindea de la East River până la Hudson River şi îngloba cea mai mare parte a centrului New York-ului. Sunt pasionată de mobila frumoasă şi puteam jura că biroul care domina încăperea era un Thomas Chippendale autentic, un model Regency. Capetele siluetelor egiptene de pe stâlpii aflaţi pe margini şi în centru arătau exact ca cele de pe biroul pe care îl văzusem într-un muzeu din Anglia.

Am riscat şi l-am întrebat pe Adrian Garner dacă aşa era. A avut bunul-simţ să nu pară mirat că ştiam câte ceva despre mobila antică, dar a ţinut să adauge:

— Thomas Chippendale cel Tânăr, domnişoară DeCarlo.

Cel care zâmbi fu Lowell Drexel.

— Ai un spirit de observaţie foarte dezvoltat, domnişoară DeCarlo.

— Sper! Asta mi-e meseria.

În capătul celălalt al încăperii erau o canapea şi mai multe fotolii, dar n-am fost invitată acolo. Garner se aşeză la biroul său Thomas Chippendale cel Tânăr. Când intrasem, Drexel şi Wallingford stăteau în nişte fotolii de piele, dispuse în semicerc

în faţa biroului. Acum Drexel îmi indică fotoliul aflat între ei.

Adrian Garner trecu imediat la subiect, lucru pe care sunt sigură că-l făcea şi în somn.

— Domnişoară DeCarlo, n-am vrut să anulez întâlnirea noastră, dar hotărârea de a închide Gen-stone a grăbit luarea unui număr de alte decizii pe care tocmai le discutam.

Era clar că nu avea să fie interviul atotcuprinzător la care sperasem.

— Pot să întreb ce alte decizii veţi lua, domnule Garner? M-a privit şi am simţit brusc forţa formidabilă pe care o emana Adrian Garner. Charles Wallingford arăta de o sută de ori mai bine, însă adevărata forţă dinamică din această încăpere era Garner.

Garner se uită la Lowell Drexel.

— Lasă-mă să răspund eu la întrebarea asta, domnişoară DeCarlo, interveni Drexel. Domnul Garner consideră că are o mare datorie faţă de miile de investitori care au cumpărat acţiuni la Gen-stone numai pentru că Garner Pharmaceuticals şi-a anunţat decizia de a investi un miliard de dolari în companie. Domnul Garner nu are nici o obligaţie legală să le rezolve situaţia, însă a făcut o ofertă care sperăm să fie acceptată cu bucurie. Garner Pharmaceuticals le va da tuturor angajaţilor şi acţionarilor zece cenţi pentru fiecare dolar pe care l-au pierdut ca urmare a fraudei şi furtului săvârşite de Nicholas Spencer.

Era discursul la care îmi spusese Don Carter să mă aştept, cu deosebirea că Garner îl delegase pe Lowell Drexel să-l livreze.

Apoi fu rândul lui Wallingford:

— Anunţul va fi făcut luni, Carley. Sper că vei înţelege necesitatea de a amâna vizita ta. Desigur, îmi va face mare plăcere să ne întâlnim la o dată ulterioară.

La o dată ulterioară n-o să mai fie nici un articol, m-am gândit. Toţi trei vreţi să îngropaţi cât

mai repede cu putinţă povestea asta.

N-aveam de gând să mă las cu una-cu două.

— Domnule Garner, sunt sigură că generozitatea companiei dumneavoastră va fi foarte apreciată. În ce mă priveşte, mă pot aştepta ca, la un moment dat, să primesc un cec de două mii cinci sute de dolari drept compensaţie pentru cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care i-am investit.

— Corect, domnişoară DeCarlo, spuse Drexel.

L-am ignorat şi m-am uitat lung la Adrian Garner. El mi-a susţinut privirea şi a dat din cap afirmativ. Apoi deschise gura:

— Dacă asta e tot, domnişoară DeCarlo...

L-am întrerupt:

— Domnule Garner, aş vrea să ştiu, în mod oficial, dacă dumneavoastră personal credeţi că Nicholas Spencer a fost văzut în Elveţia.

— Eu nu fac niciodată comentarii "în mod oficial" fără a cunoaşte faptele. În cazul ăsta, după cum probabil ştii, nu am informaţii concrete şi directe.

— Aţi avut vreodată ocazia să o întâlniţi pe asistenta lui Nicholas Spencer, Vivian Powers?

— Nu, n-am avut. Întâlnirile mele cu Nicholas Spencer au avut loc în biroul lui, nu în Pleasantville.

M-am întors spre Drexel:

— Dar dumneavoastră eraţi în consiliul director, domnule Drexel, am insistat. Vivian Powers era asistenta personală a lui Nicholas Spencer. Nu se poate să nu o fi întâlnit cel puţin o dată sau de două ori. Trebuie să vă aduceţi aminte de ea. E o femeie foarte frumoasă.

— Domnişoară DeCarlo, fiecare director pe care îl cunosc are cel puţin o asistentă personală, şi multe dintre ele sunt atrăgătoare. Nu obişnuiesc să fiu familiar cu ele.

— Nu sunteţi nici măcar curios ce i s-a întâmplat?

— Am înţeles că a încercat să se sinucidă. Se zvoneşte că ar fi avut o relaţie sentimentală cu Spencer. Probabil că sfârşitul acestei relaţii, indiferent care a fost, i-a provocat o depresie gravă. Se mai întâmplă. Se ridică. Domnişoară DeCarlo, va trebui să ne scuzi. Avem o şedinţă în sala de conferinţe peste mai puţin de cinci minute.

Cred că m-ar fi târât din fotoliu dacă aş fi încercat să mai scot o vorbă. Garner nu se deranjă să-şi ridice fundul de pe scaun când spuse vioi: "La revedere, domnişoară DeCarlo". Wallingford îmi luă mâna şi îmi spuse ceva despre Lynn, care avea nevoie de companie, eu fiind cea care trebuia să am grijă de ea. Apoi Lowell Drexel mă escortă afară din sfântul lăcaş.

Pe peretele cel mai mare din zona de recepţie era o hartă a lumii care stătea mărturie a impactului global pe care îl avea Garner Pharmaceuticals. Ţările şi locaţiile-cheie erau simbolizate prin repere familiare: Turnurile Gemene, Turnul Eiffel, Forumul, Taj Mahal, Palatul Buckingham. Această hartă transmitea mesajul că Garner Pharmaceuticals era o companie internaţională puternică.

M-am oprit să mă uit la ea.

— E încă dureros să te uiţi la o fotografie a Turnurilor Gemene. Cred că întotdeauna va fi, i-am spus lui Lowell Drexel.

— De acord.

Mâna lui se afla sub cotul meu. "Cară-te", era mesajul.

Pe peretele de lângă uşă se afla un tablou a ceea ce am numit eu atunci supergaşca de la conducerea Garner Pharmaceuticals. Dacă aş fi vrut să mă uit ceva mai bine, şi nu doar în trecere, nu mi s-ar fi dat ocazia. N-am avut nici şansa de a lua nişte pliante publicitare care se aflau pe o masă. Drexel m-a condus cu o mână fermă în

coridor, ba chiar a stat cu mine ca să fie sigur că iau ascensorul.

Apăsă pe buton şi păru să-şi piardă răbdarea când uşa nu se deschise ca prin minune la atingerea lui. Apoi ascensorul sosi.

— La revedere, domnişoară DeCarlo.

— La revedere, domnule Drexel.

Era un ascensor rapid şi am plonjat până în hol. Am aşteptat cinci minute, apoi am urcat iar cu acelaşi ascensor.

— Îmi pare foarte rău, i-am bălmăjit eu recepţionerei. Domnul Garner m-a rugat să am grijă să iau în drum nişte pliante publicitare. I-am făcut cu ochiul, ca între fete. Să nu-i spui barosanului că am uitat.

— Promit, spuse ea solemn în timp ce eu culegeam pliantele. Am vrut să studiez tabloul cu mahării de la Garner, dar am auzit pe coridor glasul lui Charles Wallingford şi am şters-o repede. De data asta, nu m-am dus direct la ascensor, ci am tulit-o după colţ şi am aşteptat.

Un minut mai târziu am scos capul cu precauţie şi l-am văzut pe Wallingford apăsând nerăbdător butonul de apel. Gata cu marea şedinţă din sala de conferinţe, Charles, m-am gândit. Dacă are loc una, tu nu eşti invitat.

Măcar fusese o dimineaţă interesantă.

*

Şi avea să fie o seară şi mai interesantă. În taxi, în drum spre birou, am verificat mesajele de pe celular. Unul era de la Casey. Aseară când a venit la mine, a considerat că era prea târziu să le dea telefon foştilor socri ai lui Nick Spencer, familia Barlowe. Vorbise însă cu ei în dimineaţa asta. Vor fi acasă pe la cinci. Casey mă întreba dacă îmi convenea ora. “Sunt liber după-amiază”, încheia el. “Dacă vrei, te duc eu acolo. Cât vorbeşti tu cu soţii Barlowe, eu pot să beau ceva alături, la Vince. Apoi vom găsi un loc unde să luăm cina.”

Mi-a plăcut ideea. Unele lucruri nu au nevoie să fie transpuse în cuvinte, însă, în clipa când i-am deschis uşa lui Casey, am simţit că totul se schimbase între noi. Amândoi ştiam încotro ne îndreptam şi ne bucuram că mergeam într-acolo.

L-am sunat scurt pe Casey, i-am spus să vină la patru şi m-am întors la birou ca să încep să conturez o schiţă preliminară a articolului despre Nicholas Spencer. Aveam o idee de titlu grozavă: *Victimă sau escroc?*

M-am uitat la una dintre cele mai recente fotografii ale lui Nick, făcută înainte de prăbuşirea avionului, şi mi-a plăcut ce-am văzut. Era un prim-plan şi reda expresia serioasă şi gânditoare a ochilor şi buzele ferme. Era fotografia unui om care părea profund îngrijorat, dar demn de încredere.

Astea erau cuvintele: *demn de încredere.* Nu-l vedeam pe bărbatul care mă impresionase atât de tare în aceea seara la cină, şi care acum mă privea din fotografie drept în ochi, minţind, înşelând şi regizându-şi un accident de avion.

Gândul ăsta m-a făcut să mă întorc la un lucru pe care îl acceptasem fără discuţie. Prăbuşirea avionului. Ştiam că Nick îi transmisese poziţia sa controlorului de trafic aerian din Puerto Rico cu numai câteva minute înainte de întreruperea comunicării. Din cauza furtunii puternice, oamenii care îl credeau mort presupuneau că avionul fusese lovit de un fulger sau prins într-un vârtej de vânt Cei convinşi că trăia se gândeau că reuşise cumva să iasă din avion înainte de prăbuşirea pe care o aranjase.

Exista şi altă explicaţie? Cât de bine fusese întreţinut avionul? Manifestase Spencer vreun semn de boală înainte de a pleca? Oamenii stresaţi, chiar şi bărbaţii mai tineri, pot avea un atac de cord subit.

Am ridicat receptorul. Era timpul să-i fac o vizită surorii mele vitrege, Lynn. Am sunat-o şi i-

am spus că voiam să trec pe la ea ca să stăm de vorbă.

— Doar noi două, Lynn, am precizat eu.

Ea tocmai pleca şi mi s-a părut iritată.

— Carley, îmi petrec week-end-ul în casa de oaspeţi din Bedford. Vrei să vii şi tu duminică după-amiază? Acolo e linişte şi o să avem suficient timp să vorbim.

41

În drumul de întoarcere la Bedford, Ned opri şi făcu plinul cu benzină; apoi luă de la un magazin modest de lângă benzinărie apă minerală, covrigei, pâine şi unt de arahide. Asta îi plăcea să mănânce când se uita la televizor, la emisiuni precum *Roata Norocului.* De regulă, Annie ghicea răspunsurile înaintea concurenţilor.

— Ar trebui să participi la concurs, îi spunea el. Ai câştiga toate premiile.

— Dacă m-aş vedea acolo, aş deveni de-a dreptul tâmpită. N-aş mai putea să scot o vorbă, ştiind că toţi oamenii ăia se uită la mine.

— Sigur ai putea.

— Sigur *n-aş putea.*

În ultimul timp, de multe ori era de ajuns să se gândească la ea şi o auzea vorbindu-i. Acum, de exemplu, când se pregătea să pună cumpărăturile pe tejghea, o auzi pe Annie spunându-i să ia lapte şi cereale pentru dimineaţă.

“Trebuie să mănânci bine, Ned.”

Lui îi plăcea când ea îl certa.

Fusese cu el când oprise pentru benzină şi mâncare, dar restul drumului până la Bedford nu o văzu, nici n-o simţi în maşină. Nu-i mai văzu nici măcar umbra, dar asta poate pentru că era întuneric.

Ajungând la casa Spencer avu grijă să se asigure că nu mai era nimeni pe şosea. Când dăduse foc casei, purtase mănuşi ca să nu lase

amprente pe panou. Acum nu mai conta. Când va pleca de acolo pentru totdeauna, toată lumea va şti cine era şi ce făcuse.

Îşi parcă maşina în garajul de serviciu, aşa cum plănuise. Încăperea avea un bec fixat în tavan şi cu toate că ştia că nu avea cum să fie văzut din şosea nu riscă să-l aprindă. Putea folosi lanterna găsită în torpedoul maşinii doamnei Morgan, dar nu era nevoie. La lumina lunii care intra pe fereastră vedea grămezile de mobilă. Se duse la stiva de şezlonguri, îl luă pe cel de deasupra şi îl puse între maşină şi peretele cu rafturi.

Pernele lungi se aflau pe raftul de sus şi se chinui puţin până să dea jos una din ele. Era groasă şi grea, şi când se aşeză pe ea se simţi la fel de bine ca în fotoliul din apartamentul lui. Totuşi, nu era gata de culcare. Desfăcu o sticlă de whisky.

Când, în sfârşit, i se făcu somn, era răcoare, aşa că se duse la camionetă, luă pătura de pe puşcă şi se înveli.

Ştia că acolo era în siguranţă, aşa că putea să-şi permită să adoarmă.

"Trebuie să dormi, Ned", îi şoptea Annie.

Când se trezi, îşi dădu seama după umbre că era după-amiază târziu; dormise toată ziua. Se ridică şi se duse în partea dreaptă a garajului, unde exista un spaţiu ca o debara în care se aflau o chiuvetă şi o toaletă.

Deasupra chiuvetei atârna o oglindă. Ned se uită în ea şi îşi văzu ochii roşii şi barba nerasă. Se bărbierise nu mai departe de ieri, dar barba îi crescuse la loc. Îşi slăbise cravata şi îşi desfăcuse nasturele de sus de la cămaşă când se culcase, dar ar fi trebuit să şi le scoată. Acum erau cam şifonate şi arătau ca naiba.

În fond, ce mai conta? se întrebă el.

Se spălă cu apă rece pe faţă şi se uită iar în oglindă. Imaginea era înceţoşată. În loc de faţa sa, vedea ochii lui Peg şi ochii doamnei Morgan, mari,

holbaţi şi speriaţi; ca atunci când îşi dăduseră seama ce aveau să păţească.

Apoi, în oglindă, începură să prindă contur imaginea doamnei Schafley şi cea a soţilor Harnik. Şi în ochii lor se citea spaima. Ştiau că li se va întâmpla ceva. Îşi dădeau seama că el venise după ei.

Era prea devreme să se ducă în Greenwood Lake. Hotărî să nu plece din garaj până la zece - asta însenina că avea să ajungă acolo pe la unsprezece şi un sfert. Aseară făcuse rău că zăbovise aşteptându-i pe soţii Harnik să ajungă acasă. Putea să fie remarcat de poliţai.

Apa minerală nu mai era rece, covrigeii prea săraţi, dar nu-i păsa. Nu se atinse de pâine, de untul de arahide sau de cereale. Dădu drumul la radioul din maşină şi căută ştirile. Atât la ştirile de la nouă cât şi la cele de la nouă şi jumătate nu era nimic despre o proprietăreasă băgăreaţă din Yonkers care fusese găsită împuşcată mortal. Probabil că poliţaii sunaseră la uşa ei, văzuseră că maşina nu era şi se gândiseră că plecase în vizită, îşi zise Ned.

Totuşi, s-ar putea ca mâine să fie mai curioşi. Şi se mai putea ca fiul ei să înceapă să se întrebe de ce nu primise nici o veste de la ea. Dar asta va fi mâine.

La zece fără un sfert, ridică uşa garajului. Afară era răcoare, genul acela de răcoare prefăcută care vine după o zi cu mult soare. Se hotărî să-şi dezmorţească picioarele câteva minute.

O luă pe potecă, printre copaci, până ieşi în grădina englezească. Dincolo de ea era piscina.

Se opri brusc. Ce-a fost asta? se întrebă.

În casa de oaspeţi storurile erau trase, dar de sub ele se vedea lumină. Era cineva în casă.

Nu pot să fie cei care au lucrat aici, se gândi el. Ei ar fi încercat să-şi bage maşina în garaj. Ţinându-se în umbră, trecu pe lângă piscină, ocoli

şirul de brazi şi se îndreptă tiptil spre casa de oaspeţi. Văzu storurile de la o fereastră laterală ridicate puţin. Fără zgomot, se furişă până la acea fereastră şi se aplecă.

Înăuntru o văzu pe Lynn Spencer şezând pe canapea, cu un pahar în mână. Vizavi de ea stătea acelaşi tip pe care îl văzuse alergând pe alee în noaptea incendiului. Nu auzea ce spuneau, dar, după expresia de pe feţele lor, îşi dădu seama că erau îngrijoraţi de ceva.

Dacă ar fi arătat fericiţi, s-ar fi dus imediat după puşcă şi ar fi terminat cu ei. Îi făcea însă plăcere să-i vadă îngrijoraţi. Îşi dori să poată auzi ce îşi spuneau.

Lynn arăta de parcă avea de gând să rămână acolo un timp. Era îmbrăcată în pantaloni largi şi jerseu, genul de haine pe care le purtau bogătaşii la ţară. "Îmbrăcăminte lejeră" - asta era expresia. Armie citea despre îmbrăcămintea "lejeră" şi râdea. "Hainele mele sunt cu adevărat lejere, Ned, spunea ea. Când fac curat şi când sap în grădină nu am decât haine lejere."

Gândul ăsta îl întristă iar. După ce vânduse casa din Greenwood, Annie aruncase la gunoi mănuşile şi uneltele de grădinărit. Nu voia să-l asculte când îi promitea că o să-i ia altă casă; plângea întruna.

Ned se îndepărtă de fereastră. Era târziu. Lynn Spencer nu se va duce acasă. O va găsi aici şi mâine. Era sigur de asta. Era timpul să se ducă la Greenwood Lake să se ocupe de ceea ce avea de făcut în seara aceea.

Uşa garajului nu făcu nici un zgomot când o deschise şi nici poarta de la intrarea de serviciu. Cei din casa de oaspeţi habar n-aveau că el fusese aici.

Când se întoarse, după trei ore, băgă maşina în garaj, încuie uşa şi se întinse pe divan, cu puşca lângă el. Simţea mirosul de praf de puşcă ars, un miros plăcut, aproape ca cel al fumului din

şemineu când ard butucii. Trase pătura şi o petrecu pe după puşcă, învelind-o şi pe ea. Îi era cald şi bine şi se simţea în siguranţă.

42

Reid şi Susan Barlowe locuiau într-o casă de cărămidă albă în stil federal, situată pe o proprietate fermecătoare de la graniţa cu Long Island. Casey se înscrise pe aleea circulară şi mă lăsă în faţa casei. Cât timp vorbeam eu cu soţii Barlowe, el va fi alături, la prietenul său Vince Alcott.

Reid Barlowe deschise uşa şi mă salută curtenitor, apoi îmi spuse că soţia lui era în solar.

— De acolo avem o privelişte frumoasă, îmi explică el în timp ce îl urmam pe holul central.

Când am intrat, Susan Barlowe punea pe măsuţă o tavă pe care erau o carafa cu ceai cu gheaţă şi trei pahare înalte. Am făcut cunoştinţă şi i-am rugat să-mi spună Carley. M-a mirat că erau atât de tineri - nu aveau mai mult de cincizeci şi şapte, cincizeci şi opt de ani. Părul lui era grizonat, al ei blond închis, cu fire argintii. Erau o pereche frumoasă, înalţi, amândoi supli, cu trăsături atrăgătoare, dominate de ochi. Ai lui erau căprui, ai ei de un cenuşiu-albăstrui, dar şi în unii şi în ceilalţi citeai o tristeţe persistentă. M-am întrebat dacă amprenta durerii de pe chipurile lor se datora dispariţiei fiicei lor care murise în urmă cu opt ani sau fostului lor ginere, Nicholas Spencer.

Solarul îşi merita numele. Soarele de după-amiază se revărsa înăuntru, înveselind şi mai mult tapiţeria cu flori galbene a canapelei şi fotoliilor. Aranjamentul camerei îţi dădea senzaţia că te afli în aer liber.

Au insistat să mă aşez pe canapeaua care oferea o privelişte panoramică a Long Island-ului, iar ei au luat loc în fotolii. Am acceptat cu bucurie un pahar de ceai cu gheaţă, apoi le-am mulţumit că

m-au primit şi m-am scuzat dinainte pentru întrebările care ar fi putut părea indiscrete sau lipsite de sensibilitate.

O clipă am crezut că mă voi confrunta cu o problemă. S-au uitat unul la altul, apoi Reid Barlowe s-a ridicat şi a închis uşa dinspre foaier.

— Asta în caz că vine Jack şi nu-l auzim. Prefer să nu prindă crâmpeie din conversaţia noastră, spuse el când se aşeză din nou.

— Nu că Jack ar trage cu urechea intenţionat, spuse repede Susan Barlowe, ci pentru că e şi aşa foarte dezorientat, sărmanul copil. Îl adora pe Nick. Îl jelea şi se descurca binişor; şi apoi au apărut toate poveştile alea. Acum ar vrea să creadă că Nick trăieşte, dar asta e o sabie cu două tăişuri pentru că ridică întrebarea de ce nu l-a contactat.

M-am hotărât să vorbesc direct.

— Ştiţi că Lynn Spencer şi cu mine suntem surori vitrege. Amândoi dădură din cap. Aş fi jurat că la auzul numelui ei pe feţele lor apăruse o expresie dispreţuitoare. Dacă mi s-a părut că o văd, asta se datora faptului că o anticipam.

— Adevărul e că m-am întâlnit cu Lynn doar de câteva ori. Nu-s nici susţinătoarea, nici detractoarea ei, am precizat. Mă aflu aici în calitate de jurnalist, pentru a afla tot ce pot despre felul în care l-aţi perceput pe Nick Spencer.

Le-am povestit apoi cum l-am cunoscut eu pe Nick şi am descris propriile mele impresii.

Am discutat mai bine de o oră. Era evident că îl iubeau pe Nicholas Spencer. Cei şase ani cât fusese însurat cu fiica lor, Janet, se comportase impecabil. Boala ei venise exact în momentul când el intenţiona să-şi transforme compania într-o firmă de cercetare farmaceutică.

— Când Nick a ştiut cu certitudine diagnosticul şi faptul că ea nu avea şanse, a devenit aproape obsedat, spuse Susan Barlowe, vorbind aproape în şoaptă.

Băgă mâna în buzunar după ochelarii de soare, motivând că lumina era prea puternică. De fapt, nu voia să-i văd lacrimile pe care se străduia să şi le reţină.

— Tatăl lui Nick încercase să pună la punct un vaccin anticancer, continuă ea. Sunt sigură că ştii asta. Nick luase ultimele însemnări ale tatălui său şi începuse să le studieze. Pe atunci îl interesa foarte mult microbiologia şi avea deja cunoştinţe solide în domeniu. A intuit că tatăl lui fusese pe punctul de a descoperi un leac şi s-a hotărât să strângă bani pentru a finanţa Gen-stone.

— Dumneavoastră aţi investit la Gen-stone?

— Da, am investit. Cel care răspunse fu Reid Barlowe. Şi aş face-o din nou. Indiferent de ce n-a mers, nu a fost din cauză că Nick a vrut să ne înşele pe noi sau pe oricine altcineva.

— După moartea fiicei dumneavoastră aţi păstrat o relaţie strânsă cu Nick?

— Categoric. Dacă a existat vreo încordare, ea a început să apară după ce s-a căsătorit cu Lynn. Buzele lui Reid Barlowe se strânseră devenind o linie subţire. Îţi jur că asemănarea fizică dintre Janet şi Lynn a fost factorul hotărâtor în atracţia pe care a simţit-o faţă de ea. Prima ei vizită a fost o lovitură pentru soţia mea şi pentru mine. Şi nici lui Jack nu i-a făcut bine.

— Jack avea atunci şase ani?

— Da, şi o ţinea foarte bine minte pe mama lui. După ce Lynn şi Nick s-au căsătorit, şi Jack venea aici în vizită, a început să manifeste tot mai multe reţineri în a se întoarce acasă. În cele din urmă Nick a propus să-l înscriem la şcoală aici.

— De ce nu s-a despărţit pur şi simplu de Lynn? am întrebat.

— Cred că până la urmă la asta s-ar fi ajuns, însă Nick era atât de implicat în experimentarea vaccinului încât a amânat rezolvarea problemelor personale. Un timp a fost foarte îngrijorat din cauza lui Jack, dar după ce s-a mutat la noi şi arăta

cu siguranţă mai fericit, Nick s-a concentrat exclusiv pe Gen-stone.

— Aţi întâlnit-o vreodată pe Vivian Powers?

— Nu, răspunse Reid Barlowe. Bineînţeles, am citit despre ea, dar Nick n-a pomenit niciodată de ea în faţa noastră.

— A dat de înţeles vreodată că la Gen-stone ar putea există o problemă, în afară de faptul că multe medicamente promiţătoare eşuează în ultimele stadii de testare?

— Nu încape îndoială că în ultimul an Nick era foarte frământat. Reid Barlowe se uită la soţia lui, şi aceasta dădu din cap. Ne-a mărturisit că Gen-stone împrumutase din cota aferentă acţiunilor lui pentru că trebuia să suplimenteze cercetarea.

— Împrumutase din acţiunile *lui,* nu din fondurile companiei? am întrebat repede.

— Nu din fondurile companiei. Noi suntem asiguraţi din punct de vedere financiar, domnişoară DeCarlo, şi, cu o lună înainte de prăbuşirea avionului, Nick ne-a întrebat dacă putem să-i acordăm un împrumut personal pentru cercetarea suplimentară necesară.

— l l-aţi acordat?

— Da, i l-am acordat. Nu îţi voi spune suma. Dacă Nick a luat banii ăia de la companie a făcut-o pentru a-i cheltui pe cercetare, şi *nu* pentru că plănuia să-i bage în propriul buzunar.

— Credeţi că a murit?

— Da, cred. Nick nu şi-ar fi abandonat niciodată fiul. Reid Barlowe ridică mâna în semn de avertizare. Cred că Jack tocmai a intrat. A terminat antrenamentul la fotbal.

Am auzit paşi alergând pe hol, apoi oprindu-se în faţa uşii închise. Băiatul se uită prin geamul glasvandului şi ridică mâna să bată. Reid Barlowe îi făcu semn să intre şi se ridică să-l îmbrăţişeze.

Jack era un puşti slăbuţ, cu păr ţepos şi nişte ochi albastru-cenuşii enormi. Când s-au făcut

prezentările, zâmbetul lui larg se transformă într-un surâs sfios şi dulce.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnişoară DeCarlo, spuse el.

Am simţit un nod în gât. Mi l-am amintit pe Nick Spencer spunând "Jack e un copil grozav". Avea dreptate. Îţi dădeai imediat seama că era un copil grozav. Şi avea vârsta pe care ar fi avut-o Patrick dacă ar fi trăit.

— Bunico, Bobby şi Peter m-au rugat să rămân peste noapte la ei. Se poate? Au pizza. Mama lor spune că vrea să rămân.

Soţii Barlowe se uitară unul la celălalt.

— Dacă promiteţi că nu vă culcaţi prea târziu, spuse Susan Barlowe. Nu uita că mâine ai antrenament devreme.

— Promit. *Zău!* spuse el serios. Mulţumesc, bunico. Am să le spun că mă duc chiar acum. Se întoarse spre mine. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnişoară DeCarlo.

Merse liniştit până la uşă, dar o dată ajuns pe culoar o luă la fugă. M-am uitat la bunicii lui. Amândoi zâmbeau. Reid Barlowe ridică din umeri.

— După cum vezi, Carley, pentru noi el înseamnă a doua tinereţe. Partea nostimă e că Bobby şi Peter sunt gemeni, dar părinţii lor sunt doar cu doi ani mai tineri decât noi.

Am simţit nevoia să fac o remarcă:

— În ciuda a tot ce i s-a întâmplat, Jack pare un copil foarte echilibrat, şi asta, cu siguranţă, datorită dumneavoastră.

— Are şi zile proaste, firește, spuse încet Reid Barlowe. Dar cum să nu aibă? Era foarte apropiat de Nick. Incertitudinea asta l-ar putea distruge. E un copil deştept. Fotografia lui Nick şi poveştile despre el au fost în toate ziarele şi la televizor. Nu mai ştie ce să creadă - ba tatăl lui a murit, ba a fost văzut în Elveţia.

Am mai discutat câteva minute, apoi m-am ridicat.

— Aţi fost foarte amabili şi promit că duminică, când ne vom revedea, am să fiu un musafir ca oricare altul, nu un ziarist.

— Mă bucur că am avut timp să discutăm în linişte, spuse Susan Barlowe. Noi am considerat că e absolut necesar ca poziţia noastră să fie cunoscută. Nicholas Spencer a fost un om cinstit şi un adevărat savant. Ezită. Da, îl numesc savant, chiar dacă n-a avut doctoratul în microbiologic Indiferent ce a mers prost la Gen-stone, *n-a fost* din vina lui.

Mă conduseră amândoi până la uşă. În timp ce Reid Barlowe o deschidea, soţia lui spuse:

— Carley, acum îmi dau seama că nici nu te-am întrebat ce face Lynn. Şi-a revenit complet?

— E pe cale.

— Trebuia să o fi contactat. Sinceră să fiu, nu mi-a plăcut de la început, dar am să-i fiu mereu recunoscătoare. Ţi-a spus că Nick avea de gând să-l ia pe Jack cu el în călătoria la Puerto Rico şi că ea l-a convins să renunţe? Atunci Jack a fost teribil de dezamăgit. Dacă era cu Nick în ziua aceea, s-ar fi aflat în avionul care s-a prăbuşit.

43

Mi-au plăcut imediat prietenii lui Casey, Vince şi Julie Alcott. Vince şi Casey fuseseră colegi de grupă la Facultatea de Medicină Johns Hopkins.

— N-am să-mi dau seama niciodată cum de am avut curajul să ne căsătorim încă din facultate, spuse Vince râzând. Nu-mi vine să cred că duminica asta aniversăm zece ani.

Am stat cu ei la un pahar de vin. Nici unul nu m-a întrebat de vizita pe care o făcusem la vecini. Tot ce le-am spus a fost că soţii Barlowe erau oameni de treabă şi că îmi făcuse mare plăcere să-l cunosc pe Jack.

Casey însă şi-a dat seama că eram teribil de frământată pentru că, după câteva minute, s-a ridicat.

— Musafirii pleacă, spuse el. Carley are de lucru la rubrica ei; aşteptăm cu nerăbdare să ne întoarcem duminică.

Drumul până în Manhattan l-am făcut într-o tăcere aproape totală. Abia pe la şapte şi un sfert, în timp ce ne apropiam de centru, Casey spuse:

— Trebuie să mănânci, Carley. Ce ţi-ar plăcea?

Deşi nu mă gândisem la asta, mi-am dat seama brusc că eram lihnită de foame.

— Un hamburger. E în regulă?

P.J. Clarke's, renumitul restaurant din vechiul New York aflat pe Third Avenu se redeschisese recent după renovare. Ne-am oprit acolo şi după ce am comandat Casey mi-a spus:

— Eşti cu adevărat întoarsă pe dos, Carley. Vrei să discutăm despre asta?

— Nu încă. Mai întâi vreau să mă limpezesc.

— Te-a dat peste cap întâlnirea cu Jack?

— Da şi nu. E un copil cu adevărat bun. Când sosiră hamburgerii, am adăugat: Poate ar fi mai bine să discutăm. Vezi tu, treaba e destul de urâtă şi puţin înspăimântătoare, dacă e ceea ce cred eu.

44

Duminică dimineaţă Ned se afla în maşină. Deschise aparatul de radio ca să asculte ştirile de la ora şapte. În timp ce asculta, începu să zâmbească. În Greenwood Lake, New York, trei oameni, care locuiau acolo de o viaţă, fuseseră împuşcaţi mortal în somn. Poliţia credea că moartea lor avea legătură cu cea a doamnei Elva Morgan din Yonkers, New York. Chiriaşul ei, Ned Cooper, deţinuse anterior o casă în Greenwood Lake şi se ştia că, recent, le ameninţase pe victime. Raportul mai spunea că Ned Cooper era considerat

suspect şi în cazul morţii lui Peg Rice, casiera care fusese împuşcată în urmă cu patru zile. Acum se efectuau testele balistice. Se credea că suspectul conducea fie o camionetă Ford veche de opt ani, fie o Toyota neagră, model recent. Era considerat înarmat şi periculos.

Aşa şi sunt, se gândi Ned: înarmat şi periculos. Se întreba dacă să se ducă acum la casa de oaspeţi şi să-i termine pe Lynn Spencer şi pe iubitul ei, dacă mai era pe acolo. Nu, poate că nu. Aici era în siguranţă. Va aştepta. Trebuia să găsească o cale de a-i veni de hac şi surorii vitrege a lui Lynn Spencer, Carley DeCarlo. Abia atunci Annie şi el puteau să se odihnească. Totul se va termina în clipa în care îşi va scoate pantofii şi ciorapii şi se va culca pe mormântul lui Annie, cu puşca lângă el.

Era un cântec pe care-i plăcea lui Annie să-l fredoneze, "Păstrează ultimul dans pentru mine..." Ned scoase din maşină pâinea şi untul de arahide şi, în timp ce îşi făcea un sandviş, începu să-l fredoneze. Apoi zâmbi, căci Annie începu să cânte cu el.

— Păstrează... ultimul... dans... pentru mine.

45

Sâmbătă dimineaţă am dormit până la opt şi, când m-am trezit, mă simţeam mai bine. Fusese o săptămână încărcată şi avusesem nevoie să mă odihnesc. Deşi capul mi-l simţeam mai limpede, nu mă ajuta să mă simt mai bine gândindu-mă la tot ce aflasem. Cred că-mi doream din toată inima să mă înşel.

În timp ce făceam cafeaua, am dat drumul la televizor să prind ştirile şi am auzit vorbindu-se despre focurile de armă care în ultimele câteva zile se soldaseră cu cinci morţi.

Apoi mi-a atras atenţia cuvântul "Gen-stone" şi am ascultat cu groază crescândă detaliile

tragediei. Am auzit cum Ned Cooper, un rezident din Yonkers, îşi vânduse casa din Greenwood Lake fără ştirea soţiei şi apoi investise banii în Genstone. Aceasta murise într-un accident în ziua în care s-a aflat că acţiunile nu aveau valoare.

Pe ecran a apărut o fotografie a lui Cooper. *Îl cunosc,* m-am gândit, *îl cunosc!* L-am văzut de curând undeva. La întrunirea acţionarilor? Era posibil, dar nu aveam certitudinea.

Crainicul spunea că soţia lui Cooper lucrase la spitalul St. Ann's din Mount Kisco şi că el fusese tratat ani de zile în clinica de psihiatrie.

Spitalul St. Ann's. *Acolo* l-am văzut! *Dar când?* Am fost de trei ori la St. Ann's: a doua zi după incendiu, câteva zile mai târziu şi încă o dată când am vorbit cu directoarea în aripa cu sanatoriul.

Pe ecran apăru locul crimelor din Greenwood Lake. "Casa lui Cooper se afla între cea a familiei Harnik şi cea a doamnei Schafley", spunea crainicul. "După spusele vecinilor, el a fost aici în urmă cu două zile şi le-a acuzat pe victime că au complotat ca să scape de el. Susţinea că soţia nu l-ar fi lăsat să vândă casa dacă ei ar fi anunţat-o de planurile lui."

Urmă locul crimei din Yonkers.

"Fiul Elvei Morgan a declarat poliţiei că mama sa îi spusese că se temea de Ned Cooper şi că îl va evacua din apartament."

Pe toată durata ştirilor, fotografia lui Cooper rămăsese inserată într-un colţ al ecranului. Am tot studiat-o. *Când* l-am văzut la St. Ann's? m-am întrebat.

Relatarea continuă: "În urmă cu trei zile, Cooper a fost penultimul client din farmacia Brown înainte de închidere. Conform spuselor lui William Garret, un student care era în spatele lui la casă, Cooper cumpărase nişte unguente pentru arsura de la mâna dreaptă şi devenise agitat când casiera, Peg Rice, îl întrebase de rană. Garret este sigur că Ned Cooper şedea în maşină când el a ieşit din farmacie la zece fix."

Se arsese la mâna dreaptă! Cooper avea o arsură la mâna dreaptă!

M-am dus la Lynn la spital prima dată în ziua următoare incendiului. Am fost intervievată de un reporter de la Channel 4, m-am gândit. Acolo I-am văzut pe Cooper. Stătea afară şi se uita Ia mine. Sunt sigură.

Arsura de la mâna dreaptă!

Aveam impresia că îl văzusem şi altă dată, dar nu era important să mă chinuiesc acum să-mi amintesc când şi unde.

O cunoşteam pe Judy Miller, unul dintre producătorii de la Channel 4, şi i-am telefonat.

— Judy, cred că l-am văzut pe Ned Cooper în faţa spitalului St. Ann's a doua zi după incendierea conacului Spencer. Mai ai interviul meu din 22 aprilie? S-ar putea să fie şi Cooper în imagine.

Apoi am sunat la procuratura din Westchester County şi am cerut să mi se facă legătura cu detectivul Crest de la incendieri. Când i-am spus de ce am sunat, a zis:

— Am verificat la camera de urgenţă de la St. Ann's, şi Cooper n-a fost tratat acolo, însă era bine cunoscut în spital. Poate că n-a trecut pe la urgenţă. Te vom ţine la curent cu tot ce aflăm, Carley.

M-am plimbat de pe un canal pe altul culegând diverse informaţii despre Cooper şi soţia lui, Annie. Se spunea că fusese distrusă când el vânduse casa din Greenwood Lake. M-am întrebat în ce măsură contribuise la accidentul ei vestea că acţiunile Gen-stone n-aveau valoare. Să fi fost o simplă coincidenţă că anunţul se făcuse în ziua morţii ei?

La nouă treizeci m-a sunat Judy.

— Ai avut dreptate, Carley. Îl avem pe Ned Cooper în faţa spitalului în ziua în care te-am intervievat.

La zece m-a sunat detectivul Crest.

— Doctorul Ryan de la St. Ann's l-a văzut pe Cooper în hol marţi dimineaţă şi a observat că

avea o arsură gravă la mână. Cooper a pretins că s-a ars la aragaz. Doctorul Ryan i-a dat o reţetă.

Sufeream pentru victimele lui Cooper, dar totodată îmi era milă şi de el. Într-un fel, şi el şi soţia lui fuseseră victimele eşecului Gen-stone. Însă mai era cineva care, cel puţin într-o privinţă, nu mai trebuia victimizat.

— E mai mult ca sigur că nu Marty Bikorsky a dat foc conacului Spencer, i-am spus detectivului Crest.

— Neoficial, redeschidem ancheta, mi-a zis el. Se va face un anunţ mai târziu, în dimineaţa asta.

— Spuneţi-o *oficial,* m-am răstit. De ce nu spuneţi direct - Martin Bikorsky nu a provocat acel incendiu?

Apoi l-am sunat pe Marty. Urmărise ştirile de la televizor şi vorbise cu avocatul lui.

I-am desluşit speranţa şi emoţia în glas.

— Carley, nebunul ăsta are o arsură la mână. În cel mai rău caz se vor ridica semne de întrebare la proces. Aşa spune avocatul meu. Oh, Doamne, Carley, ştii ce înseamnă asta?

— Da, ştiu.

— Ai fost grozavă, însă trebuie să-ţi spun că mă bucur că nu te-am ascultat când mi-ai spus să recunosc în faţa poliţiştilor că am fost în Bedford în noaptea incendiului. Avocatul meu crede şi acum că m-aş fi ales cu o condamnare dacă recunoşteam.

— Şi eu mă bucur că n-ai făcut-o. Nu i-am spus însă că motivele pentru care mă bucuram că nu recunoscuse prezenţa lui în faţa conacului în noaptea aceea erau altele. Voiam să discut mai întâi cu Lynn despre maşina parcată lângă poartă.

Am căzut de acord să păstrăm legătura, apoi am pus întrebarea pe care îmi era frică s-o pun:

— Ce face Maggie?

— Mănâncă mai bine, şi asta îi dă un pic de putere. Cine ştie, s-ar putea s-o avem lângă noi

puţin mai mult decât au spus doctorii. Continuăm să ne rugăm să se întâmple o minune. Roagă-te şi tu pentru ea.

— Sigur că am să mă rog, Marty.

— Dacă rezistă suficient de mult, s-ar putea ca într-o bună zi să se găsească un leac.

— Vreau să cred asta, Marty.

După ce am închis, m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Nu aveam o privelişte grozavă din apartamentul meu, dar în acel moment nici nu mă interesa. Mă gândeam la micuţa Maggie şi la posibilitatea ca, din cauza lăcomiei, cineva să fi întârziat în mod deliberat punerea la punct a vaccinului anticancer.

46

Duminică, Ned ascultă din oră în oră ştirile la radioul din maşină. Îi părea bine că Annie îl determinase să cumpere alaltăseară alimentele. Ar fi riscat ducându-se la magazin acum. Era convins că fotografia lui apăruse la televizor şi pe Internet.

Înarmat şi periculos. Aşa spuneau.

Uneori, după cină, Annie se întindea pe canapea şi adormea, iar el se ducea şi o îmbrăţişa. Ea se trezea şi, o clipă, părea speriată. Apoi râdea şi spunea: “Eşti periculos, Ned”.

Dar atunci totul era altfel.

Nefiind ţinut la frigider, laptele se acrise, dar pe Ned nu-l deranja să mănânce cereale uscate. De când o împuşcase pe Peg, pofta de mâncare îi revenise. Era ca şi cum o piatră mare i se luase de pe umeri. Dacă n-ar fi avut cerealele, pâinea şi untul de arahide, s-ar fi dus la casa de vară, ar fi omorât-o pe Lynn Spencer şi ar fi luat mâncare din bucătăria ei. Ar fi putut chiar să plece de aici cu maşina ei şi nimeni n-ar fi ştiut.

Era adevărat însă că, dacă iubitul ei se întorcea şi o găsea, s-ar fi aflat că maşina dispăruse. Poliţaii ar fi căutat-o peste tot. Era o

maşină care îţi lua ochii şi costa o grămadă de bani. Ar fi fost uşor de localizat.

— Aşteaptă, Ned, îi spunea Annie. Odihneşte-te un timp. Nu e nici o grabă.

— Ştiu, şopti el.

La trei, după ce două ore tot aţipise şi se trezise, se hotărî să iasă. În garaj nu avea loc să se plimbe şi îşi simţea gâtul şi picioarele amorţite. Deschise uşa laterală şi ieşi tiptil, ascultând să vadă dacă era cineva afară. Totul părea în regulă. În partea aceea a proprietăţii nu era nimeni. Ar fi pariat că oricum Lynn Spencer nu venea aici niciodată. Totuşi, pentru orice eventualitate, îşi luă puşca.

O porni prin spatele pavilionului de la piscină şi ajunse până la copacii care formau un paravan între bazin şi casa de oaspeţi. Storurile de la casă erau ridicate şi două dintre ferestre deschise. Decapotabila argintie a lui Lynn Spencer se afla pe alee. Capota era coborâtă. Ned se aşeză pe pământ, cu picioarele încrucişate. Simţi umezeala, dar asta nu-l deranja.

Deoarece timpul nu mai însemna nimic pentru el, nu putea aprecia de când era acolo când uşa casei se deschise şi Lynn Spencer ieşi. Urmărită de privirile lui Ned, trase uşa şi se duse la maşină. Era îmbrăcată cu pantaloni negri şi o bluză negru cu alb. Arăta bine. Poate că se întâlnea cu cineva la un pahar, îşi zise el. Lynn intră în maşină şi porni motorul. Maşina demară silenţios şi ocoli ruinele conacului.

Ned aşteptă trei sau patru minute, asigurându-se că ea plecase, apoi traversă repede spaţiul deschis şi ajunse la casă. Merse din fereastră în fereastră. Toate storurile erau ridicate şi, din câte vedea, casa părea pustie. Încercă să deschidă ferestrele de pe partea laterală, dar erau zăvorite. Dacă voia să intre, trebuia să o facă pe o fereastră din faţă, dar putea fi văzut de oricine s-ar întâmpla să vină pe alee.

Îşi frecă bine tălpile pantofilor de asfaltul aleii ca să nu lase urme de pământ pe pervaz sau în casă. Apoi, cu o mişcare rapidă, împinse în sus fereastra din stânga faţă şi, rezemându-şi puşca de casă, se săltă în mâini. Îşi trecu un picior peste pervaz şi se întinse după puşcă. O dată ajuns înăuntru, coborî fereastra atât cât fusese când o deschisese.

Verifică repede casa. Cele două dormitoare de la etaj erau pustii. Era singur, dar ştia că nu se putea baza pe faptul că Lynn Spencer avea să stea mult în oraş, deşi se îmbrăcase elegant când plecase. S-ar fi putut chiar să fi uitat ceva şi să se întoarcă într-un minut.

Se afla în bucătărie când ţârâitul strident al telefonului îl făcu să strângă puşca şi să-şi lipească degetul pe trăgaci. Telefonul sună de trei ori înainte ca robotul să intre în funcţiune. Ned deschise şi închise sertarele de la dulapuri în timp ce asculta mesajele înregistrate. Apoi auzi un glas de femeie spunând: "Lynn, sunt Carley. Diseară am să fac o schiţă a articolului şi vreau să-ţi pun o întrebare scurtă. Am să revin. Dacă nu dau de tine, ne vedem mâine la trei în Bedford. Dacă ţi-ai schimbat planurile şi te întorci la New York mai devreme, dă-mi un telefon. Numărul celularului meu este 917-555-8420."

Carley DeCarlo vine aici mâine, îşi zise Ned. De asta îi spusese Annie să aştepte şi să se odihnească. Mâine totul va fi terminat. "Mulţumesc, Annie", şopti Ned. Se hotărî să se întoarcă în garaj, dar mai întâi trebuia să găsească ceva.

Majoritatea oamenilor ţin prin casă un set de chei de rezervă, îşi zise.

În cele din urmă le găsi în penultimul sertar pe care îl deschise. Erau într-un plic pe care scria "Casa de oaspeţi".

Deschise uşa din spate şi se asigură că una din chei se potrivea în broască. Mai avea nevoie de

câteva lucruri înainte să se întoarcă în garaj. În frigider erau şase cutii de Coca-Cola şi şase sticle de apă minerală. Nu i-ar fi stricat, dar ştia că muierea Spencer ar fi observat dacă lipsea vreuna. Apoi descoperi într-un dulap suspendat cutii cu biscuiţi, pungi cu covrigei, chips de cartofi şi cutii cu alune. Ea nu-şi va da seama că lipseşte una din ele.

Şi dulapul de băuturi era plin: patru sticle de whisky nedesfăcute. Ned luă una din spate ca să nu se observe.

Înainte de plecare mai făcu un lucru. În eventualitatea că cineva va fi în bucătărie atunci când se va întoarce el, lăsă o fereastră laterală nezăvorâtă în camera cu televizorul.

În timp ce se îndepărta mergând grăbit pe hol, se uită dacă lăsase urme de paşi. Nu lăsase. Cum spunea Annie: "Când vrei, poţi să fii ordonat, Ned".

După ce termină tot ce avea de făcut, deschise uşa din spate. Înainte de a o închide, se uită înapoi. Privirea îi fu atrasă de clipitul beculeţului roşu de la robot. "Ne vedem mâine, Carley", spuse el încet.

47

Am ţinut toată dimineaţa televizorul cu volumul la minim, dându-l tare numai când se transmiteau informaţii noi despre Ned Cooper sau despre victimele lui. A fost şi un reportaj dedicat lui Annie. Mai mulţi colegi de serviciu de la spital au vorbit despre energia ei, despre blândeţea şi răbdarea ei cu pacienţii, despre disponibilitatea ei de a lucra peste program când era nevoie.

Îmi părea tot mai rău pentru ce păţise pe măsură ce povestea se derula. Căra tăvi, cinci sau şase zile pe săptămână, apoi se ducea acasă, într-un apartament închiriat, dintr-un cartier urât, unde trăia cu un soţ cu tulburări psihice. Singura bucurie

din viaţa ei părea să fi fost casa din Greenwood Lake. O infirmieră a vorbit despre asta. “Annie abia aştepta să muncească primăvara în grădină. Aducea fotografii cu grădina, care de la an la an era mai frumoasă. Noi o tachinam că îşi pierdea timpul aici. Îi spuneam că ar fi trebuit să lucreze într-o seră.”

Annie nu spusese nimănui de la spital că Ned vânduse casa, însă un vecin intervievat a declarat că Ned se lăudase că deţinea acţiuni Gen-stone şi că îşi va permite să-i cumpere lui Annie un conac ca cel pe care îl avea în Bedford şeful de la Gen-stone.

Comentariul ăsta m-a făcut să dau fuga la telefon şi să o sun iar pe Judy ca s-o rog să-mi trimită o copie a acelui interviu, precum şi una a interviului meu. Interviurile sugerau încă o legătură directă între Ned Cooper şi incendiul din Bedford.

Cât am trimis prin e-mail rubrica la revistă, m-am tot gândit la Annie. Eram sigură că poliţia verifica bibliotecile, arătând poza lui Ned Cooper, pentru a afla dacă el era cel care trimisese e-mail-urile. Dacă da, se plasa singur la locul incendiului. M-am hotărât să-l sun pe detectivul Clifford de la secţia de poliţie din Bedford, cel cu care vorbisem săptămâna trecută despre e-mail-uri.

— Tocmai eram pe cale să vă sun, domnişoară DeCarlo, spuse el. Bibliotecarele au confirmat că Ned Cooper a fost bărbatul care a folosit calculatoarele. Noi luăm în serios mesajul pe care vi l-a trimis şi în care spunea să vă pregătiţi pentru “ziua judecăţii”. În unul spunea că nu i-aţi răspuns soţiei lui în rubrica dumneavoastră, ceea ce ne face să credem că s-ar putea să fiţi vizată.

Nu era deloc un gând plăcut ceea ce auzeam.

— Poate ar trebui să cereţi protecţia poliţiei până punem mâna pe tipul ăsta. Un şofer de camion a raportat că a văzut acum o oră, la un

popas din Massachusetts, o Toyota neagră. La volan era un bărbat cu semnalmentele lui Cooper. Omul e sigur că maşina avea plăcuţe de New York. Deşi nu a reţinut numerele, s-ar putea să se dovedească o pistă bună.

— Nu am nevoie de protecţie, m-am grăbit să spun. Ned Cooper nu ştie unde locuiesc şi, oricum, voi fi plecată cea mai mare parte a zilei, şi azi şi mâine.

— Pentru a nu avea vreo surpriză neplăcută, i-am telefonat doamnei Spencer la New York şi am pus-o în gardă. Ea stă aici, în casa de oaspeţi, până îl prindem. I-am spus că e puţin probabil ca Ned Cooper să se întoarcă, totuşi stăm cu ochii pe şoselele din apropierea proprietăţii ei.

Mi-a promis că mă sună dacă mai primeşte vreo veste despre Cooper.

Îmi adusesem de la birou dosarul gros despre Nick Spencer şi după ce am terminat de vorbit la telefon am început să-l răsfoiesc. De data asta mă interesau relatările despre prăbuşirea avionului, de la primele titluri şi până la scurtele referiri din articolele ulterioare privitoare la acţiuni şi vaccin.

Subliniam pe măsură ce citeam. Relatările erau clare. Vineri, patru aprilie, la ora două p.m., Nicholas Spencer, un pilot experimentat, a decolat cu avionul său de pe Westchester County Airport, cu destinaţia San Juan, Puerto Rico. Intenţiona să participe la un seminar de afaceri şi urma să se întoarcă duminică după-amiază. Previziunile meteorologice indicau ploaie moderată în zona San Juan. Soţia lui îl dusese cu maşina la aeroport.

Cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să aterizeze în San Juan, avionul lui Spencer a dispărut de pe ecranul radarului. Nu existase nici un indiciu că ar fi avut o problemă, însă ploaia se transformase într-o furtună puternică, cu multe fulgere. S-a bănuit că avionul fusese lovit de fulger. A doua zi, apa a început să aducă la mal fragmente din epava avionului.

Numele mecanicului care se ocupase de avion chiar înainte de decolare era Dominick Salvio. După accident, el a declarat că Nicholas Spencer era un pilot experimentat şi mai zburase în condiţii de vreme proastă, dar că un fulger ar fi putut trimite avionul în picaj.

După izbucnirea scandalului, în ziare au început să apară întrebări cu privire la zbor. De ce nu folosise Spencer avionul companiei Gen-stone, aşa cum proceda când călătorea în interesul companiei? De ce numărul de apeluri expediate şi primite pe telefonul său celular scăzuse atât de drastic în săptămânile dinaintea prăbuşirii avionului? Apoi, când cadavrul lui n-a fost recuperat, au apărut alte întrebări. Fusese prăbuşirea regizată? Chiar se afla în avion când acesta a căzut? De obicei, mergea la aeroport cu maşina lui. De ce ziua în care a plecat spre Puerto Rico a rugat-o pe soţia sa să-l conducă ?

Am sunat la aeroportul Westchester. Dominick Salvio era la serviciu şi mi s-a făcut legătura cu el. Am aflat că ieşea din tură la ora două. A fost de acord, deşi cu reţinere, să ne întâlnim în terminal.

— Dar numai cincisprezece minute, domnişoară DeCarlo, spuse el. Puştiul meu are azi meci în liga mică şi vreau să-l văd.

M-am uitat la ceas. Se făcuse ora unsprezece şi patruzeci şi cinci şi eu eram tot în halat. Trebuia să mă mişc repede.

Cincisprezece minute mai târziu, din cauza zgomotului făcut de feon era cât pe ce să nu aud telefonul. Era Ken Page.

— L-am găsit pe pacientul nostru bolnav de cancer, Carley.

— Cine e?

— Dennis Holden, un inginer de treizeci şi opt de ani. Locuieşte în Armonk.

— Cum se simte?

— N-a vrut să-mi spună la telefon. A manifestat mari reţineri când l-am rugat să stea de vorbă cu mine, dar l-am convins şi m-a invitat acasă la el.

— Şi cu mine cum rămâne? am întrebat. Ken, mi-ai promis...

— Stop. A fost nevoie de puţină muncă de convingere, dar până la urmă a acceptat să vii şi tu. Avem de ales: azi sau mâine la trei. Tu ce zici? Eu pot oricând. Trebuie să-l sun imediat să-i dau răspunsul.

A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu Lynn la ora trei şi nu voiam să renunţ.

— Azi e perfect, i-am spus lui Ken.

— Sunt sigur că ai urmărit ştirile despre Cooper. Cinci oameni au murit din cauză că Genstone a dat chix.

— Şase, l-am corectat eu. Şi soţia lui a fost o victimă.

— Da, ai dreptate. Bine, îl sun pe Holden, apoi pe tine.

Ken m-a sunat după cinci minute. Mi-am notat adresa lui Holden şi numărul de telefon, m-am fardat la repezeală, am îmbrăcat un costum cu pantaloni, albastru închis, şi am luat-o din loc.

După tot ce aflasem despre Ned Cooper, am simţit nevoia să mă uit cu mare grijă în jur când am deschis uşa exterioară. N-am văzut nimic care să mă sperie. Strada părea destul de sigură.

Westchester County Airport este situat la graniţa cu Greenwich, orăşelul pe care îl vizitasem cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte şi unde aveam să mă întorc mâine cu Casey. Ştiam că la începuturile sale aeroportul fusese un aerodrom oarecare menit să-i servească pe rezidenţii bogaţi din zonă. Apoi lucrurile se schimbaseră. Aeroportul devenise un terminal important, preferat de mii de călători, inclusiv de cei care nu se numărau neapărat printre bogătaşi. M-am

întâlnit cu Dominick Salvio în holul terminalului la ora două şi patru minute. Era un bărbat masiv, cu ochi căprui şi cu un surâs sincer. Avea aerul unui tip care ştie precis cine e şi ce face. I-am dat cartea mea de vizită şi i-am explicat că mi se spunea Carley.

— Marcia DeCarlo şi Dominick Salvio transformaţi în Carley şi Sal. Imaginează-ţi, zise el zâmbind.

Conştientă că timpul se scurgea, am trecut direct la subiect. Am fost absolut sinceră cu el. I-am spus că scriam un articol şi că îl cunoscusem pe Nick Spencer. Apoi i-am explicat pe scurt relaţia mea cu Lynn. I-am spus că nu credeam varianta potrivit căreia Nick Spencer supravieţuise prăbuşirii şi acum se ascundea în Elveţia, dând lumii cu tifla.

În acel moment între Carley şi Sal s-a stabilit o legătură.

— Nick Spencer a fost un prinţ, spuse cu tărie Sal. Nu mai găseşti tipi ca el. Tare mi-ar plăcea să pun mâna pe mincinoşii ăia care îl fac escroc. Le-aş tăia limba.

— De acord, însă ce vreau eu să aflu de la tine, Sal, este cum ţi s-a părut Nick în ziua aceea când s-a suit în avion. Ştiu că avea numai patruzeci şi doi de ani, dar tot ce descopăr despre el, mai ales lucrurile care s-au întâmplat în acele ultime luni, pare să sugereze că era foarte stresat. Chiar şi bărbaţii tineri asemeni lui pot face un atac de cord, unul care te omoară înainte să apuci să reacţionezi în vreun fel.

— E posibil să se fi întâmplat asta, spuse Sal. Ce mă supără pe mine e că se creează impresia că Nick Spencer a fost un pilot de trei lulele. Era bun, al naibii de bun, şi în plus deştept. Zburase de multe ori pe timp de furtună şi ştia să se descurce - doar dacă nu l-a lovit un fulger. În astfel de situaţii e greu să te descurci.

— L-ai văzut sau ai vorbit cu el, înainte de decolare?

— Întotdeauna mă ocupam personal de avionul lui. L-am văzut.

— Ştiu că Lynn l-a adus la aeroport. Pe ea ai văzut-o?

— Am văzut-o. Stăteau la o masă în cafeneaua cea mai apropiată de locul în care sunt ţinute avioanele particulare. Apoi l-a condus la avion.

— Păreau tandri unul cu celălalt? Am ezitat, apoi am vorbit fără ocolişuri: Sal, e important să ştiu care era starea de spirit a lui Nick Spencer. Dacă era supărat sau preocupat de ceva ce se întâmplase între ei şi dacă e posibil ca asta să fi avut o influenţă asupra stării lui fizice sau a concentrării.

Sal privi dincolo de mine. Am simţit că îşi cântărea cuvintele, nu atât pentru a fi precaut, cât pentru a fi cinstit. În cele din urmă spuse:

— Carley, oamenii ăia doi n-au fost niciodată fericiţi împreună, te rog să mă crezi.

— Ai sesizat ceva deosebit în comportamentul lor din ziua aceea?

— De ce nu vorbeşti cu Marge? E chelneriţa care i-a servit în cafenea.

— E aici azi?

— Lucrează de vineri până luni. E aici. Luându-mă de braţ, Sal mă conduse până la cafenea.

— Aceea e Marge, spuse el, indicându-mi o femeie de vreo şaizeci de ani, cu aspect de matroană. Îi făcu semn şi ea veni zâmbind spre noi.

Zâmbetul îi dispăru când Sal îi spuse de ce eram acolo.

— Domnul Spencer a fost cel mai cumsecade om, iar prima lui soţie o fiinţă fermecătoare, declară Marge. Astălaltă e rece ca un peşte. Trebuie că l-a supărat cu adevărat în ziua aceea. Se

tot scuza, dar el era negru de supărare. N-am auzit tot ce spuneau, dar am înţeles că ea se răzgândise şi nu mai mergea cu el la Puerto Rico. El a spus că dacă ar fi ştiut mai devreme l-ar fi luat pe Jack. Jack e fiul domnului Spencer.

— Au mâncat sau au băut ceva? am întrebat.

— Amândoi au luat ceai cu gheaţă. Ştiţi ceva? Bine că nici ea, nici Jack n-au fost în avionul ăla. Mare păcat că domnul Spencer n-a fost la fel de norocos.

I-am mulţumit lui Marge şi am plecat cu Sal.

— L-a sărutat lung în faţa tuturor când s-au despărţit, spuse Sal. Mi-am imaginat că o ducea bine în căsnicie, dar pe urmă Marge mi-a spus ce ţi-a spus şi ţie. S-ar putea ca supărarea să-i fi afectat judecata. Asta li se poate întâmpla şi celor mai buni piloţi. Cred că nu vom afla niciodată adevărul.

48

Am ajuns devreme în Armonk şi am stat în maşină în faţa casei lui Dennis Holden, aşteptându-l pe Ken Page. Am sunat-o pe Lynn la numărul din Bedford. Voiam să o întreb direct de ce îl convinsese pe Nick Spencer să nu-l ia pe Jack în Puerto Rico şi de ce se răzgândise ea ulterior. Îi sugerase cineva că nu era bine să urce în avionul ăla?

Fie era plecată, fie nu a vrut să răspundă. Gândindu-mă la asta, am hotărât că era mai bine aşa. Preferam să o văd cu ochii mei cum reacţionează când îi pun întrebarea, mi-am zis. Profitase de căsătoria mamei mele cu tatăl ei ca să facă din mine purtătoarea ei de cuvânt. Ea era văduva îndurerată, mama vitregă abandonată, soţia uluită a unui om care s-a dovedit a fi un escroc. De fapt, puţin îi păsa de Nick Spencer şi de fiul lui. Probabil că trăia de mult cu Charles Wallingford.

Ken sosi, parcă în spatele meu şi după ce am coborât ne-am îndreptat împreună spre casă. Construcţia în stil Tudor, din cărămidă şi cu stucaturi, precum şi peluza verde şi catifelată spuneau fie că Dennis Holden era un inginer de succes, fie că avea o familie bogată.

Uşa ne-a fost deschisă de un bărbat slab cu păr şaten tuns scurt şi cu nişte ochi căprui, mari şi blânzi.

— Sunt Dennis Holden, spuse el. Intraţi.

Casa era la fel de frumoasă şi pe dinăuntru. Ne-a dus în camera de zi, unde două canapele albe încadrau, faţă în faţă, şemineul. Covorul, un minunat amalgam de culori, în nuanţe de roşu şi albastru, auriu şi grena, era o piesă de valoare. Când m-am aşezat alături de Ken pe una dintre canapele, m-am gândit că în urmă cu câteva luni Dennis Holden părăsise această casă fără speranţa de a se mai întoarce, pentru a se interna într-un sanatoriu. Oare ce simţise când revenise acasă?

Ken i-a întins lui Holden cartea sa de vizită. Am făcut şi eu acelaşi lucru. Holden le-a examinat cu atenţie.

— Doctore Page, i se adresă el lui Ken, practicaţi medicina?

— Nu. Scriu despre cercetările medicale.

Holden se întoarse spre mine.

— Marcia DeCarlo. Nu scrieţi şi o rubrică de sfaturi financiare?

— Ba da.

— Soţia mea o citeşte şi îi place foarte mult.

— Mă bucur.

Se uită la Ken.

— Domnule doctor, la telefon mi-aţi spus că dumneavoastră şi domnişoara DeCarlo scrieţi un articol despre Nicholas Spencer. Credeţi că mai este în viaţă, sau cel care afirmă că l-a văzut în Elveţia l-a confundat?

Ken se uită la mine, apoi la Holden.

— Carley a intervievat familia lui Spencer. S-o lăsăm pe ea să răspundă.

I-am relatat lui Holden vizita făcută soţilor Barlowe şi întâlnirea cu Jack şi am încheiat spunând:

— Din tot ce am auzit despre Nick Spencer, el nu şi-ar fi abandonat niciodată fiul. Era un om bun preocupat de găsirea unui leac împotriva cancerului.

— Adevărat! Nick nu era un om care să-şi însceneze dispariţia. Consider că moartea lui mă eliberează de promisiunea pe care i-am făcut-o. Sperasem ca trupul lui să fie găsit înainte de a mi-o încălca, dar a trecut aproape o lună de la prăbuşirea avionului şi s-ar putea să nu iasă niciodată la suprafaţă.

— Care a fost acea promisiune, domnule Holden? întrebă Ken.

— Că n-am să dezvălui nimănui că mi-a administrat vaccinul său anticancer când m-am aflat în sanatoriu.

Şi eu şi Ken speraserăm că lui Dennis Holden i se administrase vaccinul şi că avea să o recunoască în faţa noastră. Dar când l-am auzit confirmând, a fost ca şi cum am fi venit cu mare viteză la vale pe panta abruptă a unui *montagne russe.* Ne-am holbat amândoi la el. Bărbatul era slab, dar nu părea deloc fragil. Pielea lui avea o culoare sănătoasă. Mi-am dat seama de ce avea părul aşa de scurt - abia începuse să-i crească.

Holden se ridică, traversă încăperea şi luă de pe poliţa şemineului o fotografie înrămată care stătea cu faţa în jos. Veni cu ea şi i-o întinse lui Ken. M-am uitat şi eu.

— Asta e fotografia pe care mi-a făcut-o soţia mea la ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mea cină acasă.

Holden era numai piele şi os. Vlăguit. Chel. Stătea la masă, cu un simulacru de zâmbet pe faţă. Cămaşa îi atârna pe corp.

— Ajunsesem să am patruzeci de kilograme, spuse el. Acum am şaptezeci. Am avut un cancer de colon, operat cu succes, dar care ulterior s-a răspândit. Doctorii spun că e o minune că mai trăiesc. Este o minune, dar ea a venit de la Dumnezeu prin mesagerul său, Nick Spencer.

Ken nu-şi putea lua ochii de la fotografie.

— Doctorii dumneavoastră ştiu că vi s-a administrat vaccinul?

— Nu. N-au nici un motiv să bănuiască asta, firește. Se miră doar că n-am murit. Prima mea reacţie la vaccin a fost teama de moarte. Pe urmă a început să-mi revină pofta de mâncare şi am început să mă îngraş. Nick mă vizita o dată la trei, patru zile şi nota progresele făcute de mine. Am o copie. M-a pus să jur că voi păstra secretul. Mi-a spus să nu-l sun niciodată la birou şi nici să nu-i las un mesaj acolo. Doamna doctor Clintworth, de la sanatoriu, a bănuit că Nick mi-a administrat vaccinul, însă eu am negat. Nu ştiu dacă m-a crezut.

— Domnule Holden, v-au făcut doctorii raze X sau radiografii? întrebă Ken.

— Da. Ei numesc asta remisie spontană. Se întâlneşte o dată la un miliard de cazuri. Doi dintre ei scriu comunicări ştiinţifice despre mine. Când aţi sunat azi, primul meu gând a fost să vă refuz, dar am citit fiecare număr al *Wall Street Weekly.* Sunt atât de scârbit încât m-am gândit că e timpul să vorbesc. Poate că vaccinul nu are efect la *toată lumea,* dar mie mi-a salvat viaţa.

— Vreţi să-mi arătaţi însemnările făcute de Nick cu privire la progresele înregistrate de dumneavoastră?

— Am făcut deja copii în caz că mă hotăram să vi le dau. Ele arată că vaccinul a atacat celulele canceroase, înconjurându-le şi apoi distrugându-le. În zonele respective au început imediat să apară celule sănătoase. Am intrat în sanatoriu în zece februarie. Nick era voluntar acolo. Citisem tot ce

ţinea de cercetarea cu privire la posibila tratare a cancerului. Ştiam cine era Nick şi citisem despre cercetările lui. L-am implorat să încerce vaccinul pe mine. Mi l-a administrat în ziua de doisprezece februarie şi pe douăzeci am venit acasă. După două luni şi jumătate boala dispăruse.

După o oră, în timp ce ne pregăteam să plecăm, uşa din faţă se deschise şi intrară o femeie drăguţă şi două adolescente. Toate trei aveau părul roşu şi bogat. Erau soţia şi fetele lui Holden.

— Bună, spuse el, zâmbind. Aţi venit devreme, fetelor. Aţi terminat banii?

— Nu, n-am terminat banii, spuse soţia lui, luându-l de braţ. Am vrut doar să ne asigurăm că eşti tot aici.

Am discutat cu Ken în timp ce ne îndreptam spre maşină.

— *S-ar putea* să fie o remisie spontană întâlnită o dată la un miliard de cazuri, spuse el.

— Ştii că nu aşa stau lucrurile.

— Carley, medicamentele şi vaccinurile acţionează diferit la persoane diferite.

— Tot ce ştiu e că s-a vindecat.

— Atunci de ce testele de laborator au ieşit anapoda?

— Nu mă întreba pe mine, întreabă-te pe tine şi vei găsi răspunsul: Cineva a vrut să pară că vaccinul a dat greş.

— Da, m-am gândit la posibilitatea asta. Cred că Nicholas Spencer bănuia că testele cu vaccinul erau în mod deliberat modificate. Asta ar explica testele secrete pe care le finanţa în Europa. Ai auzit ce a spus Holden. Nick nu avea încredere în nimeni.

— Avea încredere în Vivian Powers, am spus. Se îndrăgostise de ea. Cred că nu i-a spus de Holden sau de bănuielile lui pentru că s-a gândit că ar putea să fie periculos pentru ea să deţină acea informaţie - şi n-a greşit. Ken, vreau să vii cu mine

şi s-o vezi cu ochii tăi pe Vivian Powers. Fata nu simulează. De altfel, am o idee referitor la ce i s-a întâmplat.

*

Tatăl lui Vivian era în sala de aşteptare de lângă secţia de terapie intensivă.

— Jane şi cu mine facem cu rândul aici, spuse el. Nu vreau ca Vivian să fie singură când se trezeşte. E derutată şi înspăimântată, dar o să-şi revină.

— Şi-a recăpătat memoria?

— Nu. Tot mai crede că are şaisprezece ani. Doctorii spun că s-ar putea să nu recupereze niciodată ultimii doisprezece ani. Va trebui să accepte acest fapt când se va simţi destul de bine ca să înţeleagă. Important e că trăieşte şi că vom putea s-o luăm acasă curând. Asta e tot ce ne interesează.

L-am informat că Ken lucra cu mine la articolul despre Spencer şi că era doctor.

— E important ca el s-o vadă pe Vivian, am spus. Încercăm să punem cap la cap ce i s-a întâmplat.

— Pentru asta, da, puteţi s-o vedeţi, domnule doctor Page. Peste câteva minute o infirmieră intră în sala de aşteptare.

— S-a trezit, domnule Desmond, spuse ea.

Când Vivian deschise ochii, tatăl ei se afla lângă ea.

— Tati, spuse ea încetişor.

— Sunt aici, dragă. Îi luă mâinile în ale lui.

— Mi s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Am avut un accident.

— Da, dragă, ai avut, dar ai să te faci bine.

— Mark e teafăr?

— E bine.

— Conducea prea repede. I-am spus-o.

Ochii ei se închideau din nou. Allan Desmond se uită la Ken şi la mine şi şopti:

— Vivian a avut un accident de maşină când avea şaisprezece ani. S-a trezit la urgenţă.

Am ieşit din spital şi ne-am dus în parcare.

— Ai pe cineva pe care l-ai putea consulta în legătură cu medicamentele care afectează mintea? l-am întrebat eu pe Ken.

— Ştiu unde baţi cu întrebarea asta şi, da, am. Carley, între companiile farmaceutice se duce o luptă pentru găsirea medicamentelor care să vindece boala Alzheimer şi să redea memoria. În acelaşi timp laboratoarele descoperă multe lucruri despre *distrugerea* memoriei. Nu e un secret prea mare că timp de şaizeci de ani medicamentele care afectează mintea au fost folosite pentru obţinerea de informaţii de la spionii capturaţi. În zilele noastre ele sunt infinit mai sofisticate.

Apoi am dat glas bănuielii care prindea contur în mintea mea de la o vreme.

— Ken, vreau să-ţi spun care e ipoteza mea. Eu cred că Vivian a intrat în panică şi a fugit la vecina ei. I-a fost frică să ceară ajutor chiar şi la telefon. A luat maşina şi a fost urmărită. Este posibil să i se fi administrat medicamente care afectează mintea în încercarea de a se afla dacă Nick Spencer a supravieţuit prăbuşirii avionului. Am aflat că mulţi oameni de la Gen-stone bănuiau că între ea şi Nick există o relaţie amoroasă. Se poate ca cei care au răpit-o să fi sperat că, dacă Nick trăieşte, îi va răspunde la apelul telefonic. Cum asta nu s-a întâmplat, i-au dat un drog care să-i şteargă memoria imediată şi au lăsat-o în maşină.

Am ajuns acasă o oră mai târziu şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid televizorul. Ned Cooper era de negăsit. Dacă plecase în zona Boston, după cum se specula, probabil că reuşise să-şi găsească o ascunzătoare. Pe urmele lui fusese trimis un număr impresionant de poliţişti.

M-a sunat mama. Era îngrijorată.

— Carley, în ultimele două săptămâni aproape că n-am vorbit cu tine, or, asta nu-ţi stă în fire. Sărmanul Robert nu primeşte aproape deloc veşti de la Lynn, dar noi două am fost mereu apropiate. S-a întâmplat ceva?

— S-au întâmplat multe, mamă, dar nu între noi. Bineînţeles că nu puteam să-i spun ce mă frământa cu adevărat. Am calmat-o explicându-i că articolul îmi ocupa tot timpul, dar era să mă înec la propunerea ei ca eu şi Lynn să ne ducem într-un week-end la ei şi să petrecem toţi patru două zile plăcute.

După ce am închis mi-am făcut un sandviş cu unt de arahide şi un ibric de ceai. Le-am pus pe o tavă şi m-am aşezat la birou pentru două ore de muncă. Alături aveam teancul de dosare Spencer şi decupajele din ziare cu referiri la prăbuşirea avionului. Cum acestea din urmă erau împrăştiate, le-am adunat, le-am pus la loc în dosarul lor, apoi am luat pliantele pe care le înşfăcasem la Garner Pharmaceuticals.

Am decis că merita să le răsfoiesc să văd dacă exista vreo referire la Gen-stone. Când am ajuns la cel din mijlocul teancului, am tresărit. Era ceea ce înregistrasem involuntar în biroul de recepţie, fără ca la vremea respectivă să-mi dau seama ce văd.

Preţ de câteva minute, poate chiar o jumătate de oră, am stat sorbind din ceaşca de ceai, fără să observ că se răcise deja.

Aveam în mână cheia întregii afaceri. Era ca şi cum aş fi deschis un seif şi aş fi găsit înăuntru tot ce căutam. Sau ca şi cum aş fi avut un pachet de cărţi pe care le aranjam în suită. Poate că exemplul acesta era mai bun pentru că la cărţi jokerul poate fi pus oriunde. În pachetul de cărţi cu care jucam noi, Lynn era jokerul, şi locul în care se afla ea avea să ne afecteze amândurora viaţa.

49

Când se întoarse în garaj, Ned se aşeză în maşină şi stătu acolo bând whisky şi, din când în când, ascultând radioul. Îi plăcea să audă ce se spunea la ştiri despre el, însă nu voia să consume bateria. După un timp începu să moţăie şi, treptat, adormi. Zgomotul unei maşini care venea pe drumul de serviciu şi trecea pe lângă garaj îl trezi brusc şi îl făcu să întindă mâna după puşcă. Dacă erau poliţaii şi încercau să-l prindă, măcar să radă câţiva înainte să moară.

Aşteptă aproape o jumătate de oră, dar nu auzi nici o maşină întorcându-se. Se întreba dacă nu cumva apăruse iubitul, tipul care fusese cu ea în noaptea în care el provocase incendiul.

Ned se hotărî să arunce o privire ca să vadă dacă ghicise. Cu puşca sub braţ, deschise fără zgomot uşa laterală şi parcurse traseul, de-acum familiar, până la casa de oaspeţi. Berlina neagră era parcată în locul în care îngrijitorii obişnuiau să-şi lase maşina. Toate storurile de la casă fuseseră coborâte, în afară de cel de la birou, ridicat un centimetru sau doi de la pervaz. Probabil că s-a înţepenit, îşi zise el. Fereastra era deschisă, aşa că atunci când se aplecă reuşi să vadă până în camera de zi, unde stătuseră seara trecută Lynn Spencer şi tipul.

Se aflau iarăşi acolo, numai că de data asta mai era cineva cu ei. Auzea şi o altă voce, o voce de bărbat, dar nu-i vedea faţa. Dacă iubitul lui Spencer şi celălalt tip vor fi aici mâine când va veni în vizită muierea DeCarlo, însemna că vor avea ghinion. Lui îi convenea. Nici unul dintre ei nu merita să trăiască.

În timp ce se străduia să asculte conversaţia, o auzi pe Annie spunându-i să se întoarcă în garaj şi să doarmă puţin.

— Şi nu mai bea, Ned, spuse ea.

— Dar...

Ned închise repede gura. Începuse să vorbească cu Annie cu voce tare. Bărbatul care

vorbea, amantul, nu auzi, dar Lynn Spencer ridică mâna şi le ceru să facă linişte.

Îşi dădu seama că ea le spunea că auzise ceva afară. Ned se îndepărtă pe furiş şi ajunse după brazi înainte ca uşa să se deschidă. Nu vedea faţa tipului care ieşise, dar era mai înalt decât amantul. După ce aruncă o privire rapidă, acesta intră înapoi în casă. Înainte să închidă uşa, Ned îl auzi spunând:

— Eşti nebună, Lynn.

Nu e nebună, rosti Ned, de data asta în gând. Tăcu până ajunse înapoi în garaj. Apoi, în timp ce deschidea o sticlă de whisky, începu să râdă. Îi spuse lui Annie că nu avea importanţă că bea whisky pentru că nu mai lua medicamente. "Continui să uiţi, Annie, mereu uiţi."

50

Duminică dimineaţă m-am sculat devreme. Pur şi simplu nu mai puteam dormi. Şi nu numai pentru că îmi era groază să dau ochii cu Lynn, ci şi din cauza unei senzaţii ciudate că avea să se întâmple ceva cumplit. Am băut repede o ceaşcă de cafea, am îmbrăcat nişte pantaloni confortabili şi un jerseu uşor şi m-am dus la catedrală. Slujba de la ora opt era pe cale să înceapă şi m-am strecurat într-o strană.

M-am rugat pentru oamenii care îşi pierduseră viaţa din cauză că Ned Cooper investise în Gen-stone. M-am rugat pentru toţi cei care aveau să moară din cauză că vaccinul lui Nick Spencer fusese sabotat. M-am rugat pentru Jack Spencer, al cărui tată îl iubise atât de mult, şi m-am rugat pentru băieţelul meu, Patrick, care acum era înger.

Aproape de ora nouă enoriaşii începură să iasă. Încă neliniştită, m-am dus în Central Park. Era o dimineaţă de aprilie minunată, care promitea o zi însorită şi copaci proaspăt înfloriţi. În parc

erau deja oameni care se plimbau sau mergeau pe bicicletă. Alţii stăteau întinşi pe iarbă, pregătindu-se de picnic sau de plajă.

M-am gândit la cei din Greenwood Lake care săptămâna trecută mai trăiau, iar acum erau morţi. Oare avuseseră vreo premoniţie că le expira timpul? Tata a avut. El s-a întors şi a sărutat-o pe mama înainte să-şi înceapă obişnuita plimbare de dimineaţă. Niciodată nu mai făcuse asta.

Oare de ce mă gândeam la toate astea? Aş fi vrut ca ziua să se termine repede şi să vină seara, când voi fi cu Casey. Ne era bine împreună. O ştiam amândoi. Atunci de unde această tristeţe copleşitoare când mă gândeam la el, de parcă mergeam în direcţii diferite, de parcă drumurile ni se despărţeau iar?

Am pornit înapoi spre casă şi pe drum m-am oprit la o cafea şi un corn. Asta m-a mai înviorat puţin şi, când am văzut că Casey sunase deja de două ori, m-am simţit şi mai bine. Seara trecută se dusese cu un prieten la un meci, aşa că nu vorbiserăm.

L-am sunat.

— Începeam să-mi fac griji, spuse el. Carley, tipul acesta, Cooper, este încă liber şi e periculos. Nu uita că te-a contactat de trei ori.

— Fii fără grijă, sunt cu ochii-n patru. În mod sigur nu e în Bedford şi mă îndoiesc că se află în Greenwich.

— De acord. Nici eu nu cred că e în Bedford. Cred că o caută pe Lynn Spencer în New York. Poliţia din Greenwich stă cu ochii pe casa familiei Barlowe. Dacă el îl învinuieşte pe Nick Spencer de eşecul vaccinului, s-ar putea să fie destul de nebun să se ducă după fiul lui Nick.

Vaccinul anticancer nu e un eşec, îmi venea să-i spun lui Casey, dar nu puteam, nu la telefon, nu acum.

— Carley, mă gândeam că am putea merge împreună la Bedford după-amiază.

— Nu, am spus repede. Nu ştiu cât am să stau cu Lynn, şi tu trebuie să ajungi la timp la petrecere. Am să vin şi eu după aceea. Casey, n-am să intru acum în detalii, dar ieri am aflat nişte lucruri care vor duce la acuzaţii grave şi mă rog ca Lynn să nu fie implicată. Dacă ea ştie sau bănuieşte ceva, a sosit timpul să vorbească. Trebuie s-o conving s-o facă.

— Ai grijă. Apoi repetă cuvintele pe care le auzisem pentru prima dată cu două seri în urmă: Te iubesc, Carley.

— Şi eu te iubesc, am şoptit.

Am făcut un duş, m-am spălat pe cap şi am acordat mai multă atenţie ca de obicei machiajului meu. Am scos din şifonier un costum de mătase verde deschis cu pantaloni largi. Era una din ţinutele în care mă simţeam întotdeauna bine şi în care, spunea lumea, arătam excelent. M-am hotărât să pun în poşetă colierul şi cerceii pe care îi port de obicei la acel costum. Păreau prea festivi pentru discuţia pe care urma s-o am cu sora mea vitregă. Am optat pentru nişte cercei de aur, simpli.

La unu patruzeci şi cinci m-am suit în maşină şi am pornit spre Bedford. La trei fără zece am sunat şi Lynn mi-a deschis poarta. Aşa cum procedasem săptămâna trecută, când îi intervievasem pe îngrijitori, am ocolit ruinele conacului şi am parcat în faţa casei de oaspeţi.

Am coborât din maşină, m-am dus la uşă şi am sunat. Mi-a deschis Lynn.

— Intră, Carley, spuse ea. Te aşteptam.

51

La ora două, Ned se afla după copacii din apropierea casei de oaspeţi. La două şi un sfert, un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci venea pe aleea care ducea la poarta de serviciu. Nu arăta a poliţai - avea haine prea scumpe. Purta o haină albastru închis, pantaloni cafenii şi o cămaşă cu

guler răsfrânt. Aspectul şi atitudinea lui, reflectate în felul în care mergea, spuneau că se simţea de parcă ar fi stăpânul lumii.

Dacă mai eşti pe aici vreo oră, n-ai s-o mai stăpâneşti, se gândi Ned. Se întrebă dacă tipul era cel de seara trecută - nu iubitul, celălalt. S-ar putea, hotărî el. Erau cam de aceeaşi statură.

Ned o văzu iar pe Armie stând lângă el. Îi întindea mâna. Ştia că el va veni curând la ea.

— Nu va dura mult, Annie, şopti el. Dă-mi două ore, bine?

Îl durea capul atât din cauza băuturii cât şi pentru că încă nu găsise modalitatea să ajungă la cimitir. Nu putea să ia Toyota - poliţaii o căutau peste tot. Maşina lui Lynn Spencer era prea elegantă - oamenii ar fi remarcat-o.

Tipul ajunse la casă şi bătu la uşă. Îi deschise Lynn Spencer. Ned hotărî că era probabil un vecin care venise s-o vadă. Probabil că ştia codul de la poarta de serviciu sau Lynn îi deschisese din casă.

Douăzeci de minute mai târziu, la trei fără zece, o maşină intră pe aleea din faţă şi parcă lângă casa de oaspeţi.

Ned văzu o femeie tânără coborând din maşină. O recunoscu imediat - era Carley DeCarlo. Sosise la timp - poate chiar puţin mai devreme. Totul avea să se întâmple exact cum plănuise el.

Tipul cel nou era încă înăuntru. Ghinionul lui.

DeCarlo era îmbrăcată de parcă mergea la o petrecere, se gândi Ned. Purta un costum frumos, unul pe care şi el ar fi vrut să i-l cumpere lui Annie. DeCarlo îşi permitea să poarte asemenea haine pentru că era de-a lor - de-a pungaşilor care luaseră banii tuturor şi frânseseră inima lui Annie ca apoi să spună lumii: “Eu n-am nici o legătură cu asta. Şi eu sunt o victimă.”

Sigur că eşti! De asta vii aici într-o Acura verde închis, îmbrăcată într-un costum elegant care costă o grămadă de bani.

Annie spusese mereu că dacă şi-ar fi putut permite vreodată o maşină ar fi vrut să fie verde închis. “Ia gândeşte-te, Ned. Negrul e cam sumbru, şi multe maşini albastru închis arată de parcă ar fi negre, aşa că ce diferenţă e? Dar verde închis arată cu adevărat elegant. Când vei câştiga la loterie, Ned, te rog să-mi cumperi o maşină verde închis.”

— Annie, iubito, nu ţi-am cumpărat-o, dar azi am să vin să te întâlnesc într-o maşină verde închis, bine?

— Oh, Ned. O auzi râzând. Era pe aproape. Îi simţi sărutul. O simţi masându-i ceafa, aşa cum făcea când era foarte încordat.

Lăsase puşca rezemată de un copac. O luă şi începu să se gândească cum să procedeze. Cel mai bine era să intre în casă. În felul ăsta risca mai puţin ca împuşcăturile să fie auzite din şosea.

Lăsându-se în patru labe, se furişă de-a lungul gardului viu până ajunse pe partea laterală a casei, sub fereastra camerei cu televizorul. Uşa care dădea în camera de zi era aproape închisă, aşa că nu vedea înăuntru. În schimb, îl văzu pe tipul care tocmai sosise. Era în camera cu televizorul şi stătea în picioare după uşă.

— Cred că DeCarlo nu ştie că el e aici, spuse Annie. Mă întreb de ce.

— Să aflăm, propuse Ned. Am o cheie de la uşa de la bucătărie. Hai să intrăm.

52

Lynn e cu adevărat o femeie frumoasă. De obicei îşi strânge părul la spate într-un coc franţuzesc, dar azi îşi lăsase cârlionţii aurii să-i încadreze faţa, şi asta îndulcea privirea de gheaţă a ochilor ei de un albastru închis. Era îmbrăcată cu pantaloni albi de mătase, croiţi impecabil, şi o bluză de mătase albă. Preocuparea mea de a nu arăta prea festiv pentru discuţia noastră serioasă nu era împărtăşită şi de ea. Purta un colier îngust din

aur presărat cu diamante, cercei de aur cu diamante şi inelul cu diamant pe care îl remarcasem la întrunirea acţionarilor.

Am complimentat-o pentru felul în care arăta, iar ea mi-a explicat că mai târziu mergea la un cocteil la un vecin. Am urmat-o în camera de zi. Nu i-am spus că nu mai departe de acum o săptămână fusesem în camera asta. Eram sigură că i-ar fi displăcut vizita mea la Manuel şi Rosa Gomez.

Se aşeză pe canapea, tolănindu-se astfel încât să sugereze că avea să fie o discuţie relaxată şi am înţeles că mă aşteptau momente grele. Bineînţeles că nu voiam să beau nimic, nici chiar apă, dar din faptul că nu a făcut nici măcar un gest simbolic de ospitalitate am înţeles că mesajul era să-mi spun lecţia şi să mă car.

Tu ai vrut-o, m-am gândit, şi am inspirat adânc.

— Lynn, n-o să fie o conversaţie lejeră şi, sincer, singurul motiv pentru care mă aflu aici şi încerc să te ajut e că mama s-a căsătorit cu tatăl tău.

Îşi aţinti privirea asupra mea şi dădu din cap. Suntem de acord, m-am gândit, şi am continuat:

— Ştiu că nu ne omorâm una după cealaltă, şi asta e în regulă, dar te-ai folosit de legăturile noastre de familie - dacă se pot numi astfel - ca să faci din mine avocatul tău. Tu erai văduva tristă care habar n-avusese ce punea la cale bărbatul ei, erai mama vitregă care tânjea după fiul vitreg. Erai fără slujbă, fără prieteni, pe punctul de a rămâne lefteră. Totul a fost o minciună, nu-i aşa?

— A fost, Carley? întrebă ea politicoasă.

— Eu cred că a fost. Ţie puţin îţi păsa de Nick Spencer. Singurul lucru cinstit pe l-ai spus a fost că el s-a însurat cu tine pentru că semănai cu prima lui soţie. Cred că asta e adevărat. Dar, Lynn, mă aflu aici ca să te avertizez. Va începe o anchetă referitoare la problemele care au apărut brusc în

legătură cu vaccinul. Întâmplarea face să ştiu că vaccinul e bun - am văzut ieri cu ochii mei dovada clară a acestui lucru. Am văzut un om care, acum trei luni, era in anticamera morţii, iar acum e vindecat sută la sută.

— Minţi, se răsti ea.

— Ba nu, nu mint. Oricum, n-am venit aici să vorbesc despre omul acela. Sunt aici pentru a-ţi spune că Vivian Powers a fost răpită şi că, probabil, i s-au administrat substanţe care afectează mintea.

— Asta-i caraghios!

— Nu, nu e, şi nici faptul că dosarele tatălui lui Nick au fost furate de la doctorul Broderick. Sunt convinsă că ştiu cine le-a luat. l-am găsit fotografia ieri într-un pliant al companiei Garner Pharmaceuticals. E vorba de Lowell Drexel.

— Lowell? Glasul ei trăda încordarea care o cuprinsese.

— Doctorul Broderick a spus că cel care a luat dosarele era un bărbat cu părul şaten-roşcat. Cred că treaba cu vopsitul a fost bună deoarece nu şi-a dat seama că nu era culoarea lui naturală. Fotografia a fost făcută anul trecut, înainte ca Drexel să înceteze să se vopsească. Am de gând să-i sun pe anchetatori şi să le spun despre asta. Doctorul Broderick era cât pe ce să fie omorât de o maşină, şi asta s-ar putea să nu fi fost un accident. Cel puţin eu nu cred că a fost. Acum se află în convalescenţă şi i se va arăta fotografia aia. Dacă îl va identifica pe Drexel, următorul lucru pe care îl vor face anchetatorii va fi să înceapă să cerceteze cauzele prăbuşirii avionului. Ai fost auzită certându-te cu Nick în cafeneaua de la aeroport, chiar înainte ca el să decoleze. Chelneriţa l-a auzit întrebându-te de ce te-ai răzgândit în ultimul moment să mergi cu el. Ar fi bine să ai nişte răspunsuri când poliţia va veni la tine.

Lynn era acum vizibil agitată.

— Speram să cârpesc căsnicia noastră - de asta i-am spus la început că merg cu el. Am vorbit despre asta cu Nick şi l-am rugat să-l lase acasă pe Jack. A fost de acord, deşi nu i-a convenit. Apoi s-a răstit la mine toată ziua de vineri, aşa că în momentul în care am plecat la aeroport m-am hotărât să-mi las geamantanul acasă. I-am spus abia în maşină şi de asta a explodat.

— E o poveste subţirică, i-am spus. Eu încerc să te ajut, dar tu îmi îngreunezi sarcina. Ştii ce speculaţii vor începe să se facă? îţi spun eu. Vor începe să se întrebe dacă ai strecurat ceva în băutura lui Nick, în cafeneaua de la aeroport. Şi eu încep să mă întreb.

— E ridicol!

— Atunci începe să te gândeşti cât de gravă e situaţia ta. Anchetatorii se concentrează asupra lui Nick. Ai avut noroc că nu i-au găsit cadavrul. Dar o dată ce se va aduce vorba despre vaccin, acesta va trece pe primul plan şi atunci nu te văd deloc bine. În consecinţă, dacă ştii ceva despre ce se petrecea în laborator sau dacă ai fost avertizată să nu-l însoţeşti pe Nick în acel zbor, ar fi bine să vorbeşti acum şi să închei o înţelegere cu procurorul.

— Carley, mi-am iubit foarte mult soţul. Am vrut să salvez căsnicia noastră. Toate astea sunt inventate de tine.

— Ba nu sunt inventate. Nebunul ăla de Ned Cooper, care a împuşcat atâţia oameni, e cel care a dat foc conacului. Sunt sigură de asta. El a văzut pe cineva părăsind casa în noaptea aceea. Mi-a trimis e-mail-uri despre asta, iar eu le-am predat poliţiei. Cred că eşti cuplată cu Wallingford, iar când va ieşi la iveală lucrul ăsta alibiul tău nu va mai face doi bani.

— Crezi că sunt cuplată cu Charles? începu să râdă, un râs nervos, strident. Te credeam mai deşteaptă, Carley. Charles nu e decât un escroc care fură de la propria sa companie. A făcut-o şi

înainte, de asta fiii lui nu vor să vorbească cu el. A început s-o facă şi la Gen-stone când şi-a dat seama că Nick lua împrumuturi din cota sa de acţiuni.

M-am uitat lung la ea.

— Wallingford a fost lăsat să fure! Tu ştiai ce face şi n-ai spus nimic?

— Nu era problema ei, Carley, spuse un glas profund de bărbat.

Glasul venea din spatele meu. Am icnit şi am sărit în sus. Lowell Drexel stătea în prag. În mână avea un pistol.

— Stai jos, Carley. Glasul lui era egal, lipsit de emoţie. Mi s-au înmuiat brusc genunchii, m-am prăbuşit la loc în fotoliu şi m-am uitat la Lynn, căutând o explicaţie.

— Speram să nu se ajungă atât de departe, Carley, spuse ea. Zău că îmi pare rău, dar... Brusc, se uită pe lângă mine, spre fundul camerei şi expresia de dispreţ pe care o avea pe faţă se transformă într-una de groază.

Am întors repede capul. Ned Cooper stătea în picioare în zona destinată sufrageriei, cu părul răvăşit, neras, cu hainele pătate şi mototolite, cu ochii mari şi pupilele dilatate. În mână ţinea o puşcă şi, în timp ce îl priveam, îi modifică abia vizibil poziţia şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul strident, mirosul de fum acru, ţipătul îngrozit al lui Lynn şi bufnitura corpului lui Drexel pe podeaua de lemn mi-au paralizat simţurile. *Trei!* atât am putut gândi. *Trei î*n Greenwood Lake; *trei* în camera asta. Am să mor!

— Te rog, gemea Lynn, te rog ...

— Nu. De ce ai trăi? Am ascultat tot, eşti un gunoi. Ned mişcă arma. Mi-am îngropat faţa în mâini.

— Te ro...

Am auzit din nou zgomotul exploziei, am simţit mirosul de fum şi am ştiut că Lynn era

moartă. Urmam eu. Acum o să mă omoare, mi-am spus, şi am aşteptat impactul glonţului.

— Ridică-te. Mă zgâlţâia de umăr. Vino. Luăm maşina ta. Eşti norocoasă. Ai să mai trăieşti vreo jumătate de oră.

M-am ridicat împleticindu-mă. N-am putut să mă uit la canapea. Nu voiam să văd cadavrul lui Lynn.

— Să nu-ţi uiţi portofelul, spuse el cu un calm sinistru. Era pe podea, lângă fotoliul în care şezusem. M-am aplecat şi l-am ridicat. Apoi Cooper m-a înşfăcat de braţ şi m-a împins în bucătărie.

— Deschide uşa, Carley, porunci el.

O trase după noi şi mă îmbrânci spre maşină, pe partea şoferului.

— Urcă. Tu conduci.

Părea să ştie că nu încuiasem maşina. Mă urmărise? m-am întrebat. Oh, Doamne, de ce am venit aici? De ce n-am luat în serios ameninţarea lui?

Ocoli maşina prin faţă, neluându-şi ochii de la mine şi ţinând puşca pregătită. Se aşeză pe scaunul din dreapta.

— Deschide portofelul şi scoate cheile.

Abia am reuşit să-l deschid. Aveam degetele amorţite şi tremuram atât de tare încât cu greu am reuşit să bag cheia în contact.

— Ia-o pe drumul ăsta. Codul pentru poartă este 2808. Formează-l când ajungem acolo. Când se deschide poarta, fa dreapta. Dacă e vreun poliţai prin preajmă, să nu încerci ceva.

— N-am să încerc, am şoptit.

Ned se aplecă pentru a nu fi văzut de pe stradă. Când poarta s-a deschis şi am ieşit, pe şosea nu se vedea nici o maşină.

— La colţ, fă la stânga.

Când am trecut de ruinele conacului am văzut o maşină de poliţie mergând încet pe lângă ele. Am

continuat să mă uit drept înainte. Ştiam că Ned Cooper nu glumea.

Cooper rămase ghemuit în maşină, cu puşca între picioare. Vorbea numai ca să dea directive. "Aici fă la dreapta. Aici fa la stânga." Apoi spuse pe un cu totul alt ton:

— S-a terminat, Annie. Sunt pe drum. Cred că te bucuri, scumpo.

Annie. Soţia lui moartă. I se adresa de parcă era în maşină. Poate că dacă încercam să-i vorbesc despre ea, dacă vedea că îmi era milă de ei amândoi, mai aveam o şansă. Voiam să trăiesc. Voiam să am o viaţă cu Casey. Voiam alt copil.

— Aici fa la stânga, apoi mergi drept un timp.

— Bine, Ned, am răspuns. Glasul îmi tremura atât de tare încât mi-am muşcat buza ca să mă pot controla. Ieri am auzit la televizor nişte oameni vorbind despre Annie. Toţi spuneau că au iubit-o.

— Nu i-ai răspuns la scrisoare.

— Ned, când primesc aceeaşi întrebare de la mai mulţi oameni răspund la scrisoare, dar nu folosesc un nume anume pentru că n-ar fi corect faţă de toţi ceilalţi. Sigur am răspuns la întrebarea lui Annie, deşi n-am specificat numele ei.

— Nu ştiu.

— Ned, şi eu am cumpărat acţiuni la Genstone şi am pierdut bani, exact ca tine. De asta scriu un articol pentru revistă, să ştie toată lumea de noi cei care am fost înşelaţi. Ştiu ce mult ai vrut să-i oferi lui Annie o casă mare şi frumoasă. Banii cu care am cumpărat acţiuni erau banii pe care îi economisisem pentru un apartament. Trăiesc într-o casă închiriată exact ca cea în care aţi trăit voi.

Oare mă asculta? m-am întrebat. Nu-mi dădeam seama. Sună celularul meu. Era în poşeta pe care o aveam încă în poală.

— Trebuia să te sune cineva?

— Probabil că e iubitul meu. Trebuie să mă întâlnesc cu el.

— Răspunde. Spune-i că ai să întârzii.

Era Casey.

— Totul e în regulă, Carley?

— Da. Am să-ţi povestesc eu.

— Când ajungi aici?

— Oh, în vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute?

— Tocmai am pornit. Cum să-i dau de ştire că aveam nevoie de ajutor? Spune-le tuturor că sunt pe drum, am spus. Îmi face bine să ştiu că am să-l văd pe Patrick curând.

Cooper îmi luă telefonul din mână şi îl aruncă pe scaun.

— Pe Annie ai s-o vezi curând, nu pe Patrick.

— Ned, unde mergem?

— La cimitir. Să fim cu Annie.

— Unde e cimitirul, Ned?

— În Yonkers.

De unde ne aflam până la Yonkers nu făceam mai mult de zece mile.

Oare înţelesese Casey că aveam nevoie de el? Va suna poliţia ca să le ceară să fie cu ochii după maşina mea? însă chiar dacă poliţiştii o vedeau şi ne urmăreau, asta însemna doar că şi unii dintre ei vor fi ucişi.

Acum eram sigură că Ned Cooper avea de gând să se sinucidă în cimitir, după ce mă va omorî pe mine. Singura mea şansă de a scăpa era ca el să se hotărască să mă lase în viaţă.

— Ned, cred că tot ce s-a spus ieri despre tine la televizor e o ruşine. N-a fost corect.

— Annie, ai auzit? Nici ea nu crede că e corect. Ei nu ştiu cum e să-ţi pierzi casa, şi asta numai din cauză că am crezut minciunilor lor. Ei nu ştiu ce am simţit când te-am văzut murind atunci când camionul ăla de gunoi a intrat în maşina ta. Ei nu ştiu că oamenii ăia cu care tu ai fost aşa de bună tot timpul n-au vrut să afli că hotărâsem să le vând casa noastră. Ei nu mă plăceau, aşa că am vrut să scap de amândoi.

— Mi-ar plăcea să scriu despre toate astea, Ned. Încercam să nu pară că îl imploram. Nu era uşor.

Am trecut prin Yonkers. Traficul era aglomerat şi Cooper se aplecă şi mai mult.

— Mi-ar plăcea să scriu despre grădina lui Annie, cum planta ea în fiecare an flori, am continuat.

— Mergi drept înainte. Aproape am ajuns.

— Şi aş spune tuturor că pacienţii din spital o iubeau. Aş scrie despre cât de mult te-a iubit ea pe tine.

Traficul scăzuse. Am văzut în dreapta un cimitir.

— L-aş intitula "Povestea lui Annie", Ned.

— Coteşte pe drumul ăla de pământ. Trece prin cimitir. Îţi spun eu când să opreşti. Glasul lui era egal.

— Annie, am spus, ştiu că mă auzi. Spune-i lui Ned că ar fi mai bine ca voi doi să fiţi singuri, şi eu să mă duc acasă, să scriu despre tine şi să le spun tuturor cât de mult v-aţi iubit tu şi Ned. Nu vrei să vă stau în cale când, în sfârşit, ai să-l cuprinzi în braţe pe Ned, nu-i aşa?

Ned nu părea să asculte.

— Opreşte aici şi coboară din maşină, ordonă el.

M-a pus să merg în faţa lui până la un mormânt proaspăt săpat. Pământul începuse să se aşeze şi în mijloc era o adâncitură.

— Cred că mormântul lui Annie ar trebui să aibă o piatră frumoasă cu flori sculptate în jurul ei, am spus. Am să fac eu asta pentru ea.

— Stai jos. Acolo, spuse el arătând un spaţiu aflat la vreun metru şi jumătate de baza mormântului.

El se aşeză pe mormânt şi aţinti puşca spre mine. Cu mâna stânga îşi scoase pantoful drept şi şoseta.

— Întoarce-te, spuse el.

— Ned, sunt sigură că Annie vrea să fie singură cu tine.

— Am spus să te întorci.

Mă va omorî. Am încercat să mă rog, dar n-am putut să şoptesc decât cuvintele pe care Lynn încercase să le spună în clipa morţii: "Te rog".

— Tu ce crezi, Annie? spuse Ned. Ce-ar trebui să fac? Spune tu.

— Te rog. Eram prea amorţită de groază ca măcar să-mi mişc buzele. În depărtare am auzit urletul sirenelor apropiindu-se pe şosea. Prea târziu, m-am gândit. Prea târziu.

— Bine, Annie. O să facem ca tine.

Îmi amintesc un poliţist spunând: "E în stare de şoc" şi trupul lui Ned zăcând pe mormântul lui Annie. Apoi cred că am leşinat din nou.

M-am trezit la spital. Nu fusesem împuşcată. Am ştiut că trăiam şi că Annie îi spusese lui Ned să nu mă omoare.

Cred că mi se administraseră multe sedative, pentru că am adormit din nou. Când m-am trezit, am auzit pe cineva spunând: "E aici, domnule doctor". Două secunde mai târziu eram în braţele lui Casey.

EPILOG

Când a fost confruntat cu cele recunoscute de Lynn în faţa mea înainte de a muri, Charles Wallingford s-a grăbit să coopereze cu anchetatorii. A recunoscut că el furase toţi banii care lipseau, exceptând sumele împrumutate de Nick din cota aferentă acţiunilor Iui. Furtul urma să fie răsplata lui pentru cooperarea la planul de a trimite Gen-stone în faliment. Cea mai uluitoare declaraţie a lui Charles a fost că miliardarul Adrian Garner, Garner Pharmaceuticals, pusese la cale întregul plan şi dirijase pas cu pas tot ce se întâmplase.

Garner era cel care o recomandase pe Kendall ca asistentă a doctorului Celtavini şi o trimisese acolo pentru a sabota experimentele.

Când Garner a aflat că vaccinul anticancer chiar avea efect, nu s-a mulţumit să-l distribuie, a vrut să-l şi *deţină.* După ce se părea că vaccinul a eşuat şi Gen-stone a intrat în faliment, intenţiona să cumpere brevetul cu o sumă derizorie. În felul acesta Garner Pharmaceuticals ar fi deţinut un vaccin care în realitate se dovedise promiţător şi, după toate probabilităţile, avea să fie şi foarte profitabil.

Greşeala a fost că l-a pus pe Lowell Drexel să ridice personal însemnările doctorului Spencer. Telefonul lui Vivian Powers era ascultat. Când ea mi-a lăsat mesajul în care spunea că ştia cine a luat însemnările, a fost răpită şi drogată pentru a nu-l identifica pe căruntul Drexel cu omul care luase dosarele de la doctorul Broderick.

Garner i-a dat lui Lynn tableta pe care ea a pus-o în ceaiul cu gheaţă pe care l-a băut Nick la aeroport. Era un drog nou, unul care avea efect după câteva ore, iar când acţiona dărâma victima fără avertizare. Nick Spencer n-a avut nici o şansă.

În baza declaraţiilor lui Wallingford, Garner a fost acuzat de crimă. O altă companie farmaceutică

importantă a intrat în joc şi a absorbit Gen-stone printr-un schimb de acţiuni. Investitorii, care iniţial credeau că au fost escrocaţi, au acum acţiuni care valorează aproape cât au investit şi perspectiva ca într-o bună zi să se îmbogăţească dacă vaccinul îşi va demonstra eficacitatea.

După cum bănuiam, nepoata spioanei lui Garner era cea care făcuse să ajungă la el scrisoarea lui Caroline Summers despre fiica ei vindecată de scleroză multiplă. După ce a citit-o, Adrian Garner l-a trimis pe Drexel să ia însemnările doctorului Spencer de la doctorul Broderick.

În prezent, noua companie farmaceutică recrutează microbiologi de frunte din toată lumea pentru a studia acele însemnări şi a încerca să stabilească ce combinaţie de substanţe a putut produce acel leac miraculos.

Încă mi-e greu să cred că Lynn a ajutat la uciderea soţului ei şi că l-ar fi lăsat pe Lowell Drexel să mă omoare în acea zi cumplită în casa de oaspeţi. Tatăl lui Lynn a fost nevoit să suporte nu doar moartea ei, ci şi durerea şi umilinţa provocate de articolele din presă. Mama şi-a dat toată silinţa să-l ajute, dar n-a fost uşor.

Casey a înţeles ce încercam să-i spun când eram în maşină cu Ned şi a luat legătura cu poliţia. Poliţiştii pândeau cimitirul pentru că bănuiau că Ned ar putea să se întoarcă acolo. Când Casey le-a explicat că Patrick era fiul meu care murise, ştiind cât de des se ducea Ned la mormântul lui Annie şi-au dat seama unde mă aflu şi au alergat imediat acolo.

Azi este 15 iunie. În după-amiaza asta s-a ţinut o slujbă în memoria lui Nick Spencer, la care am participat şi eu împreună cu Casey. Acţionarii şi angajaţii de la Gen-stone, cei care îl contestaseră cel mai zgomotos pe Spencer, au dovedit respect şi

atenţie când s-au adus omagii geniului şi devotamentului fostului lor patron.

Dennis Holden a electrizat adunarea când a vorbit. Fotografia pe care ne-o arătase lui Ken şi mie a fost proiectată pe un ecran.

— Mă aflu aici pentru că Nick Spencer şi-a asumat riscul şi mi-a administrat vaccinul său, a declarat el. Fiul lui Nick, Jack, a luat ultimul cuvântul.

— Tatăl meu a fost cel mai bun tată din lume, a început el. Ochii tuturor s-au umplut de lacrimi când a spus: Mi-a promis că, dacă va reuşi să-şi transpună visul în realitate, nici un copil nu-şi va mai pierde mama din cauza cancerului.

Era cu certitudine demn de tatăl său. M-am uitat cum Jack şi-a reluat locul între bunicii săi. Ştiam că în ciuda a tot ce se întâmplase era binecuvântat că se afla în grija unor oameni ca ei.

Apoi se produse o agitaţie când Vince Alcott spuse:

— Se crede că Nicholas Spencer a mai administrat unei persoane vaccinul anticancer. Acea persoană se află aici.

Pe scenă au urcat Marty şi Rhoda Bikorsky, având-o între ei pe fiica lor, Maggie. Cea care s-a apropiat de microfon a fost Rhoda.

— L-am cunoscut pe Nicholas Spencer la spitalul St. Ann’s, spuse ea, luptându-se cu lacrimile. Îmi vizitam o prietenă. Auzisem de vaccin. Fetiţa mea era pe moarte. L-am implorat să-i administreze vaccinul. Am adus-o la el cu o zi înainte de accidentul de avion. Nici măcar soţul meu n-a ştiut. Când am auzit că vaccinul nu era bun de nimic, mi-a fost teamă că o vom pierde chiar mai curând. Asta a fost acum două luni. De atunci, tumoarea din creierul lui Maggie a dat încet-încet înapoi. Încă nu ştim care va fi rezultatul final, însă Nick Spencer ne-a dat multă speranţă.

Marty a ridicat-o în braţe pe Maggie pentru ca cei prezenţi să o vadă. Copila care era atât de

palidă şi fragilă în urmă cu şase săptămâni avea acum culoare în obraji şi se îngrăşase.

— Ni s-a promis că de Crăciun va mai fi împreună cu noi, spuse Marty. Acum am început să credem că o vom vedea mare.

În timp ce mulţimea ieşea de la slujbă, am auzit pe cineva repetând cuvintele spuse de mama lui Maggie: "Nick Spencer ne-a dat multă speranţă".

Nu-i rău pentru un epitaf, m-am gândit.

SFÂRŞIT

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1